
NKP(b):n XV EDUSTAJAKOKOUS⁶⁹

joulukuun 2—19 pnä 1927

„Pravda“ № 279 ja 282;
joulukuun 6 ja 9 pnä 1927

19 J. V. Stalin, 10 osa

KESKUSKOMITEAN POLIITTINEN TOIMINTASELOSTUS

joulukuun 3 pnä

I

MAAILMAN KAPITALISMIN KASVAVA PULA JA NEUVOSTOLIITON ULKOINEN ASEMA

Meidän maamme, toverit, elää ja kehittyä kapitalististen maiden ympäröimänä. Sen ulkoinen asema ei riipu ainoastaan sen sisäisistä voimista, vaan myöskin tämän kapitalistisen ympäristön tilasta, maamme ympäröivien kapitalististen maiden asemasta, niiden voimasta ja heikkoudesta, koko maailman sorrettujen luokkien voimasta ja heikkoudesta, näiden luokkien vallankumousliikkeen voimasta ja heikkoudesta. Minä en edes puhukaan siitä, että meidän vallankumouksemme on sorrettujen luokkien kansainvälisen vallankumousliikkeen osa.

Senpä tähden arvelen, että Keskuskomitean toimintaselostus on aloitettava luonnehtimalla maamme kansainvälistä asemaa, luonnehtimalla tilannetta kapitalistisissa maissa ja vallankumousliikkeen tilaa kaikissa maissa.

1. Maailman kapitalismin talous ja taistelun kärjistyminen ulkoisista markkinoista

a) Ensimmäinen kysymys on tuotannon ja kaupan tila suurimmissa kapitalistisissa maissa.

Tärkeimpänä tosiasiana tällä alalla, toverit, on se, että kapitalististen maiden **tuotanto** on näiden kahden vuoden aikana, selostuskaudella, ylittänyt sodanedellisen tason, mennyt sodanedellisen tason ohi.

Tässä eräitä tietoja siitä.

Maailman **valurautatuotannon** indeksi: vuonna 1925 — 97,6 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuonna 1926 — jo 100,5 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuodelta 1927 ei ole täydellisiä tietoja, on olemassa tiedot vuoden alkupuoliskolta ja ne osoittavat valuraudan tuotannon nousseen edelleen.

Maailman **terästuotannon** indeksi: vuonna 1925 — 118,5 prosenttia ja vuonna 1926 — 122,6 prosenttia sodanedelliseen verraten.

Maailman **kivihiilituotannon** indeksi: vuonna 1925 — 97,9 prosenttia, vuonna 1926 oli jonkin verran laskua — 96,8 prosenttia. Tässä on nähtävästi vaikuttanut Englannin lakko.

Puuvillan kulutus maailmassa: vuonna 1925/26 — 108,3 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuonna 1926/27 — 112,5 prosenttia sodanedelliseen verraten.

Viidenlaisen **viljan**⁷⁰ yleinen sato maailmassa: vuonna 1925 — 107,2 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuonna 1926 — 110,5 prosenttia ja vuonna 1927 — 112,3 prosenttia.

Näin hitaasti, lyhyin askelin menee maailman tuotannon yleinen indeksi eteenpäin ylittäen sodanedellisen tason.

Mutta sen sijaan on eräitä kapitalistisia maita, jotka eivät astele, vaan harppivat eteenpäin, jättäen sodanedellisen tason taakseen, esimerkiksi Pohjois-Amerikan Yhdysvallat ja osittain Japani. Pohjois-

Amerikan Yhdysvaltoja koskevat tiedot ovat seuraavat: jalostavan teollisuuden nousu oli vuonna 1925 — 148 prosenttia sodanedelliseen tasoon verraten, vuonna 1926 — 152 prosenttia sodanedelliseen verraten; raaka-ainetta tuottavan teollisuuden nousu vuonna 1925 — 143 prosenttia sodanedelliseen tasoon verraten ja vuonna 1926 — 154 prosenttia.

Maailman kaupan kasvu. Maailman kauppa ei kehity niin nopeasti kuin tuotanto, se jää tavallisesti jälkeen tuotannosta, mutta se on kuitenkin pääsemässä sodanedelliselle tasolle. Ulkoisen tavaravaihdon indeksi koko maailmassa ja tärkeimmissä maissa vuonna 1925 oli 98,1 prosenttia sodanedelliseen verraten, vuonna 1926 — 97,1 prosenttia. Eri maittain: Pohjois-Amerikan Yhdysvallat vuonna 1925 — 134,3 prosenttia sodanedelliseen verraten ja vuonna 1926 — 143 prosenttia; Ranska — 98,2 prosenttia ja 99,2 prosenttia; Saksa — 74,8 prosenttia ja 73,6 prosenttia; Japani — 176,9 ja 170,1 prosenttia.

Yleensä ja kokonaan ottaen maailman kauppa on jo pääsemässä sodanedelliselle tasolle, ja eräissä maissa, esimerkiksi Pohjois-Amerikassa ja Japanissa, se on jo ylittänyt sodanedellisen tasonsa.

Vihdoin, kolmas ryhmä tosiasioita, jotka osoittavat teknillistä edistystä, kapitalistisen teollisuuden järkiperaistämistä, uusien teollisuusalojen luomista, trustiutumisen voimistumista, teollisuuden kartellisoitumisen voimistumista kansainvälisessä mitassa. Nämä seikat ovat luullakseni kaikille tunnettuja. Siksi en ryhdy laajemmin puhumaan tästä. Mainitsen vain, että pääoma ei ole menestynyt ainoastaan tuotannon kasvun alalla, samoin kuin kaupankin

alalla, vaan myöskin tuotantotekniikan parantamisen alalla, teknillisen edistyksen alalla, tuotannon järjiperäistämisen alalla, ja kaikki tämä on johtanut suurimpien trustien jatkuvaan voimistumiseen sekä uusien mahtavien monopolististen kartellien muodostamiseen.

Nämä ovat tosiasioita, toverit, jotka on pantava merkille ja joita on pidettävä lähtökohtana.

Merkitseekö kaikki tämä sitä, että kapitalismin vakaantuminen on siten käynyt vankaksi ja kestäväksi? Ei tietenkään! Jo XIV edustajakokouksessa sanottiin selostuksessa⁷¹, että kapitalismi voi päästä ennen sotaa olleelle tasolle, se voi ylittääkin tämän sodanedellisen tasonsa, se voi järjiperäistää tuotantoaan, mutta että tämä ei vielä merkitse sitä, — ei vielä läheskään sitä, — että kapitalismin vakaantuminen voisi siitä tulla vankaksi, että kapitalismi voisi saada takaisin entisen, sodanedellisen kestävyytensä. Päinvastoin, itse tästä vakaantumisesta, siitä, että tuotanto nousee, siitä, että kauppa kasvaa, siitä, että teknillinen edistys ja tuotannon mahdollisuudet lisääntyvät, samaan aikaan kun maailman markkinat, näiden markkinain rajat ja eri imperialistiryhmien vaikutusalueet pysyvät enemmän tai vähemmän muuttumattomina, — siitä juuri syntyikin mitä syvin ja mitä kärkevin maailman kapitalismin pula, joka kantaa kohdussaan uusia sotia ja uhkaa vähäisimmänkin vakaantumisen olemassaoloa.

Osittaisesta vakaantumisesta kasvaa esiin kapitalismin pulan voimistuminen ja paisuva pula luhistaa vakaantumista — sellaista on kapitalismin kehityksen dialektiikka historian nykyisellä ajankohdalla.

b) Kuvaavinta tässä maailman kapitalismin tuotannon ja kaupan kasvussa on se tosiasia, että kehitys käy epätasaisesti. Kehitys ei tapahdu siten, että kapitalistiset maat etenisivät toinen toisensa jäljessä tasaisesti ja yhtäläisesti, häiritsemättä toisiaan ja lyömättä nurin toisiaan, vaan päinvastoin — se käy siten, että yhdet maat tungetaan syrjään ja ne lamaantuvat, toiset maat työntyvät eteen ja kohoavat, mantereiden ja maiden käydessä vimmittua taistelua etusijasta markkinoilla.

Talouselämän keskus siirtyy Euroopasta Amerikkaan, Atlantin valtamereltä Isolle valtamerelle. Siten Amerikan ja Aasian ominaispaino maailman tavaranvaihdossa kohoaa Euroopan kustannuksella.

Eräitä numeroita: kun Euroopan osuus maailman ulkomaankaupassa vuonna 1913 oli 58,5 prosenttia, Amerikan osuus — 21,2 prosenttia ja Aasian osuus — 12,3 prosenttia, niin vuonna 1925 oli Euroopan osuus laskenut 50 prosenttiin, Amerikan osuus oli noussut 26,6 prosenttiin ja Aasian osuus oli noussut 16 prosenttiin. Eteenpäin rynnistävän kapitalismin maiden (Amerikan Yhdysvallat ja osittain Japani) ohella on olemassa maita, joissa on taloudellista laskua (Englanti). Varttuvan kapitalistisen Saksan ja viime aikojen kasvavien nousukasmaiden (Kanada, Austraalia, Argentiina, Kiina, Intia) ohella on olemassa vakaantuvan kapitalismin maita (Ranska ja Italia). Menekkimarkkinoita tavoittelevien luku kasvaa, tuotantomahdollisuudet kasvavat, tarjonta kasvaa, mutta markkinain tilavuus ja vaikutusalueiden rajat pysyvät enemmän tai vähemmän vakiintuneina.

Sellainen on nykyaikaisen kapitalismin yhä kasvavien sovittamattomien ristiriitojen perusta.

c) Tämä ristiriita tuotantomahdollisuuksien lisääntymisen ja markkinain suhteellisen muuttumattomuuden välillä on muodostanut pohjan sille tosiasialle, että markkinaprobleemi on nyt kapitalismin perusprobleemi. Yleensä menekkimarkkinoita koskevan probleemin kärjistyminen, erikoisesti ulkoisia markkinoita koskevan probleemin kärjistyminen ja muun muassa pääomien vientimarkkinain probleemin kärjistyminen — sellainen on kapitalismin nykyinen tila.

Siten oikeastaan onkin selitettävissä, miksi tehtaiden alikuormitus muodostuu aivan tavalliseksi ilmiöksi. Tulliesteiden voimistaminen vain lisää öljyä tuleen. Markkinat ja vaikutusalueet nykyisissä puitteissaan käyvät kapitalismille ahtaiksi. Yritykset markkinaprobleemin ratkaisemiseksi rauhallista tietä eivät ole antaneet eivätkä ole voineetkaan antaa tuloksia. Pankkiirien vuonna 1926 julkaisema tunnettu julistus kauppavapaudesta, kuten tunnettua, meni myttyyn⁷². Kansainliiton talouskonferenssi vuonna 1927, jonka tarkoituksena oli kapitalistimaiden „taloudellisten etujen yhdistäminen“, meni niinkään myttyyn. Markkinaprobleemin rauhallisen ratkaisemisen tie pysyy kapitalismille suljettuna. Jää jäljelle kapitalismille ainoa „ulospääsy“: siirtomaiden ja vaikutusalueiden uusi uudelleenjakaminen voimalla, sotilaallisten yhteentörmäysten ja uusien imperialististen sotien tietä.

Vakaantumisesta syntyy kapitalismin pulan voimistuminen.

2. Kapitalismin kansainvälinen politiikka ja uusien imperialististen sotien valmistelu

a) Tämän yhteydessä kysymys maailman ja vaikutusalueiden uudelleenjakamisesta, mitkä vaikutusalueet ovat ulkoisten markkinain pohjana, on nyt peruskysymys maailman kapitalismin politiikassa. Sanoin jo, että siirtomaiden ja vaikutusalueiden nykyinen jako, mikä on syntynyt viimeksikäydyin imperialistisen sodan tuloksena, on jo ehtinyt vanhentua. Se ei enää tyydytä Pohjois-Amerikkaa, joka tyytymättä Etelä-Amerikkaan pyrkii pesiytymään Aasiaan (ennen kaikkea Kiinaan), ei Englantia, jonka käsistä luisuu pois dominiooneja ja useita Idän tärkeimpiä markkina-alueita, ei Japania, jota Englanti ja Amerikka tämän tästä „häiritsevät“ Kiinassa, ei Italiaa eikä Ranskaa, joilla on lukematon määrä „riidan aiheita“ niin Tonavanvarren maissa kuin Välimerelläkin, eikä semminkään Saksaa, joka on yhä vieläkin vailta siirtomaita.

Siitä johtuu „yleinen“ pyrkimys markkinain ja raaka-ainelähteiden uudelleenjakamiseen. Se, että Aasian markkinat ja kulkutiet sinne ovat tärkeimpänä taistelukenttänä, ei kaipaa todisteluja. Siitä johtuu joukko solmuprobleemeja, jotka ovat kokonaisia uusien yhteentörmäysten pesäkkeitä. Siitä johtuu niin sanottu Tyynenmeren probleemi (antagonismi Amerikan, Japanin ja Englannin välillä), joka aiheuttaa taistelua etusijasta Aasiassa ja sinne johtavilla teillä. Siitä johtuu Välimeren probleemi (antagonismi Englannin, Ranskan ja Italian välillä), joka aiheuttaa taistelua valta-asemasta Välimeren ran-

noilla, taistelua Itään johtavien lyhimpien teiden hallitsemisesta. Siitä johtuu naftaprobleemin kärjistyminen (antagonismi Englannin ja Amerikan välillä), sillä ilman naftaa ei voida sotia, ja kenellä on etusija naftan alalla, sillä on voiton mahdollisuudet tulevassa sodassa.

Englannin lehdistössä julkaistiin äskettäin Chamberlainin „viimeisin“ suunnitelma Välimeren probleemin „järjestämiseksi“. En voi mennä takuuseen tämän suunnitelman paikkansapitävyydestä. Mutta siitä, etteikö Chamberlainin suunnitelman ilmestyminen lehdistössä olisi enteellinen ilmiö, ei voi olla epäilystäkään. Tämä suunnitelma tarkoittaa Syyrian „mandaatin“ siirtämistä Ranskalta Italialle, Tanger luovutetaan Ranskalle rahakorvausta vastaan, joka Ranskan on suoritettava Espanjalle, Kamerun palautetaan Saksalle, Italia velvoitetaan lopettamaan „puuhailunsa“ Balkanin maissa j.n.e.

Kaikki tämä tehdään Neuvostoja vastaan taistelemisen varjolla. Tunnettua on, ettei nykyisin tehdä yleensä mitään konnantyötä ilman, ettei Neuvostoja sotkettaisi likaisiin juttuihin.

Mikä kuitenkin on tämän suunnitelman todellinen tarkoitus? Suunnitelman tarkoituksena on ahdistaa ranskalainen porvaristo pois Syyriasta. Syyria on ammoisista ajoista ollut porttina Itään, Mesopotamiaan, Egyptiin j.n.e. Syyriasta käsin voidaan aiheuttaa vahinkoa Englannille sekä Suezin kanavan että Mesopotamianseudulla. Ja Chamberlain haluaa nyt nähtävästi tehdä lopun tuosta kiusallisesta asiain-tilasta. Sanomattakin on selvää, ettei tuon suunnitelman ilmestymistä lehdistöön voida pitää sattumana.

Tämän tosiasian arvo on siinä, että se luonnehtii selvästi sitä kahakoimista, niitä selkkauksia ja sotilaallisia yhteentörmäyksiä, joita nykyiset suhteet niin sanottujen „suurvaltojen“ välillä kantavat kohdussaan.

Mitä tulee naftaprobleemin nykyiseen tilaan ja sen ympärillä käytävään taisteluun, niin tunnettu amerikkalainen julkaisu „World's Work“⁷³ lokakuun numerossaan sanoo siitä melko kaunopuheisesti seuraavaa:

„On olemassa varsin realinen vaara uhkaamassa rauhaa ja yhteisymmärrystä anglosaksilaisten kansojen välillä... Ministeriön antama tuki amerikkalaisille liikemiehille on kiertämättä voimistuva sitä mukaa, kun sen tarve tulee lisääntymään. Jos Britannian hallitus tulee samaistamaan itsensä Britannian naftateollisuuden kanssa, niin ennemmin tai myöhemmin Amerikan hallitus tulee samaistamaan itsensä Amerikan naftateollisuuden kanssa. Taistelu ei voi siirtyä hallitusten piiriin ilman, ettei se lisäisi tavattomasti sodan vaaraa“.

Epäilyille ei ole sijaa: kysymys on suurvaltain uusien liittoutumien muodostamisesta uusien sotien valmistelemiseksi ulkoisista markkinoista, raaka-ainelähteistä ja niille johtavista kulkuteistä.

b) Onko näitä läheneviä sotilaallisia selkkauksia yritetty selostuskaudella „järjestää rauhallista tietä“? Kyllä, yrityksiä on ollut. Niitä on ollut enemmän kuin olisi voitu odottaa. Mutta ne eivät ole antaneet mitään tuloksia, ei kerrassaan mitään. Enemminkin, nämä yritykset ovat olleet vain verhona, jolla „suurvallat“ ovat peitelleet uusien sotien valmistelutyötä, verhona, jonka tarkoituksena on kansan pettäminen, „yleisen mielipiteen“ pettäminen.

Ottakaamme Kansainliitto, joka valheellisen porvarillisen sanomalehdistön ja yhtä valheellisen sosialidemokraattisen lehdistön mielestä on rauhan väline. Mihin on johtanut Kansainliiton jaarittelu rauhan kysymyksestä, aseistariisumisesta, aseistuksen supistamisesta? Ei mihinkään hyvään, ei muuhun kuin joukkojen pettämiseen, uusiin aseistautumistoihuihin, lähestyvien selkkausten uuteen kärjistymiseen. Voidaanko pitää sattumana sitä tosiasiaa, että Kansainliitto on jo kolme vuotta jaaritellut rauhasta ja aseistariisumisesta, kolme vuotta on niin sanottu II Internationale kannattanut tuota petollista jaarittelua, mutta „kansakunnat“ yhä vain aseistautuvat ja aseistautuvat paisuttaen entisiä selkkauksia „suurvaltojen“ välillä, kasaten yhä uusia selkkauksia ja horjuttaen siten rauhan asiaa?

Mitä muuta kolmen vallan (Englannin, Amerikan ja Japanin) välillä pidetyn meriaseistuksen supistamiskonferenssin⁷⁴ epäonnistuminen osoittaa, ellei sitä, että Tyynen valtameren probleemi on uusien imperialististen sotien aiheuttaja, että „suurvallat“ eivät halua aseistariisumista eikä aseistuksen supistamista? Mitä Kansainliitto on tehnyt tämän vaaran välttämiseksi?

Tahi ottakaamme esimerkiksi neuvostovaltuuskunnan äskeiset esiintymiset Genevessä todellisen (eikä dekoratiivisen) aseistariisumisen kysymyksestä⁷⁵. Miten on selitettävissä se seikka, että toveri Litvinovin suorasukainen ja vilpitön julkilausuma täydellisestä aseistariisumisesta halpaannutti Kansainliiton ja osoitautui sille „täydelliseksi yllätykseksi“? Eikö tämä tosiasia puhu siitä, ettei Kansainliitto ole rauhan ja

aseistariisumisen välikappale, vaan uusien asevarustelujen salaamisen ja uusien sotien valmistelemisen välikappale?

Lahjottu porvarillinen lehdistö kaikissa maissa, Japanista Englantiin ja Ranskasta Amerikkaan saakka, huutaa täyttä kurkkua Neuvostoliiton aseistariisumisehdotusten „vilpillisyydestä“. Miksei siinä tapauksessa sitten oteta ja tarkasteta Neuvostoliiton ehdotusten vilpittömyyttä ja miksei ryhdytä heti käytännössä toteuttamaan aseistariisumista tai edes vakavasti supistamaan aseistusta? Mikä siinä on esteenä?

Tai esimerkiksi nykyinen „ystävyyssopimusten“ järjestelmä kapitalististen valtioiden välillä, Ranskan ja Jugoslavian sopimus, Italian ja Albanian sopimus, Pilsudskin valmisteleva „ystävyyssopimus“ Puolan ja Liettuan välillä, „Locarnon järjestelmä“⁷⁶, „Locarnon henki“ j.n.e. — mitä muuta se on, ellei uusien sotien valmistelun ja voimien sijoituksen järjestelmä tulevia sotilaallisia yhteentörmäyksiä varten?

Tai ottakaamme esimerkiksi seuraavat tosiasiat: Ranskan, Englannin, Italian, Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen ja Japanin armeijain miesvahvuus on vuodesta 1913 vuoteen 1927 kasvanut 1.888 tuhannesta 2.262 tuhanteen henkilöön; samana aikajaksona ovat näiden maiden sotabudjetit lisääntyneet 2.345 miljoonasta kultaruplasta 3.948 miljoonaan; käytössä olevien lentokoneiden lukumäärä näissä viidessä maassa on kasvanut vuodesta 1923 vuoteen 1927 — 2.655:stä 4.340:een; näiden viiden vallan risteilijäin tonniantavuus on lisääntynyt 724 tuhannesta tonnista vuonna 1922 — 864 tuhanteen tonniin vuonna 1926; sotakemian alalla on tilanne Yhdysvaltojen sotakemial-

lisen palvelun päällikön kenraali Friesin tunnetun lausunnon kuvaamana seuraava: „Yksi 450 kilon painoinen luisiittipanoksella täytetty kemiallinen ilmapommi voi autioittaa kymmenen New Yorkin asuinkorttelia, ja jos 50 lentokoneesta pudotetaan 100 tonnia luisiittia, niin se voi autioittaa koko New Yorkin ainakin viikoksi“.

Mitä muuta nämä tosiasiat todistavat, ellei sitä, että uuden sodan valmistelu on käynnissä täydellä höyryllä?

Sellaiset ovat tulokset yleensä porvarillisten valtioiden ja erikoisesti Kansainliiton „rauhanpolitiikasta“ sekä „aseistariisumis“-politiikasta ja muun muassa sosialidemokratian renginpalveluksista pääomalle.

Ennen aseistuksen lisäämistä perusteltiin sillä, että oli olemassa päästä kantapäihin saakka aseistautunut Saksa. Nyt tämä „perustelu“ on poissa, koska Saksa on riisuttu aseista.

Eikö ole selvää, että aseistuksen kasvu johtuu uusien imperialististen sotien kiertämättömyydestä „suurvaltojen“ välillä, että „sotahenki“ on „Locarnon hengen“ pääsisältönä.

Mielestäni nykyisiä „rauhallisia suhteita“ voitaisiin verrata vanhaan kulunceseen paitaan, joka on täynnä ohuella langalla yhteen harsittuja paikkoja. Ei tarvitse muuta kuin nykäistä tuota lankaa enemmän tai vähemmän rivakasti, katkaista se jostakin kohdasta, kun koko paita hajoaa niin, ettei siitä jää jäljelle muuta kuin paikat. Ei tarvita muuta kuin ravistella nykyisiä „rauhallisia suhteita“ jossakin Albaniassa tai Liettuassa, Kiinassa tai Pohjois-Afrikassa, kun koko tämä „rauhallisten suhteiden rakennus“ hajoaa.

Näin olivat asiat menneen imperialistisen sodan edellä, jolloin Sarajevossa tapahtunut murha⁷⁷ johti sotaan.

Näin ovat asiat nykyään.

Vakaantumisesta kasvaa esiin uusien imperialististen sotien kiertämättömyys.

3. Maailman vallankumouksellisen liikkeen tila ja uuden vallankumouksellisen nousun entteet

a) Sodan käymiseen ei riitä vain aseistuksen lisääminen, ei riitä uusien liittoutumien järjestäminen. Sitä varten on välttämättä vielä lujitettava selusta kapitalismin maissa. Yksikään kapitalistinen maa ei voi käydä vakavaa sotaa, ellei se ole ennakolta lujittanut omaa selustaansa, ellei se ole taltuttanut „omia“ työläisiään, taltuttanut „omia“ siirtomaitaan. Siitä johtuu porvarillisten hallitusten politiikan asteittainen fasistisoiminen.

Ei voida pitää sattumana sitä seikkaa, että Ranskassa pitää nyt valtaa oikeistoblokki, että Englannissa on vallassa Hixsin—Deterdingin—Urquhartin blokki, Saksassa porvaristoblokki, Japanissa sotilaspuolue, Italiassa ja Puolassa fasistiset hallitukset.

Siitä johtuu työväenluokan painostus, ammattiliittolaki Englannissa⁷⁸, laki „kansakunnan aseistamisesta“ Ranskassa⁷⁹, 8-tuntisen työpäivän lakkauttaminen useissa maissa, kaikkialla käynnissä oleva porvariston hyökkäys proletariaatin kimppuun.

Siitä johtuu siirtomaiden ja riippuvaisten maiden tehostettu painostus, imperialististen sotajoukkojen lisääminen näissä maissa niin, että niiden miesvah-

vuus nousee miljoonaan, ja niistä on yli 700 tuhatta sotilasta majoitettu Britannian „vaikutusalueille“ ja sen „valta-alueille“.

b) On helppo ymmärtää, että tämä fasistisoitujen hallitusten julma painostus ei ole voinut olla nostamatta sorrettujen kansojen vastaliikettä siirtomaissa ja työväenluokan vastaliikettä emämaissa. Sellaisilla seikoilla kuin vallankumousliikkeen voimistumisella Kiinassa, Indonesiassa, Intiassa y.m. ei voi olla olematta ratkaisevaa merkitystä maailman imperialismin kohtaloille.

Päätelkää itse. Koko maapallon väkiluvusta, joka on 1.905 miljoonaa, 1.134 miljoonaa asuu siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, 143 miljoonaa asuu Neuvostoliitossa, 264 miljoonaa väliasteena olevissa maissa ja vain 363 miljoonaa asuu imperialistisissa suurmaissa, jotka sortavat siirtomaita ja riippuvaisia maita.

On selvää, että siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vallankumouksellinen herääminen ennustaa maailman imperialismin loppua. Sillä seikalla, että Kiinan vallankumous ei ole vielä johtanut suoranaiseen voittoon imperialismista, sillä seikalla ei voi olla ratkaisevaa merkitystä vallankumouksen perspektiivien kannalta. Suuret kansanvallankumoukset eivät ylipäänsä voita koskaan lopullisesti heti nousujensa ensi vaiheessa. Ne kasvavat ja lujittuvat nousujen ja laskujen vuorotellessa. Niin on käynyt kaikkialla, myöskin Venäjällä. Niin käy Kiinassakin.

Kiinan vallankumouksen kaikkein tärkeimpänä tuloksena on se tosiasia, että se on herättänyt vuosisataisesta horroksesta ja pannut liikkeelle satoja mil-

joonia riistettyjä ja sorrettuja, paljastanut lopullisesti kenraalikoplien vastavallankumouksellisuuden, repinyt naamiot vastavallankumouksen kuomintangilaisilta apureilta, lujittanut kommunistisen puolueen arvovaltaa kansan pohjakerrosten keskuudessa, nostanut koko liikkeen korkeammalle tasolle ja herättänyt uusia toiveita Intian, Indonesian y.m. maiden sorrettujen luokkien miljoonien ihmisten keskuudessa. Vain sokeat ja pelkurit voivat epäillä sitä, etteivätkö Kiinan työläiset ja talonpojat kulkisi kohti vallankumousliikkeen uutta nousua.

Mitä tulee Euroopan työväenluokan vallankumoukselliseen liikkeeseen, niin siinäkin, tälläkin alalla, meillä on ilmeisiä merkkejä työväen pohjakerrosten vasemmistumisesta ja vallankumouksellisesta elpymisestä. Sellaiset tosiasiat kuin Englannin yleislakko ja kai-vosmiesten lakko, työläisten vallankumouksellinen nousu Wienissä, vallankumoukselliset mielenosoitukset Ranskassa ja Saksassa Saccon ja Vanzettin murhan johdosta, Saksan ja Puolan kommunististen puolueiden menestykset vaaleissa, työväenliikkeen ilmeinen jakautuminen Englannissa, mikä vie työläisiä vasemmalle, mutta johtajia oikealle, selvän sosiali-imperialismin helmaan, II Internationalen rappeutuminen imperialistisen Kansainliiton suoranaisesti lisäkkeeksi, sosialidemokraattisten puolueiden arvovallan aleneminen työväenluokan suurissa joukoissa, Kominternin ja sen jaostojen vaikutuksen ja arvovallan kasvu kaikkialla, kaikkien maiden proletaarien keskuudessa, Neuvostoliiton arvovallan kasvu koko maailman sorrettujen luokkien keskuudessa, „Neuvostoliiton ystävien kongressi“⁸⁰ j.n.e. — kaikki nämä tosiasiat

osoittavat epäilemättä sitä, että Eurooppa on astumassa vallankumouksen uuteen nousuvaiheeseen.

Kun sellainen seikka kuin Saccon ja Vanzettin murha saattoi aiheuttaa työväenluokan mielenosoituksia, niin se puhuu epäilemättä siitä, että työväenluokan uumeniin on patoutunut vallankumouksellista toimitarmoa, joka etsii ja tulee etsimään aihetta, syytä, toisinaan näennäisesti aivan vähäpätöistä tapausta purkautuakseen esiin ja vyöryäkseen kapitalistisen järjestelmän päälle.

Me elämme uuden vallankumouksellisen nousun aattoa niin siirtomaissa kuin emämaissakin.

Vakaantumisesta kasvaa esiin uusi vallankumouksellinen nousu.

4. Kapitalistinen maailma ja Neuvostoliitto

a) Näin ollen tässä on olemassa kaikki maailman kapitalismin mitä syvimmän pulan ja lisääntyvän epävakaisuuden tunnusmerkit.

Kun sodanjälkeinen, vuosien 1920—1921 väliaikainen talouspula kaaoksineen, jonka se toi kapitalistimaiden sisäisiin oloihin, ja näiden maiden ulkoisten yhteyksien heikkenemisineen voidaan katsoa voiteuksi, minkä tuloksena onkin tullut osittaisen vakaantumisen kausi, niin siitä kapitalismin yleisestä ja peruspulasta, joka ilmaantui Lokakuun vallankumouksen voiton ja sen tuloksena, kun Neuvostoliitto lohkesi pois kapitalistisesta maailmanjärjestelmästä, ei ole päästy pois, vaan se päinvastoin syvenee yhä enemmän, horjuttaen itse maailman kapitalismin olemassaolon perustuksia.

Vakaantuminen ei ole suinkaan estänyt tämän yleisen ja peruspulan kehittymistä, vaan se on päinvastoin luonut maaperää ja aihetta sen edelleen kehittymiselle. Kiihtyvä taistelu markkinoista, maailman ja vaikutusalueiden uudelleenjakamisen välttämättömyys, porvarillisen pasifismin ja Kansainliiton romahdus, kuumeinen toiminta uusien liittoutumien luomiseksi ja voimien sijoittamiseksi mahdollisen uuden sodan varalta, hillitön aseistuksen kasvu, villi painostus työväenluokkaa ja siirtomaita kohtaan, vallankumousliikkeen voimistuminen siirtomaissa ja Euroopassa, Kominternin arvovallan kasvu kaikkialla maailmassa ja vihdoin Neuvostoliiton mahdin lujittuminen ja sen arvovallan kasvu Euroopan työläisten ja siirtomaiden työtätekevien joukkojen keskuudessa,— kaikki nämä ovat tosiasioita, jotka eivät voi olla horjuttamatta itse maailman kapitalismin perustuksia.

Kapitalismin vakaantuminen käy yhä lahommaksi ja kestävämmäksi.

Kun parisen vuotta sitten voitiin ja pitikin puhua vallankumouksellisten hyökkäysten laskukaudesta Euroopassa, niin nyt meillä on täysi syy väittää, että Eurooppa on ilmeisesti astumassa uuden vallankumouksellisen nousun kauteen. En edes puhukaan siirtomaista ja riippuvaisista maista, joissa imperiaalistien asema käy yhä katastrofimaisemmaksi.

b) Kapitalistien toiveet siitä, että Neuvostoliitosta tulisi kuuliainen, että se rappeutuisi takaisin kapitalistiseksi, että sen arvovalta Euroopan työläisten ja siirtomaiden työtätekevien joukkojen keskuudessa las-kisi, ovat romahtaneet. Neuvostoliitto kasvaa ja kehit-

tyy nimenomaan sosialismia rakentavana maana. Sen vaikutus koko maailman työläisten ja talonpoikain keskuudessa kasvaa ja voimistuu. Itse Neuvostoliiton olemassaolo sosialismia rakentavana maana on yksi suurimpia tekijöitä, joka hajottaa maailman imperiaalisuutta ja järkyttää sen kestävyyttä niin Euroopassa kuin siirtomaissakin. Neuvostoliitto muodostuu ilmeisesti Euroopan työväenluokan ja siirtomaiden sorrettujen kansojen lipuksi.

Sen tähden, raivatakseen maaperää uusia imperialistisia sotia varten, kiristääkseen perusteellisemmin „omaa“ työväenluokkaansa ja taltuttaakseen „omia“ siirtomaitaan kapitalistisen selustan lujittamiseksi on porvarillisten mahtimiesten mielestä ennen kaikkea taltutettava Neuvostoliitto, tuo vallankumouksen ahjo ja tyyssija, joka sitä paitsi on eräs suurimpia menekkimarkkinoita kapitalistisille maille. Siitä johtuukin interventioyrkimysten vilkastuminen imperialistien keskuudessa, Neuvostoliiton eristämisen politiikka, Neuvostoliiton saartamisen politiikka, politiikka, jolla luodaan edellytyksiä Neuvostoliittoa vastaan valmistettavalle sodalle.

Interventioyrkimysten voimistuminen imperialistien leirissä ja sodan uhka (Neuvostoliiton suhteen) on eräs nykyisen tilanteen tärkeimpiä tekijöitä.

Englannin porvaristoa pidetään kaikkein „uhatuimpana“ ja pahimmin „kärsineenä“ puolena kapitalismin kehittyvän pulan oloissa. Se onkin ottanut osakseen aloitteenteon interventioyrkimysten voimistamiseksi. On selvää, että Neuvostomaan työläisten antama apu Englannin hiilenkaivajille ja se myötätunto, jota Neuvostoliiton työväenluokka osoittaa Kiinan vallan-

kumousliikkeelle, eivät voineet olla lisäämättä öljyä tuleen. Kaikki nämä seikat ovat johtaneet suhteiden katkeamiseen Englannin ja Neuvostoliiton välillä sekä suhteiden huonontumiseen useiden muiden valtioiden kanssa.

c) Taistelu kahden tendenssin välillä kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton suhteissa, sotilaallisen agressiopyrkimyksen (ennen kaikkea Englannin taholta) sekä rauhallisten suhteiden säilyttämisyryrkimyksen välillä (useiden muiden kapitalistimaiden taholta), onkin tämän vuoksi perusseikkana ulkoisten suhteittemme järjestelmässä nykyisellä ajan-kohdalla.

Tosiasiat, jotka osoittavat rauhallisten suhteiden tendenssiä selostuskautena, ovat seuraavat: hyökkäämättömyyssopimus Turkin kanssa; takuusopimus Saksan kanssa; tullisopimus Kreikan kanssa; luottosopimus Saksan kanssa; takuusopimus Afganistanin kanssa; takuusopimus Liettuan kanssa; Latvian kanssa tehdyn takuusopimuksen parafoiminen; kauppasopimus Turkin kanssa; Sveitsin kanssa syntyneen selkkauksen säännöstely; puolueettomuussopimus Persian kanssa; suhteiden parantuminen Japaniin; taloudellisten suhteittemme laajeneminen Amerikan ja Italian kanssa.

Tosiasiat, jotka osoittavat sotilaallisen agression tendenssiä selostuskautena, ovat seuraavat: Englannin nootti hiilenkaivajalakkolaisille lähetetyn raha-avun johdosta; hyökkäykset Neuvostoliiton diplomaattiedustajain kimppuun Pekingissä, Tientsinissä ja Shanghaissa; päällekkäisyys Arkosiin; suhteiden katkaiseminen Englannin ja Neuvostoliiton välillä; Voikovin

murha; englantilaisten palkkakätyrien terroriteot Neuvostoliitossa; suhteiden kärjistyminen Ranskan kanssa Rakovskin poiskutsumista koskevan kysymyksen johdosta.

Kun parisen vuotta sitten voitiin ja pitikin puhua eräänlaisen tasapainotilan ja „rauhallisen yhteiselämän“ kaudesta Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden välillä, niin nyt meillä on täysi syy sanoa, että „rauhallisen yhteiselämän“ kausi alkaa olla ohi ja luovuttaa paikkansa Neuvostoliittoa vastaan suunnattujen imperialististen hyökkäilyjen ja intervention valmistelun kaudelle.

Tosin Englannin yritykset luoda yhteisrintama Neuvostoliittoa vastaan eivät toistaiseksi ole onnistuneet. Tämän epäonnistumisen syyt: eturistiriidat imperialistien leirissä, se, että eräät maat ovat kiinnostettuja taloudellisten suhteiden säilymisestä Neuvostoliittoon, Neuvostoliiton rauhanpolitiikka, Euroopan työväenluokan vastarinta, imperialistien pelko, että vallankumous voi päästä valloilleen heidän omissa maissaan, jos syttyy sota Neuvostoliittoa vastaan. Mutta se ei vielä merkitse, että Englanti luopuisi työstään yhteisrintaman luomiseksi Neuvostoliittoa vastaan ja ettei sen onnistu järjestää sellaista rintamaa. Sodan uhka jää voimaan Englannin tilapäisistä vastoinkäymisistä huolimatta.

Tästä johtuu tehtäväksi ottaa huomioon ristiriidat imperialistien leirissä, saada sota lykkääntymään „maksamalla lunnaita“ kapitalisteille ja ryhtyä kaikkiin toimenpiteisiin rauhallisten suhteiden säilyttämiseksi.

Me emme saa unohtaa niitä Leninin sanoja, että rakennustyömme riippuu hyvin paljon siitä, onnistuuko meidän lykätä sotaa kapitalistisen maailman kanssa, joka on kiertämätön, mutta jota voidaan lykätä joko siihen hetkeen saakka, kunnes Euroopassa kypsyys proletaarinen vallankumous, tahi siihen hetkeen saakka, kunnes siirtomaavallankumoukset kypsyvät täydellisesti, tahi vihdoin siihen saakka, kunnes kapitalistit riitaantuvat tappelemaan keskenään siirtomaiden jakamisesta.

Siksi meidän ehdottomana tehtävänä on rauhallisten suhteiden säilyttäminen kapitalistisiin maihin.

Meidän suhteemme kapitalistisiin maihin perustuvat siihen, että me pidämme mahdollisena kahden vastakkaisen järjestelmän rinnakkaisen olemassaolon. Käytäntö on osoittanut sen täysin mahdolliseksi. Kysymys veloista ja luotosta on siinä toisinaan kompastuskivenä. Meidän politiikkamme tässä asiassa on selvää. Se perustuu määritelmään: „jos annat, niin minäkin annan“. Jos myönnät meille luottoa teollisuutemme hedelmöittämiseen, niin saat vissin erän sodanedellisistä veloista, jota me pidämme lisäkorkona saamastamme luotosta. Jos et anna, niin et saa. Tosiasiat osoittavat, että meillä on erinäisiä saavutuksia luoton saamisessa teollisuustarkoituksiin. En tarkoita tässä tapauksessa yksistään Saksaa, vaan myöskin Amerikkaa ja myöskin Englantia. Mikä salaisuus siinä piilee? Se, että maamme on mitä laajin markkinapaikka konekaluston tuontia varten ja kapitalistiset maat tarvitsevat menekkimarkkinoita juuri tämän lajin tuotteille.

5. Johtopäätökset

Tuloksena meillä on:

Ensiksikin, ristiriitojen voimistuminen meitä ympäröivän kapitalistisen maailman sisällä; maailman uudelleenjakamisen välttämättömyys kapitalismille sodan avulla; kapitalistisen maailman erään osan, jonka johdossa on Englanti, interventiotendenssit; kapitalistisen maailman toisen osan haluttomuus sekaantua sotaan Neuvostoliittoa vastaan tämän osan pitäessä parempana taloudellisten yhteyksien aikaansaamista Neuvostoliittoon; taistelu näiden kahden tendenssin välillä ja siitä johtuva tietty mahdollisuus Neuvostoliitolle huomioida nämä ristiriidat rauhan säilyttämiseksi.

Toiseksi, vakaantumisen luhistuminen; siirtomaiden vallankumouksellisen liikkeen kasvu; uuden vallankumouksellisen nousun merkkejä Euroopassa; Komin-ternin ja sen jaostojen arvovalan kasvu kaikkialla maailmassa; Neuvostoliiton nauttiman suosion ilmeinen kasvu Euroopan työväenluokan keskuudessa; Neuvostoliiton mahdin jatkuva kasvu ja maamme työväenluokan yhä voimistuva arvovalta koko maailman sorrettujen luokkien keskuudessa.

Tästä johtuen puolueen tehtävinä on:

- 1) Kansainvälisen vallankumousliikkeen alalla:
 - a) taistelu kommunististen puolueiden kehittämiseksi kaikkialla maailmassa;
 - b) taistelu vallankumouksellisten ammattiliittojen ja työväen yhteisrintaman lujittamiseksi pääoman hyökkäystä vastaan;

c) taistelu ystävyyden lujittamiseksi Neuvostoliiton työväenluokan ja kapitalistimaiden työväenluokan välillä;

d) taistelu liittoyhteyden voimistamiseksi Neuvostoliiton työväenluokan sekä siirtomaiden ja riippuvaiden maiden vapausliikkeen välillä.

2) Neuvostoliiton ulkopolitiikan alalla:

a) taistelu uusien imperialististen sotien valmistelua vastaan;

b) taistelu Englannin interventiopyrkimyksiä vastaan ja Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden voimistaminen;

c) rauhanpolitiikka ja rauhallisten suhteiden säilyttäminen kapitalistisiin maihin;

d) tavaravaihtomme laajentaminen ulkomaailman kanssa ulkomaankaupan monopolin lujittamisen perustalla;

e) lähentyminen niin sanottuihin „heikkoihin“ ja „vajaaoskeudellisiin“ valtioihin, jotka ovat hallitsevien imperialististen suurvaltojen sorron ja riiston alaisina.

II

SOSIALISTISEN RAKENNUSTYÖN MENESTYKSET JA NEUVOSTOLIITON SISÄINEN TILANNE

Sallikaa, toverit, siirtyä selostamaan maamme sisäistä tilannetta, sosialistisen rakennustyömme menestyksiä, kysymystä proletariaatin diktatuurin kohtalosta, sen kehityksestä, sen lujittamisesta.

Puolueemme XIV edustajakokous velvoitti Keskuskomiteaa hoitamaan kansantaloutemme kehittämisen asiaa seuraavien perustehtävien näkökannalta:

ensiksi, että politiikkamme edistäisi tuotannon voimistuvaa kasvua kansantaloudessa kokonaisuudessaan;

toiseksi, että puolueen politiikka edistäisi teollisuuden kehitysvauhdin jouduttamista ja teollisuuden johtavan merkityksen turvaamista koko kansantaloudessa;

kolmanneksi, että kansantalouden kehityksen kulussa tulisi turvatuksi jatkuvasti kasvava ominaispaino kansantalouden sosialistiselle sektorille, sosialistisille talousmuodoille, yksityistä tavaratuotantoa harjoittavan ja kapitalistisen sektorin kustannuksella;

neljänneksi, että koko taloudellista kehitystämme kokonaisuudessaan, uusien teollisuusalojen perustamista, raaka-ainetuotannon määrättyjen alojen kehittämistä j.n.e. johdettaisiin siihen suuntaan, että yleinen kehitys turvaisi maallemme taloudellisen riippumattomuuden, ettei maamme muuttuisi maailman kapitalistisen talousjärjestelmän lisäkkeeksi;

viidenneksi, että proletariaatin diktatuuri, työväenluokan ja talonpoikaisjoukkojen blokki sekä työväenluokan johto-osa tässä blokissa lujittuisivat, ja

kuudenneksi, että työväenluokan ja maaseutuköyhälistön taloudellinen asema ja kulttuuritaso kohoaisivat herkeämättä.

Mitä puolueemme ja puolueemme Keskuskomitea ovat selostuskaudella tehneet näiden tehtävien täyttämiseksi?

1. Kansantalous kokonaisuudessaan

Ensimmäinen kysymys on kansantalouden kehitys kokonaisuudessaan. Esitän tässä eräitä tärkeimpiä

numeroita koko kansantalouden kasvusta sekä erikseen teollisuuden ja maatalouden kasvusta selostuskaudella. Otan nämä numerot tunnetuista Valtion suunnittelukomission laskelmista. Tarkoitin Valtion suunnittelukomission kontrollilukuja vuodeksi 1927/28 ja viisivuotissuunnitelman alustavia hahmoitelmia.

a) Neuvostoliiton koko kansantalouden tuotannon nousu kahden vuoden aikana. Kun maatalouden kokonaistuotanto Valtion suunnittelukomission uusien laskelmien mukaan vuonna 1924/25 oli 87,3 prosenttia sodanedellisestä tasosta ja kun koko teollisuuden tuotanto oli 63,7 prosenttia sodanedellisestä, niin nyt, kahden vuoden kuluttua, vuonna 1926/27, maatalouden tuotanto on jo 108,3 prosenttia ja teollisuuden tuotanto — 100,9 prosenttia. Valtion suunnittelukomission kontrollilukujen mukaan vuodeksi 1927/28 suunnitellaan tuotannon jatkuvaa lisäystä maatalouden alalla 111,8 prosenttiin sodanedelliseen verraten ja teollisuuden alalla — 114,4 prosenttiin.

Välitys- ja kauppavaihdon kasvu maassa kahden vuoden aikana. Jos vuoden 1924/25 liikevaihdon yleismäärä (14.613 miljoonaa tshervonets-ruplaa) otetaan 100:ksi, niin vuonna 1926/27 meillä oli 97 prosentin nousu (28.775 miljoonaa ruplaa) ja vuonna 1927/28 lasketaan nousun kasvavan edelleen 116 prosenttiin (33.440 miljoonaa ruplaa).

Luottojärjestelmämme kehitys kahden vuoden aikana. Jos kaikkien luottoliikkeidemme yhdistetyt tilitaseet lokakuun 1 p:nä 1925 (5.343 miljoonaa tshervonets-ruplaa) otetaan 100:ksi, niin heinäkuun 1 päivään 1927 ne olivat lisääntyneet 53 prosenttia

(8.175 miljoonaan ruplaan). Ei ole syytä epäillä sitä, etteikö meidän kansallistettu luottojärjestelmämme vuonna 1927/28 tulisi edelleen kasvamaan.

Rautatieliikenteen kehitys kahden vuoden aikana. Kun koko rautatieverkostomme tavarankuljetukset vuonna 1924/25 tekivät 63,1 prosenttia sodanedelliseen verraten, niin nyt, vuonna 1926/27, ne ovat meillä 99,1 prosenttia ja vuonna 1927/28 tulevat olemaan 111,6 prosenttia. En edes puhukaan siitä, että rautatieverkostomme on näiden kahden vuoden aikana laajentunut 74,4 tuhannesta kilometristä 76,2 tuhanneen kilometriin, mikä merkitsee 30,3 prosentin kasvua sodanedelliseen verkostoon verraten ja 8,9 prosentin kasvua vuoteen 1917 verraten.

Valtionbudjetin kasvu kahden vuoden aikana. Kun koko yhteenlaskettu budjettimme (yhtenäinen valtionbudjetti ja paikalliset budjetit) vuonna 1925/26 oli 72,4 prosenttia sodanedellisestä (5.024 miljoonaa ruplaa), niin nyt, s.o. vuonna 1927/28, yleinen budjetti on oleva 110—112 prosenttia sodanedelliseen verraten (yli 7 miljardia ruplaa). Kasvu kahden vuoden aikana tekee 41,5 prosenttia.

Ulkomaankaupan kasvu kahden vuoden aikana. Kun ulkomaankauppamme yleinen liikevaihto vuonna 1924/25 oli 1.282 miljoonaa ruplaa, s.o. noin 27 prosenttia sodanedellisestä, niin nyt, vuonna 1926/27, meidän liikevaihtomme tekee 1.483 miljoonaa ruplaa, s.o. 35,6 prosenttia sodanedellisestä, ja vuonna 1927/28 sen suunnitellaan nousevan 1.626 miljoonaan ruplaan, s.o. 37,9 prosenttiin sodanedellisestä.

Ulkomaankaupan hidastuneen kehitysvauhdin syinä ovat:

ensinnäkin se seikka, että porvarilliset valtiot asettavat usein esteitä meidän ulkomaankaupallemme, mikä muuttuu toisinaan peitetyksi saarroksi;

toiseksi se seikka, että me emme voi käydä kauppaa porvarillisen kaavan mukaan: „ollaan itse vaikka puolinälässä, mutta viedä pitää“.

Myönteisenä seikkana tässä on Ulkomaankaupan kansankomissariaatin aktiivisaldo vuodelta 1926/27 — 57 miljoonaa ruplaa. Tämä oli vuoden 1923/24 jälkeen ensimmäinen vuosi, jolloin ulkomaankaupan tase päättyi aktiivisaldoon.

Yhteenvetona meillä on seuraava yleiskuva koko kansallistulojen yleisestä kasvusta kahden vuoden aikana: jos laskemme Neuvostoliiton kansallistulojen vuonna 1924/25 tehneen 15.589 miljoonaa tshervonetsruplaa, niin vuonna 1925/26 se oli 20.252 miljoonaa ruplaa, s.o. kasvu vuoden ajalta oli 29,9 prosenttia, ja vuonna 1926/27 se oli 22.560 miljoonaa ruplaa, s.o. kasvu vuoden ajalta oli 11,4 prosenttia. Valtion suunnittelukomission kontrollilukujen mukaan vuonna 1927/28 se tulee olemaan meillä 24.208 miljoonaa ruplaa, s.o. kasvu on 7,3 prosenttia.

Kun ottaa huomioon sen, että Yhdysvaltojen kansallistulojen keskimääräinen kasvu vuosittain on ollut korkeintaan 3—4 prosenttia (vain yhden kerran viime vuosisadan 80-luvulla Yhdysvaltojen kansallistulojen vuotuinen kasvu oli 7 prosentin paikkeilla) ja että muiden maiden, esimerkiksi Englannin ja Saksan, kansallistulojen vuotuinen kasvu on korkeintaan 1—3 prosenttia, niin on myönnettävä, että Neuvostoliiton kansallistulojen kasvuun vauhti viime vuosien aikana

on ollut ennätysmäinen Euroopan ja Amerikan kapitalistisiin suurmaihiin verraten.

Johtopäätös: maamme kansantalous kasvaa nopeassa tahdissa.

Puolueen tehtävä: on vietävä edelleenkin maamme kansantalouden kehitystä eteenpäin tuotannon kaikilla aloilla.

b) Kansantalouden kasvu ei meillä käy sokeasti, ei vain tuotemäärän yksinkertaisena määrällisenä kasvuna, vaan se käy tiettyyn, tarkasti määrättyyn suuntaan. Ratkaisevina tekijöinä kansantalouden kehittämisessä viimeisten kahden vuoden aikana ovat olleet seuraavat kaksi perusseikkaa.

Ensinnäkin, kansantaloutemme kehitys käy maan teollistamisen merkeissä, teollisuuden osuuden kasvassa maatalouteen verraten.

Toiseksi, kansantalouden kehitys, maan teollistaminen käy sosialististen talousmuotojen ominaispaineen ja niiden hallitsevan osuuden lisäämisen suuntaan sekä tuotannossa että tavaravaihdon alalla yksityisen tavaratuotannon ja kapitalistisen sektorin kustannuksella.

Numerotietoja teollisuuden ominaispainon kasvusta kansantalouden järjestelmässä (ilman kulkulaitosta ja sähköistämistä). Kun teollisuuden kokonaistuotannon osa kansantalouden koko tuotemäärästä oli vuonna 1924/25, sodanedellisissä hinnoissa laskettuna, 32,4 prosenttia ja maatalouden osa 67,6 prosenttia, niin vuonna 1926/27 teollisuuden osa kasvoi 38 prosenttiin maatalouden osan laskiessa 62 prosenttiin. Vuonna 1927/28 teollisuuden osan pitää kasvaa 40,2 prosenttiin ja maatalouden osan laskea 59,8 prosenttiin.

Numerotietoja teollisuuden perusrunkona olevan **työ- ja tuotantovälineiden tuotannon ominaispainon** kasvusta suhteessa koko teollisuuteen kahden vuoden aikana: vuonna 1924/25 tuotantovälineiden tuotannon osa oli 34,1 prosenttia koko teollisuustuotannosta, vuonna 1926/27 — 37,6 prosenttia ja vuonna 1927/28 se aiotaan saattaa 38,6 prosenttiin.

Numerotietoja tuotantovälineiden tuotannon ominaispainon lisääntymisestä **valtion suurteollisuudessa** kahden vuoden aikana: vuonna 1924/25 se oli 42,0 prosenttia, vuonna 1926/27 — 44,0 prosenttia ja vuonna 1927/28 se aiotaan saattaa 44,9 prosenttiin.

Mitä tulee teollisuuden **tavaratuotantoon** ja sen ominaispainoon tavarain kokonaismäärässä, niin teollisuuden osa on siinä noussut kahden vuoden aikana 53,1 prosentista vuonna 1924/25 — 59,5 prosenttiin vuonna 1926/27 ja vuonna 1927/28 sen on noustava 60,7 prosenttiin, samalla kun maatalouden tavaratuotannon osa vuonna 1924/25 oli 46,9 prosenttia, vuonna 1926/27 se aleni 40,5 prosenttiin ja vuonna 1927/28 se on aleneva 39,3 prosenttiin.

Johtopäätös: maamme muuttuu teollisuusmaaksi.

Puolueen tehtävä: on vietävä edelleenkin kaikki keinoin eteenpäin maamme teollistamista.

Numerotietoja **socialististen talousmuotojen ominaispainon ja niiden hallitsevan osuuden kasvusta yksityisen tavaratuotannon ja kapitalistisen sektorin kustannuksella** kahden vuoden aikana. Samaan aikaan kun kansantalouden yhteiskunnallistetun sektorin (valtion ja osuuskuntien teollisuus, kulkulaitos, sähköistäminen j.n.e.) **pääomasijoitukset** nousivat 1.231 miljoonasta ruplasta vuonna 1924/25 — 2.683 miljoonasta

naan vuonna 1926/27 ja kun näiden sijoitusten pitää vuonna 1927/28 nousta 3.456 miljoonaan, mikä merkitsee sijoitusten kasvua 43,8 prosentista vuonna 1924/25 — 65,3 prosenttiin vuonna 1927/28, niin kansantalouden ei-yhteiskunnallistetun sektorin sijoitukset ovat koko ajan pienentyneet suhteellisesti ja ovat vain mitättömän vähän kasvaneet absoluuttisissa luvuissa — 1.577 miljoonasta ruplasta vuonna 1924/25 — 1.717 miljoonaan vuonna 1926/27, ja vuonna 1927/28 niiden pitää nousta 1.836 miljoonaan, mikä merkitsee ei-yhteiskunnallistetun sektorin sijoitusten ominaispainon laskua 56,2 prosentista vuonna 1924/25 — 34,7 prosenttiin vuonna 1927/28.

Samaan aikaan kun **teollisuuden yhteiskunnallistetun sektorin kokonaistuotanto** on noussut 81 prosentista, mikä osa sillä oli koko teollisuudessa vuonna 1924/25, 86 prosenttiin vuonna 1926/27 ja kun sen pitää nousta 86,9 prosenttiin vuonna 1927/28, on teollisuuden ei-yhteiskunnallistetun sektorin osa laskenut vuosi vuodelta: 19 prosentista, mikä osa sillä oli vuonna 1924/25 koko teollisuuden tuotannossa, 14 prosenttiin vuonna 1926/27, ja vuonna 1927/28 se on laskeva 13,1 prosenttiin.

Mitä tulee yksityispääoman osuuteen suurteollisuudessa (sensusteollisuudessa), niin se ei laske ainoastaan suhteellisesti (3,9 prosenttia vuonna 1924/25 ja 2,4 prosenttia vuonna 1926/27), vaan myöskin absoluuttisesti (169 miljoonaa sodanedellistä ruplaa vuonna 1924/25 ja 165 miljoonaa sodanedellistä ruplaa vuonna 1926/27).

Samanlainen yksityiskapitalististen ainesten syrjäyttäminen on maassa käynnissä myöskin **tavaravaihdon** alalla. Samaan aikaan kun yhteiskunnalliste-

tun sektorin osa koko välitys- ja kauppavaihdossa vuonna 1924/25 oli 72,6 prosenttia, tukkukaupassa 90,6 prosenttia ja vähittäiskaupassa 57,3 prosenttia ja vuonna 1926/27 yhteiskunnallistetun sektorin ominaispaino koko liikevaihdossa nousi 81,9 prosenttiin, tukkukaupassa 94,9 prosenttiin ja vähittäiskaupassa 67,4 prosenttiin, niin yksityissektorin osa laski samana aikana koko välitys- ja kauppavaihdossa 27,4 prosentista 18,1 prosenttiin, tukkukaupassa 9,4 prosentista 5,1 prosenttiin ja vähittäiskaupassa 42,7 prosentista 32,6 prosenttiin, ja vuonna 1927/28 yksityissektorin ominaispainon oletetaan edelleen alenevan kauppatoimen kaikilla aloilla.

Johtopäätös: maamme kulkee varmasti ja nopeasti sosialismia kohti työntäen kapitalistisia aineksia taka-alalle ja syrjäyttäen niitä askel askeleelta kansantaloudessa.

Tämä seikka valaisee meille „kumpi voittaa“ kysymyksen pääajatuksen. Tämän kysymyksen asetti Lenin vuonna 1921, uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen jälkeen. Onnistuuko meidän sitoa sosialisoitu teollisuutemme yhteen talonpoikaistalouden kanssa syrjäyttäen pois yksityiskauppiaan sekä yksityiskapitalistin ja oppien käymään kauppaa, vai saako yksityispääoma voiton meistä saaden aikaan hajaannuksen proletariaatin ja talonpoikaiston välillä,— siitä oli silloin kysymys. Nyt me voimme sanoa, että tällä alalla yleensä me olemme jo saaneet ratkaisevia tuloksia. Vain sokeat ja mielipuolet voivat kieltää sen.

Mutta kysymys „kumpi voittaa“ saa nyt jo toisen luonteen. Nyt tämä kysymys siirtyy kaupankäynnin

alalta tuotannon alalle, käsityötuotannon alalle, maataloustuotannon alalle, missä yksityispääomalla on vissi ominaispainonsa ja mistä se on järjestelmällisesti tungettava pois.

Puolueen tehtävä: on laajennettava ja lujitettava sosialistisia hallitsevia kukkuloitamme kansantalouden kaikilla aloilla niin kaupungissa kuin maaseudullakin, pitäen suuntana kapitalististen ainesten hävittämistä kansantaloudessa.

2. Sosialistisen suurteollisuutemme kehitysvauhti

a) Tuotannon kasvu kansallistetussa suurteollisuudessa, joka käsittää yli 77 prosenttia maan koko teollisuudesta. Kun kansallistetun suurteollisuuden tuotannon kasvu vuonna 1925/26 oli 42,2 prosenttia edelliseen vuoteen verraten (sodanedellisissä ruplissa), kun se vuonna 1926/27 oli 18,2 prosenttia ja vuonna 1927/28 tekee 15,8 prosenttia, niin Valtion suunnittelukomission tuntuvasti liian alhaisten viisivuotiskauden ennakkolaskelmien mukaan tulee tuotannon kasvu viiden vuoden aikana tekemään 76,7 prosenttia tuotannon kasvaessa keskimääräisten aritmeettisten laskelmien mukaan vuosittain 15 prosenttia ja teollisuustuotannon lisääntyessä vuonna 1931/32 **kaksinkertaiseksi** sodanedelliseen tuotantoon verraten.

Jos otetaan maan koko teollisuuden, sekä suurteollisuuden (valtion ja yksityisen) että pienteollisuuden kokonaistuotanto, niin tuotannon nousu keskimääräisissä aritmeettisissä luvuissa laskettuna tulee Valtion suunnittelukomission viisivuotiskauden laskelmien mukaan tekemään vuosittain noin 12 prosenttia, mikä

merkitsee melkein 70 prosentin kasvua koko teollisuustuotannossa vuonna 1931/32 sodanedelliseen tasoon verraten.

Amerikassa koko teollisuustuotannon kasvu viisivuotiskautena 1890—1895 oli vuosittain keskimäärin 8,2 prosenttia, viisivuotiskautena 1895—1900 se oli 5,2 prosenttia, viisivuotiskautena 1900—1905 2,6 prosenttia ja viisivuotiskautena 1905—1910 — 3,6 prosenttia. Venäjällä oli kymmenvuotiskautena 1895—1905 keskimääräinen vuotuinen kasvu 10,7 prosenttia ja kahdeksanvuotiskautena 1905—1913 — 8,1 prosenttia.

Meidän sosialistisen teollisuutemme tuotannon sekä koko teollisuuden tuotannon vuosittainen kasvuprosentti on ennätysprosentti, jollaista ei ole ollut yhdelläkään kapitalistisella suurmaalla maailmassa.

Ja näin on siitä huolimatta, vaikka sekä Amerikan teollisuutta että varsinkin Venäjän teollisuutta ennen sotaa hedelmöitettiin runsaasti ulkolaisen pääoman voimakkaalla virtaamisella maahan, kun meidän kansallistetun teollisuutemme sitävastoin on pakko nojautua omiin kasaantumisiinsa.

Ja näin on siitä huolimatta, vaikka kansallistettu teollisuutemme on jo astunut uudestirakentamiskautteen, jolloin entisten tehtaiden uudestikalustamisella ja uusien tehtaiden rakentamisella tulee olemaan ratkaiseva merkitys teollisuuden tuotannon kasvulle.

Kehityksensä vauhdissa koko meidän teollisuutemme, erittäinkin sosialistinen teollisuutemme, saavuttaa ja sivuuttaa kapitalististen maiden teollisuuden kehityksen.

b) Miten tämä suurteollisuutemme kehityksen ennenkuulumaton vauhti on selitettävissä?

Ensinnäkin siten, että se on kansallistettua teollisuutta, jonka vuoksi se on vapaa yksityiskapitalististen ryhmien omanvoiton tavoittelusta ja yhteiskuntavaivastaisista etupyyteistä ja sillä on mahdollisuus kehittyä koko yhteiskunnan etuja silmällä pitäen.

Toiseksi siten, että se on kaikkein suurinta ja parhaiten keskitettyä teollisuutta mitä maailmassa on olemassa, jonka vuoksi sillä on kaikki mahdollisuudet lyödä laudalta yksityiskapitalistinen teollisuus.

Kolmanneksi siten, että valtiolla, jonka hallussa ovat kansallistettu kulkulaitos, kansallistettu luotto, kansallistettu ulkomaankauppa ja yleinen valtionbudjetti, on kaikki mahdollisuudet johtaa kansallistettua teollisuutta suunnitelmallisesti yhtenäisenä teollisuustaloutena, mikä on tavattoman suuri etu verrattuna mihin muuhun teollisuuteen tahansa ja mikä jouduttaa moninkertaisesti sen kehityksen vauhtia.

Neljänneksi siten, että kansallistetulla teollisuudella, kaikkein suurimpana ja voimallisimpana teollisuutena, on kaikki mahdollisuudet toteuttaa tuotantokustannusten jatkuvan alentamisen, teollisuuden tukkuhintojen alentamisen ja tuotteidensa halventamisen politiikkaa laajentaen siten menekkimarkkinoita omille tuotteilleen, kohottaen sisäisten markkinain vastaanottokykyä ja luoden itselleen herkeämättä laajenevan perustan tuotannon edelleen laajentamista varten.

Viidenneksi siten, että päinvastoin kuin kapitalistinen teollisuus, joka kehittyy lisääntyvän vihamielisyiden oloissa elinnesteitä talonpoikaistosta imevän porvarillisen kaupungin ja köyhtyvän maaseudun

välillä, kansallistettu teollisuus voi monista syistä ja muun muassa senkin vuoksi, että se harjoittaa hintojen alentamispolitiikkaa, kehittyä oloissa, jolloin kaupungin ja maaseudun, proletariaatin ja talonpoikaiston välillä on käynnissä asteittainen lähentyminen.

Ja vihdoin siten, että kansallistettu teollisuus nojautuu työväenluokkaan, joka on koko kehityksemme hegemoni, minkä vuoksi sillä on mahdollisuus helpommin kehittää tekniikkaa yleensä ja työn tuottavuisuutta erikoisesti sekä harjoittaa tuotannon ja hallintotoimen järkiperaistämistä, saaden työväenluokan suurten joukkojen kannatuksen, jota ei ole eikä voi olla kapitalistisen teollisuusjärjestelmän vallitessa.

Kaikesta tästä puhuu selvää kieltä teknillisen tasomme nopea nousu viimeisten kahden vuoden aikana ja uusien teollisuusalojen nopea kehitys (konerakennusteollisuus, työkonerakennusteollisuus, turbiiniteollisuus, auto- ja lentokoneteollisuus, kemiallinen teollisuus j.n.e.).

Siitä puhuu myöskin tuotannon järkiperaistäminen, jota meillä harjoitetaan samalla kun työpäivää supistetaan (7-tuntinen työpäivä) ja samalla kun työväenluokan taloudellinen asema ja kulttuuritaso kohoavat jatkuvasti, mitä ei ole eikä voi olla kapitalistisen talousjärjestelmän oloissa.

Sosialistisen teollisuutemme kehityksen ennenkuulumattoman nopea vauhti on suoranaainen ja varma todistus neuvostollisen tuotantojärjestelmän etevämyydestä kapitalistiseen järjestelmään verraten.

Lenin oli oikeassa, kun hän jo syyskuussa 1917, ennen bolshevikkien valtaantuloa, sanoi, että pysty-

tettyämme proletariaatin diktatuurin me voimme ja meidän pitää „saavuttaa edistyneimmät maat ja sivuuttaa ne myöskin taloudellisesti“ (XXI osa, s. 191).

Puolueen tehtävä: on varmistettava sosialistisessa teollisuudessa saavutettu kehitysvauhti sekä voimistettava sitä lähitulevaisuudessa välttämättömien suotuisten edellytysten luomiseksi sitä varten, jotta voitaisiin saavuttaa ja sivuuttaa edistyneimmät kapitalistiset maat.

3. Maataloutemme kehitysvauhti

a) Maaseudulla sitävastoin tuotanto meillä kasvaa verrattain hitaasti. Kun kokonaistuotannon kasvu (sodanedellisissä ruplissa) vuonna 1925/26 oli edelliseen vuoteen verraten 19,2 prosenttia, vuonna 1926/27 — 4,1 prosenttia ja vuonna 1927/28 se on oleva 3,2 prosenttia, niin Valtion suunnittelukomission tuntuvasti liian alhaisten viisivuotiskauden ennakkolaskelmien mukaan tulee tuotannon kasvu viiden vuoden aikana tekemään 24 prosenttia tuotannon noustessa keskimääräisten aritmeettisten laskelmien mukaan vuosittain 4,8 prosenttia ja maatalouden tuotannon vuonna 1931/32 kohotessa 28—30 prosenttia suuremmaksi kuin mitä se oli ennen sotaa.

Se on enemmän tai vähemmän siedettävä maataloustuotannon vuotuinen kasvu. Mutta sitä ei voida missään tapauksessa sanoa ennätystulokseksi kapitalistisiin maihin verrattuna eikä riittäväksi tulokseksi, jotta tulevaisuudessa voitaisiin säilyttää välttämätön tasapaino maatalouden ja meidän kansallistetun teollisuutemme välillä.

Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa maatalouden kokonaistuotannon vuotuinen kasvu kymmenvuotiskautena 1890—1900 oli 9,3 prosenttia, kymmenvuotiskautena 1900—1910 — 3,1 prosenttia ja kymmenvuotiskautena 1910—1920 — 1,4 prosenttia. Ennen sotaa Venäjällä maataloustuotannon vuotuinen kasvu kymmenvuotiskautena 1900—1911 oli 3,2 prosenttia — 3,5 prosenttia.

Tosin maataloustuotantomme kasvu viisivuotiskautena 1926/27—1931/32 on oleva 4,8 prosenttia vuodessa ja, kuten näemme, on maataloustuotannon kasvun prosentti neuvosto-oloissa noussut siihen verraten, mitä se oli kapitalistisen Venäjän oloissa. Mutta ei pidä unohtaa sitä, että samaan aikaan, kun kansallistetun teollisuuden kokonaistuotanto nousee vuonna 1931/32 kaksinkertaiseksi sodanedelliseen teollisuustuotantoon verrattuna ja kun koko teollisuuden tuotanto vuonna 1931/32 ylittää sodanedellisen tason noin 70 prosentilla, niin maatalouden tuotanto ylittää siihen mennessä maataloustuotannon sodanedellisen tason vain 28—30 prosentilla, s.o. vähemmän kuin yhdellä kolmanneksella.

Tämän vuoksi maataloutemme kehityksen vauhtia ei voida pitää kyllin tyydyttävänä.

b) Mistä johtuu tämä maatalouden suhteellisen hidas kehitysvauhti kansallistetun teollisuutemme kehitysvauhtiin verraten?

Se johtuu maataloustekniikkamme tavattomasta takapajuisuudesta ja maaseudun liian alhaisesta kulttuuritasosta ja varsinkin siitä, että meidän hajanaisella maataloustuotannollamme ei ole käytettävissään niitä etuisuuksia, mitä on meidän suurella, yhteen-

liitetyllä kansallistetulla teollisuudellamme. Ennen kaikkea maataloustuotanto ei ole kansallistettua eikä yhdistettyä, vaan hajanaista ja pieniksi paloiksi pirstoutunutta. Sitä ei harjoiteta suunnitelmallisesti, ja toistaiseksi se on valtavalla osaltaan pientuotannon vaistovaraisuuden alaisena. Sitä ei ole liitetty yhteen ja tehty suurtaloudeksi kollektivisoinnin tietä, minkä vuoksi se on vielä kulakkiaineksille edullinen toimikenttä riistoa varten. Nämä seikat aiheuttavatkin sen, ettei pirstoutuneella maataloudella ole niitä suuren, yhteenliitetyn ja suunnitelman mukaan harjoitetun tuotannon suunnattomia etuja, jotka on meidän kansallistetulla teollisuudellamme.

Missä on ulospääsy maataloudelle? Mahdollisesti siinä, että heikennetään koko teollisuutemme kehitysvauhtia, muun muassa kansallistetun teollisuutemme kehitysvauhtia? Ei missään tapauksessa! Se olisi mitä taantumuksellisinta, epäproletaarista utopiaa. (Ääniä: „Oikein!“.) Kansallistetun teollisuuden pitää kehittyä ja se tulee kehittymään joudutetulla vauhdilla. Se juuri takaa kulkumme kohti sosialismia. Se on takeena siitä, että itse maatalouskin tulee vihdoin teollisoiduksi.

Missä sitten on ulospääsy? Ulospääsy on siinä, että pienet ja hajallaan olevat talonpoikaistaloudet muutetaan suuriksi ja yhdistetyiksi talouksiksi maiden yhteismuokkauksen perustalla, että siirrytään kollektiiviseen maiden muokkaukseen uuden, korkeamman tekniikan perustalla.

Ulospääsy on siinä, että pienet ja pienimmät talonpoikaistaloudet liitetään vähitellen, mutta varmasti, ei painostuksen, vaan esimerkin ja

vakuuttamisen avulla, suurtalouksiksi yhteiskunnallisen, yhteisen, kollektiivisen maanmuokkauksen pohjalla, käyttäen maatalouskoneita ja traktoreita, käyttäen maanviljelyksen voimaperäistämisen tieteellisiä keinoja.

Muita ulospääsyjä ei ole.

Ilman sitä maataloutemme ei kykene saavuttamaan eikä sivuuttamaan maataloudellisesti edistyneimpiä kapitalistisia maita (Kanada y.m.).

Kaikki meidän toimenpiteemme maatalouden kapitalististen ainesten rajoittamiseksi, sosialististen ainesten kehittämiseksi maaseudulla, talonpoikaistalouksien saamiseksi mukaan osuustoiminnallisen kehityksen uomaan, valtion suunnitelmallisen vaikutuksen alalla maaseutuun sekä talonpoikaistalouksien varustamisen ja niiden tuotteiden myynnin että myöskin tuotannon kannalta, — kaikki nämä toimenpiteet ovat tosin ratkaisevaa laatua, mutta kuitenkin vain valmistavia toimenpiteitä maatalouden siirtämiseksi kollektivismin raiteille.

c) Mitä puolue on tehnyt tähän suuntaan kahden vuoden aikana? On tehty melkoisesti. Mutta ei vielä läheskään kaikkea, mitä olisi voitu tehdä.

Mitä tulee maatalouden mukaansaamiseen niin sanoaksemme ulkoakäsin, maatalouden välttämättömillä tarvikkeilla varustamisen ja maataloustuotteiden myynnin alalla, niin siinä meillä on seuraavat saavutukset: maatalousosuustoiminta yhdistää nykyisin noin kolmannen osan kaikista talonpoikaistalouksista; kulutusosuuskuntien osuus maaseudun varustelussa on lisääntynyt 25,6 prosentista vuonna 1924/25 — 50,8 prosenttiin vuonna 1926/27; osuuskuntien ja valtion

elinten osuus maataloustuotteiden myynnissä, mikä oli 55,7 prosenttia vuonna 1924/25, on noussut 63 prosenttiin vuonna 1926/27.

Mitä taas tulee maatalouden mukaansaamiseen niin sanoaksemme sisältäkäsikin, maataloustuotannon alalla, niin siinä suhteessa meillä on tehty hirveän vähän. Riittää, kun sanomme, että kolhoosit ja neuvostotilat antavat nykyään kaiken kaikkiaan vain vähän yli 2 prosenttia maatalouden koko tuotannosta ja vähän yli 7 prosenttia sen tavaratuotannosta.

Siihen on tietysti paljonkin syitä, sekä objektiivisia että subjektiivisia. Taitamaton suhtautuminen asiaan, riittämätön huomio siihen toimitsijaimme taholta, talonpoikain vanhoillisuus ja takapajuisuus sekä varojen puute voidaksemme rahoittaa talonpoikain siirtämistä yhteistettyyn maiden muokkaukseen j.n.e. Ja se vaatii suuria varoja.

Lenin sanoi X edustajakokouksessa, että meillä ei ole vielä rahastoja, jotka tarvitaan maatalouden alistamiseksi valtiolliselle tai kollektiiviselle periaatteelle. Mielestäni nyt me saamme nämä rahastot ja aikaa voittaen ne tulevat kasvamaan. Ja kuitenkin asia saa nyt sellaisen käänteän, että liittämättä yhteen hajallaan olevia talonpoikaistalouksia, siirtämättä niitä yhteistettyyn maiden muokkaukseen ei ole mahdollisuutta viedä vakavasti eteenpäin enempää maatalouden voimaperäistämistä kuin sen koneistamistaan, asiaa ei voida saada sille tolalle, että meidän maataloutemme voisi kehitysvauhtinsa puolesta saavuttaa kapitalististen maiden, esimerkiksi Kanadan, kehitysvauhdin.

Sen tähden tehtävänä onkin keskittää maaseutu-työntekijöittemme huomio tähän tärkeään kysymykseen.

Mielestäni maanviljelyksen kansankomissariaattien elinten ja maatalousosuuskuntien yhteydessä toimivilla vuokrausasemilla tulee siinä olla mitä tärkein merkitys.

Tässä eräs esimerkki siitä, miten neuvostotilat auttavat toisinaan talonpoikia siirtymään maiden yhteismuokkaukseen suureksi eduksi talonpojille. Tarkoitan Ukrainan Neuvostotilayhtymän antamaa traktoriapua Odessan piirin talonpojille ja näiden talonpoikain tästä avusta lähettämää kiitoskirjelmää, joka julkaistiin äskettäin „Izvestijassa“. Sallinette lukea tämän kirjeen tekstin. (Ä ä n i ä: „Pyydämme!“.)

„Me, Shevtshenkolle, Krasinille ja Kalininille nimettyjen huuttorien sekä „Tshervona zirka“ ja „Voshodjashtsheje solntse“ huuttorien siirtolaiset lausumme täten syvimmän kiittollisuutemme Neuvostovallalle siitä tavattoman suuresta avusta, jota meille on annettu taloutemme kuntoonsaattamisessa. Suurin osa meistä on köyhiä talonpoikia, ilman hevosta ja kalustoa, emmekä niin ollen voineet muokata meille annettua maata, joten meidän oli pakko antaa se vuokralle paikallisille kulakeille saaden maksuksi osan sadosta. Sato tuli huono, sillä onhan selvää, ettei vuokralleottaja ryhdy muokkaamaan hyvin vierasta maata. Se vähäinen luotto, jota me saimme valtiolta, tuli syödyksi, ja me köyhdyimme vuosi vuodelta yhä enemmän.

Tänä vuonna meille tuli Ukrainan Neuvostotilayhtymän edustaja ja ehdotti, että rahaluoton asemesta meidän maamme muokattaisiin traktoreilla. Kaikki siirtolaiset, muutamia pikku kulakkeja lukuunottamatta, suostuivat siihen, vaikka eivät juuri uskoneet, että työ tulee tehdyksi kunnollisesti. Suureksi iloksemme ja kulakkien kiukuksi traktorit kyntivät koko uutismaamme ja kaikki kesannot, kyntivät ja äestivät ne 5—6 kertaan rikkaruohojen hävittämiseksi ja lopuksi kylvivät koko pellon

puhtaalla lajivehnällä. Nyt eivät kulakit enää naureskele traktoriryhmän työlle. Tänä vuonna talonpojat meidän piirissämme eivät sateiden puutteen takia juuri lainkaan tehneet syyskylvöjä ja niilläkään pelloilla, jotka on kylvetty, eivät oraat ole vielä nousseet. Mutta meidän, siirtolaisten, pelloilla vihannoi jo satoja desjatiinoja mainiota vehnää kesantopelloilla, jollaista ei ole edes kaikkein rikkaimmissakaan saksalaisten siirtoloissa.

Syysvehnän kylvöjen lisäksi traktorit kyntivät syksyllä kaikki kevätiljapellot. Nyt meillä ei ole yhtään desjatiinaa peltoa, jota ei olisi kynnetty tahi joka olisi annettu vuokralle. Meillä ei ole yhtään köyhää talonpoikaa, jolla ei olisi muutamia desjatiinoja kesannolle kylvettyä syysvehnää.

Nyt, sen jälkeen, kun olemme nähneet, miten traktorit tekevät työtä, me emme halua enää harjoittaa köyhän talonpojan pikkutaloutta, vaan olemme päättäneet perustaa yhteistetyn traktoritalouden, missä ei tule olemaan talonpoikien yksityisiä kylvötilkkuja. Traktoritalouden järjestämisen meitä varten on jo ottanut tehtäväkseen Taras Shevtschenkolle nimetty neuvostotila, jonka kanssa me olemme tehneet sopimuksen“ („Izvestija“ № 267, marraskuun 22 pnä 1927).

Näin kirjoittavat talonpojat.

Olisipa enemmän tällaisia esimerkkejä, toverit, niin silloin voitaisiin maaseudun kollektivisoimista viedä pitkälle eteenpäin.

Puolueen tehtävä: on laajennettava talonpoikaistalouksien saamista mukaan osuustoimintaan ja valtioneulinten vaikutuspiiriin tuotteiden myynnin ja varustelun alalla sekä asetettava rakennustyömme lähimmäksi käytännön kysymykseksi maaseudulla hajanaisten talonpoikaistalouksien asteittainen siirtäminen yhdistettyjen suurtalouksien raiteille, yhteistettyyn, kollektiiviseen maiden muokkaukseen maanviljelyksen voimaperäistämisen ja koneistamisen perustalla pitäen silmällä sitä, että tällainen kehi-

tystie on mitä tärkein keino maatalouden kehitysvauhdin jouduttamiseksi ja kapitalististen ainesten voittamiseksi maaseudulla.

* *
* *

Tällaiset ovat kokonaisuutena ottaen tulokset ja saavutukset taloudellisen rakennustyön alalla.

Tämä ei merkitse sitä, että meillä olisi tällä alalla kaikki hyvin. Ei, toverit, meillä ei ole läheskään kaikki hyvin.

Meillä on esimerkiksi tavaranälän ilmiöitä. Se on kielteinen seikka taloudessamme. Mutta valitettavasti se on toistaiseksi vielä kiertämätöntä. Sillä se seikka, että me kehitämme työ- ja tuotantovälineiden tuotantoa nopeampaa vauhtia kuin kevyttä teollisuutta,—se seikka jo sellaisenaan määrää ennakolta sen, että meillä tulee vielä olemaan tavaranälän ilmiöitä lähimpien vuosien aikana. Mutta me emme voi muuten menetellä, jos me haluamme viedä kaikin voimin eteenpäin maan teollistamista.

On väkeä, esimerkiksi meidän oppositiomme, joka ammentaa ideologiaansa varten aineistoa keinottelijain jonoista ja kirkuu tavaranälästä, vaatien samalla toteuttamaan „yliteollistamisen“ politiikkaa. Mutta se, toverit, on tietysti typerää. Niin voivat puhua vain tompellit. Me emme voi emmekä saa supistaa raskasta teollisuutta kehittääksemme kaikin voimin kevyttä teollisuutta. Eikä kevyttäkään teollisuutta voida kehittää riittävän voimakkaasti kehittämättä raskasta teollisuutta joudutetulla vauhdilla.

Voitaisiin tietysti lisätä valmiiden tavarain tuontia ja lieventää sillä tavalla tavaranälkää. Oppositio

vaati yhteen aikaan juuri sitä. Mutta se on niin järjetöntä, että opposition oli pakko luopua siitä. Eri kysymys on, kuinka taitavasti meillä tehdään työtä tavaranälän ilmiöiden lieventämiseksi, mikä meidän oloissamme on täysin mahdollista ja mitä puolue on aina vaatimalla vaatinut. Mielestäni juuri tällä alalla ei meillä ole kaikki kunnossa.

Edelleen, tosiasia on, ettei kapitalistien lukumäärä niin teollisuuden kuin kaupankaan alalla ole niinkään vähäinen. Näiden aineiden ominaispaino ei ole niinkään pieni kuin eräät toverit meillä toisinaan luulottelevat. Se myöskin on kielteinen seikka taloutemme taseessa.

Luin äskettäin tov. Larinin kirjoittaman kirjan „Yksityispääoma Neuvostoliitossa“, joka on mielenkiintoinen kaikissa suhteissa. Kehoittaisin tovereita lukemaan tuon kirjasen. Tästä kirjasta te näette, miten ovelasti ja taitavasti kapitalisti verhoutuu käsityöosuuskuntien kyltin suojaan, maatalousosuuskuntien kyltin suojaan, niiden tai näiden valtion kauppaelinten kyltin suojaan. Tehdäänkö meillä kaikki, mikä on mahdollista, kapitalististen aineiden rajoittamiseksi, supistamiseksi ja vihdoin niiden tunkemiseksi kokonaan pois kansantalouden piiristä? Mielestäni ei tehdä kaikkea. Tiedossani on esimerkiksi, että käsityöteollisuuden alalla yleensä, muun muassa nahka- ja tekstiiliteollisuuden alalla, on melkoinen määrä uusia miljonäärejä, jotka orjuuttavat käsityöläisiä ja yleensä pientuottajia. Tehdäänkö meillä kaikki, mikä on mahdollista, näiden riistäjäainesten saartamiseksi ja ahdistamiseksi taloudellisesti, yhdistäen käsityöläiset osuustoimintaan tahi valtion elinten kanssa?

Tuskin voitaneepä epäillä sitä, että tällä alalla ei tehdä vielä läheskään kaikkea. Ja kuitenkin tällä kysymyksellä on meille mitä vakavin merkitys.

Edelleen meillä on vissiä kulakiston kasvua maaseudulla. Se on kielteinen seikka taloutemme taseessa. Tehdäänkö meillä kaikki, mikä on mahdollista, kulakiston rajoittamiseksi ja sen eristämiseksi taloudellisesti? Mielestäni ei tehdä kaikkea. Ne toverit ovat väärässä, jotka luulevat, että kulakeista voidaan ja pitääkin tehdä loppu hallinnollisilla toimenpiteillä, GPU:n avulla: annoit käskyn, löit leiman alle ja piste perään. Tämä keino on helppo, mutta ei läheskään kelvollinen. Kulakki on voitettava taloudellista laatua olevilla toimenpiteillä ja neuvostolakien nojalla. Ja neuvostolait eivät ole tyhjä fraasi. Se ei tietenkään sulje pois sitä, etteikö kulakkia vastaan pitäisi käyttää erinäisiä tarpeellisia hallintotoimenpiteitäkin. Mutta taloudellisia toimenpiteitä ei saa vaihtaa hallinnollista laatua oleviin toimenpiteisiin. On kiinnitettävä vakava huomio puolueen linjan vääristelyihin kulakkeja vastaan käytävän taistelun alalla osuustoimintaelintemme käytännöllisessä työssä, varsinkin maatalousluoton alalla.

Edelleen, tosiasia on, että tuotantokustannukset teollisuudessa, teollisuustavarain tukkuhinnat ja erikoisesti kaupunkilaistavarain vähittäishinnat alenevat tavattoman hitaasti. Se on niinkään kielteinen seikka taloudellisen rakennustyömme taseessa. Ei voida olla toteamatta, että tässä meillä ilmenee kovaa vastarintaa koneiston taholta, sekä valtio-, osuustoimintaa että puoluekoneiston taholta. Toverimme eivät näköjään ymmärrä sitä, että teollisuustuotteiden hintojen

alentamispolitiikka on eräs tärkeimpiä vipuja teollisuutemme parantamiseksi, markkinain laajentamiseksi ja niiden lähteiden voimistamiseksi, joiden perustalla teollisuutemme kehitys vain on mahdollista. Tuskin voitaneepä epäillä sitä, että tämä kielteinen seikka on poistettavissa vain käymällä armotonta taistelua tätä koneiston kankeutta, tätä koneiston vastaanhangottelua vastaan hintojen alentamispolitiikan toteuttamisessa.

Ja vihdoinkin meillä on sellaisia kielteisiä seikkoja kuin viina budjetissa, ulkomaankaupan kehityksen äärimmäinen hitaus ja reservien puute. Mielestäni voitaisiin ryhtyä vähitellen supistamaan viinan valmistusta, ottaen viinan asemesta käytäntöön sellaisia tulolähteitä kuin radio ja elokuvat. Tosiaan, miksei voitaisi ottaa käsiin näitä mitä tärkeimpiä välikappaleita ja panna tälle alalle toimeliaita miehiä kunnan bolshevikeista, jotka pystyisivät kehittämään menestyksellisesti näitä aloja ja antaisivat lopultakin mahdollisuuden vähentää viinan valmistusta?

Mitä ulkomaankauppaan tulee, niin minusta tuntuu, että koko joukko vaikeuksia, joita meillä on talouden alalla, johtuu viennin vähäisyydestä. Voimmeko me voimistaa vientiä? Mielestäni voimme. Tehdäänkö meillä kaikki mahdollinen viennin laajentamiseksi täyteen laajuuteensa? Mielestäni ei tehdä.

Samaa on sanottava myöskin reserveistä. Ne tovereista eivät ole oikeassa, jotka sanovat toisinaan kevytmielisyydessään ja toisinaan taas asiantunteuttomuudessaan, ettei meillä ole reservejä. Ei, toverit, kyllä meillä on jonkin verran pikkureservejä. Kaikki valtiomme elimet, kihlakunta- ja läänielimistä

aina alue- ja keskuselimiin saakka, pyrkivät varamaan yhtä ja toista vaikeiden päivien varalle. Mutta näitä reservejä on vähän. Se on myönnettävä. Sen tähden tehtävänä on kartuttaa reservejä niin paljon kuin suinkin on mahdollista, toisinaan jopa supistamalla eräitä juoksevia päivántarpeita.

Sellaisia, toverit, ovat taloudellisen rakennustyömme varjopuolet, joihin on kiinnitettävä huomiota ja jotka on likvidoitava hinnalla millä hyvänsä päästäksemme eteenpäin entistä nopeampaa vauhtia.

4. Luokat, valtiokoneisto, maan kulttuurikehitys

Siirtykäämme nyt maan taloudellisen tilanteen kysymyksistä poliittista tilannetta koskeviin kysymyksiin.

a) Työväenluokka. Numerotietoja työväenluokan ja yleensä palkkatyötä tekevien lukumäärällisestä kasvusta. Palkkatyötä tekeviä oli vuonna 1924/25 (työttömiä lukuunottamatta) 8.215.000 henkilöä ja vuonna 1926/27 — 10.346.000. Kasvu on 25 prosenttia. Niistä oli fyysillisessä työssä, maataloustyöläiset ja sesonkityöläiset mukaan luettuna, vuonna 1924/25 — 5.448.000 ja vuonna 1926/27 — 7.060.000. Kasvu on 29,6 prosenttia. Niistä oli suurteollisuuden työläisiä vuonna 1924/25 — 1.794.000 ja vuonna 1926/27 — 2.388.000. Kasvu on 33 prosenttia.

Työväenluokan aineellinen asema. Palkkatyötä tekevien osa maan kansallistuloista vuonna 1924/25 oli 24,1 prosenttia, mutta vuonna 1926/27 se nousi 29,4 prosenttiin, mikä on 30 prosenttia suurempi kuin palkkatyötä tekevien henkilöiden osa kansallis-

tuloista oli ennen sotaa, samalla kun muiden yhteiskuntaryhmien, myöskin porvariston, osa kansallistuloista on tänä aikana pienentynyt (esimerkiksi porvariston osa on laskenut 5,5 prosentista 4,8 prosenttiin). Työläisten reallipalkka koko valtioneollisuudessa vuonna 1924/25, ilman lisärahoja, oli 25,18 ehdollista Moskovan ruplaa kuukaudessa, vuonna 1926/27 se oli 32,14 ruplaa, mikä merkitsee 27,6 prosentin nousua kahden vuoden aikana ja ylittää sodanedellisen tason 5,4 prosentilla. Lisärahojat (yhteiskunnalliseen vakuutukseen, kulttuuritarkoituksiin, kunnallismenoihin y.m.) huomioon ottaen työpalkka oli vuonna 1924/25 — 101,5 prosenttia sodanedelliseen verraten ja vuonna 1926/27 — 128,4 prosenttia sodanedelliseen verraten. Yhteiskunnallisen vakuutuksen varat, jotka vuonna 1924/25 olivat 461 miljoonaa ruplaa, lisääntyivät 852 miljoonaan vuonna 1926/27, s.o. 85 prosenttia, mikä teki mahdolliseksi käyttää lepokodeissa ja parantoloissa 513 000 henkilöä, maksaa avustusta 460.000 työttömälle ja 700.000 eläkkeenauttijalle (työinvalidiideille ja kansalaissodan invalidiideille) sekä maksaa sairastaville työläisille täysi palkka sairauden ajalta.

Menot, s.o. kulungit asuntojen rakentamiseen työläisiä varten kaksi vuotta sitten, vuonna 1924/25, olivat yli 132 miljoonaa ruplaa, vuonna 1925/26 — yli 230 miljoonaa, vuonna 1926/27 — 282 miljoonaa ja vuonna 1927/28 käytetään yli 391 miljoonaa, mihin määrään sisältyvät Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifestissa määrätyt 50 miljoonaa ruplaa. Kaikkiaan on työväen asuinrakennustyöhön, yksityistä rakennustoimintaa lukuunottamatta, teollisuuden, kulkulaitok-

sen, toimeenpanevien komiteoiden ja osuustoiminnan linjalla kuluneiden kolmen vuoden aikana käytetty 644,7 miljoonaa ruplaa ja vuodeksi 1927/28 myönnettyjen määrärahojen kanssa yhteensä 1.036 miljoonaa ruplaa. Näillä kolmen vuoden aikana myönnytyillä määrärahoilla on voitu rakentaa 4.594.000 neliometriä asuinpinta-alaa ja antaa asunnot 257 tuhannelle työläiselle eli perheet mukaan laskettuna noin 900 tuhannelle henkilölle.

Työttömyyskysymys. Minun on sanottava, että tässä on eroavaisuutta Ammattiliittojen Keskusneuvoston ja Työasiain kansankomissariaatin välillä. Otan Työasiain kansankomissariaatin numerotiedot, sillä ne käsittävät työpörsseihin ilmoittautuneet todella työttömät ainekset. Työasiain kansankomissariaatin tietojen mukaan työttömien lukumäärä on kahden vuoden aikana lisääntynyt 950 tuhannesta 1.048 tuhanteen. Niistä on teollisuustyöläisiä 16,5 prosenttia, intelligentiväkeä ja ammattitaidottomia on 74 prosenttia. Näin ollen työttömyytemme varsinaisena aiheuttajana on maaseudun liika-asutus ja vain osittaisena aiheuttajana on se, että teollisuutemme ei ole täysin ammentanut itselleen määrättyä vähimmäismäärää teollisuustyöläisiä.

Yhteenvetona on: koko työväenluokan taloudellisen aseman kiistaton nousu.

Puolueen tehtävä: on edelleenkin pidettävä suuntana työväenluokan aineellisen aseman ja kulttuuritason parantamista, työväenluokan palkkatason edelleen kohottamista.

b) **Talonpoikaisto.** Mielestäni ei ole tarpeen esittää talonpoikaiston kerrostumista osoittavia numeroja, sillä

selostukseni on jo muutenkin pitkistynyt ja numerotiedot ovat kaikille tunnettuja. Epäilemättä on selvää, että proletariaatin diktatuurin oloissa tapahtuvaa kerrostumista ei voida samaistaa sen kerrostumisen kanssa, mikä tapahtuu kapitalistisissa oloissa. Kapitalismin oloissa kasvavat äärimmäiset ryhmät: maalaisköyhälistö ja kulakit, mutta keskitalonpoika huuhtoutuu pois. Meillä, päinvastoin, keskitalonpoikien luku lisääntyy sitä tietä, että määrätty osa maalaisköyhälistöstä nousee keskitalonpoikien joukkoon, kulakkien luku lisääntyy, mutta köyhälistö vähenee. Tämä tosiasia osoittaa, että maanviljelyksen keskeisenä tekijänä on edelleenkin keskitalonpoika, niinkuin on ollut tähänkin saakka. Blokilla keskitalonpojan kanssa, nojautumalla maalaisköyhälistöön, on ratkaiseva merkitys koko rakennustyömme kohtaloille, proletariaatin diktatuurille.

Taloudellisen aseman yleinen nousu maaseudulla. Meillä on numerotietoja talonpoikaisväestön tulojen kasvusta. Talonpoikaisväestön tulot tekivät kaksi vuotta sitten, vuonna 1924/25, 3.548 miljoonaa ruplaa, vuonna 1926/27 nämä tulot lisääntyivät 4.792 miljoonaksi ruplaksi, s.o. 35,1 prosenttia, kun talonpoikaisväestön lukumäärä saman aikajakson kuluessa lisääntyi vain 2,38 prosenttia. Se on epäilemättä todistus siitä, että taloudellinen asema maaseudulla parantuu.

Se ei merkitse sitä, että talonpoikain taloudellinen asema olisi parantunut maan kaikilla seuduilla. Tunnettua on, että sato on paikoitellen näiden kahden vuoden aikana ollut vaihteleva ja katovuoden 1924 seurauksista ei ole vielä täysin päästy. Tästä on johdettu valtion antama apu työtätekevälle talonpoikais-

tolle yleensä ja erityisesti talonpoikaisköyhälistölle. Valtion avustus työtätekevälle talonpoikaistolle vuonna 1925/26 oli 373 miljoonaa ruplaa ja vuonna 1926/27 se oli 427 miljoonaa ruplaa. Maalaisköyhälistölle myönnettiin vuonna 1925/26 seuraavaa erikoisapua: köyhimmille talouksille myönnettyjä määrärahoja 38 miljoonaa ruplaa, verohuojennuksia köyhille talouksille— 44 miljoonaa ruplaa, vakuutusmaksuista myönnettyjä huojennuksia köyhimmille talonpojille— 9 miljoonaa ruplaa, eli yhteensä 91 miljoonaa ruplaa. Maalaisköyhälistölle annettu erikoisavustus vuonna 1926/27 samoilla sarakkeilla oli: 39 miljoonaa ruplaa, 52 miljoonaa ruplaa ja 9 miljoonaa ruplaa, eli yhteensä noin 100 miljoonaa ruplaa.

Yhteenvedo: talonpoikaiston perusjoukkojen aineellinen asema on parantunut.

Puolueen tehtävä: on edelleenkin pidettävä suuntana talonpoikaiston perusjoukkojen ja ennen kaikkea köyhän talonpoikaiston aineellisen aseman ja kulttuuritason jatkuvaa parantamista, lujitettava työväenluokan liittoa talonpoikaiston kanssa, kohotettava työväenluokan ja sen puolueen arvovaltaa maaseudulla.

c) **Uusi porvaristo. Intelligenssi.** Uuden porvariston luonteenomaisena piirteenä on se, että toisin kuin työväenluokalla ja talonpoikaistolla sillä ei ole syytä olla tyytyväinen Neuvostovaltaan. Sen tyytymättömyys ei ole mitään satunnaista. Sillä on juurensa elämässä.

Edellä olen puhunut kansantaloutemme kasvusta, olen puhunut teollisuutemme kasvusta, kansantalouden sosialististen aineiden kasvusta, yksityisyrittäjiin ominaispainon laskusta, pikkukauppiaiden syrjäyttä-

misestä. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että kun meidän teollisuutemme ja meidän kauppaelimemme kasvavat, niin kymmenet tuhannet pikku- ja keskikapitalistit köyhtyvät. Miten paljon pieniä ja keskisuuria kauppvoja on näinä vuosina suljettu? Tuhansia. Entä kuinka paljon pieniä teollisuudenharjoittajia on proletarisoitunut? Tuhansia. Entä miten paljon toimitsija-ainesta on vapautettu valtiokoneistomme henkilökuntaa supistettaessa? Satoja ja tuhansia.

Teollisuutemme edistyminen, kauppa- ja osuustoimintaelintemme edistyminen, valtiokoneistomme parantuminen on sellaista etenemistä ja parannusta, joka on työväenluokalle ja talonpoikaiston perusjoukoille myönteinen seikka, mutta uudelle porvaristolle, keskikerroksille yleensä ja varsinkin kaupunkien keskikerroksille se on kielteinen seikka. Onko siis ihme, että tyytymättömyys Neuvostovaltaa kohtaan kasvaa näiden kerrosten keskuudessa? Siitä johtuvat vastavallankumoukselliset mielialat näissä piireissä. Siitä johtuu smenavehilaisuuden ideologia muotitavaranä uuden porvariston poliittisilla markkinoilla.

Mutta olisi väärin luulla, että koko toimitsija-aines, koko sivistyneistö on tyytymättömyyden tilassa, tuntee nurjaa mieltä tai on kuohunnan tilassa Neuvostovaltaa vastaan. Tyytymättömyyden voimistumisen ohella uuden porvariston uumenissa meillä ilmenee intelligenssin jakaantumista, loittonemista smenavehilaisuudesta, satojen ja tuhansien työtätekevien intelligenttien lähentymistä Neuvostovallan puoleen. Tämä tosiasia, toverit, on kiistämättä myönteinen tosiasia, mikä on pantava merkille.

Alotteentekijänä siinä on teknillinen intelligenssi, sillä ollen läheisessä yhteydessä tuotantoprosessiin se ei voi olla näkemättä sitä, että bolshevikit vievät maamme asioita eteenpäin, parempaan päin. Sellaiset jättiläismäiset laitokset kuin Volhovstroi, Dneprostroi, Svirstroi, Turkestanin rautatie, Volga—Don, joukko uusia jättiläistehtaita, joiden kohtaloihin on sidottu teknillisen intelligenssin kokonaisten kerrostumien kohtalot, eivät voi olla tekemättä määrättyä myönteistä vaikutusta näihin kerroksiin. Se ei ole ainoastaan kysymys heidän jokapäiväisestä leivästään. Se on samalla myös kunnian kysymys, luomistyön kysymys, mikä luonnollisesti lähentää heitä työväenluokkaan ja Neuvostovaltaan.

En edes puhukaan maaseudun työtätekevistä intelligenssistä, varsinkaan maaseudun opettajistosta, joka on jo kauan sitten kääntynyt Neuvostovallan puoleen ja joka ei voi olla tervehtimättä koululaitoksen kehitystä maaseudulla.

Sen tähden tosiasia on se, että tyytymättömyyden kasvaessa intelligenssin eräiden kerrosten keskuudessa työtätekevä intelligenssi samalla asettuu liittoyhteyteen työväenluokan kanssa.

Puolueen tehtävänä on pitää edelleenkin suuntana uuden porvariston eristämistä ja lujittaa työväenluokan liittoyhteyttä kaupunkien ja maaseudun työtätekevän neuvostointelligenssin kanssa.

d) Valtiokoneisto ja taistelu byrokratismia vastaan. Byrokratismista puhutaan niin paljon, ettei ole tarpeellista pysähtyä siihen. Siitä ei voi olla epäilystäkään, etteikö meillä olisi byrokratismin aineksia sekä valtio-, osuustoiminta- että puoluekoneistossa.

Se, että taistelu byrokratismin aineksia vastaan on välttämätöntä ja että se, tämä tehtävä, tulee pysymään edessämme koko ajan, niin kauan kuin meillä on olemassa valtiovalta, niin kauan kuin säilyy valtio, — se on niinkään tosiasia.

Mutta on sentään tiedettävä rajat. Kun taistelussa valtiokoneiston byrokratismia vastaan mennään niin pitkälle, että aletaan hävittää valtiokoneistoa, yritetään saattaa se huonoon huutoon, että yritetään särkeä se, niin se merkitsee menemistä leninismiä vastaan, se merkitsee, että unohdetaan meidän koneistomme olevan neuvostokoneiston, joka valtiokoneiston tyyppinä edustaa korkeinta tyyppiä maailman kaikkiin valtiokoneistoihin verrattuna.

Missä on meidän valtiokoneistomme voima? Siinä, että se yhdistää valtiovallan Neuvostojen välityksellä työläisten ja talonpoikien miljoonajoukkoihin. Siinä, että Neuvostot ovat hallintotoimen kouluna kymmenille ja sadoille tuhansille työläisille ja talonpojille. Siinä, että valtiokoneisto ei erota itseään raja-aidalla kansan miljoonajoukoista, vaan sulautuu niihin Neuvostoja ympäröivien lukemattoman monien joukkojärjestöjen, kaikenlaisten valiokuntien, jaostojen, neuvottelukokousten, delegaattikokousten y m.s. välityksellä, jotka sillä tavoin tukevat vallanelimiä.

Mikä on meidän valtiokoneistomme heikkous? Se, että siinä on byrokraattisia aineksia, jotka tarvelevät ja vääristelevät sen työtä. Byrokratismin karkoittamiseksi siitä, — ja sitä ei voida karkoittaa vuodessa eikä kahdessa, — on järjestelmällisesti parannettava valtiokoneistoa, lähennettävä sitä joukkoihin, uusittava sitä uusilla, työväenluokan asialle uskollisilla ihmi-

sillä, uudestijärjestettävä sitä kommunismin hengessä, eikä särettävä ja saatettava sitä huonoon huutoon. Lenin oli tuhat kertaa oikeassa sanoessaan: „Ilman „koneistoa“ me olisimme tuhoutuneet kauan sitten. Käymättä järjestelmällistä ja sitkeää taistelua koneiston parantamiseksi me tuhoudumme ennen kuin saamme lasketuksi sosialismin perustan“⁸¹.

En ryhdy puhumaan laajemmin niistä epäkohdista valtiokoneistossamme, jotka pistävät silmään muutenkin. Tarkoitin ennen kaikkea „virastokankeus-muoria“. Minulla on käsillä kokonainen pinkka aineistoa virastokankeudesta, joissa paljastuu useiden oikeus-, hallinto-, vakuutus-, osuustoiminta- ynnä muiden järjestöjen rikollinen leväperäisyys.

Tässä eräs talonpoika, joka on matkustanut 21 kertaa erääseen vakuutuslaitokseen etsien oikeutta, mutta joka ei kuitenkaan ole saanut mitään aikaan.

Tässä toinen talonpoika, 66-vuotias vanhus, joka on kävellyt 600 virstaa jalkaisin saadakseen kihlakunnan yhteiskunnallisen huollon osastosta selkoa asiastaan eikä kuitenkaan ole saanut mitään selvää.

Taikka tässä eräs vanha nainen, 56-vuotias talonpoikaisnainen, joka on kävellyt jalkaisin 500 virstaa ja ajellut hevosilla yli 600 virstaa kansanoikeuden kutsusta eikä siitä huolimatta ole saanut oikeutta osakseen.

Tällaisia tapauksia on hirveän paljon. Ei niitä kannata luetella. Mutta se on häpeäksi meille, toverit! Kuinka voidaan sietää moista ruokottomuutta?

Ja lopuksi „takaisinpainettujen“ tapaukset. Osoitautuu, että työläisnostokkaiden ohella on olemassa myöskin „takaisinpainettuja“, sellaisia, joita heidän

omat toverinsa ovat työntäneet taka-alalle, ei työhön kykenemättöminä tai taitamattomina, vaan siitä syystä, että he ovat olleet tunnollisia ja rehellisiä työssä.

Tässä eräs työmies, työkaluviilari, joka on kyvykäänä ja lahjomattoman rehellisenä nostettu määrättyyn toimeen tehtäällä. Hän tekee työtä vuoden ja toisen, toimii tunnollisesti, panee pystyyn järjestyksen, karsii pois kehoa taloudenhoitoa ja tuhlaavaisuutta. Mutta näin toimiessaan hän tulee koskeneeksi eräitten „kommunistien“ kaverikunnan etuja, rikkooneeksi heidän rauhaansa. Ja kuinka käy? Tuo „kommunistien“ kaverikunta alkaa jarruttaa hänen työtään ja siten pakottaa hänet „painumaan takaisin“. „Yritit olla meitä viisaampi, et anna meidän elää rauhassa ja etuilla, — painuhan siitä takaisin, veli hyvä“.

Tässä eräs toinen työmies, niinikään työkaluviilari, mutterisorvien asettaja, joka on nostettu määrättyyn toimeen tehtäällä. Hän tekee työtä innolla ja tunnollisesti. Mutta niin työ-kennellessään hän rikkoo yksien ja toisten rauhaa. Ja kuinka käy? Tilaisuuden tullen selviytyivät tuosta „rauhattomasta“ toverista. Minkälaisin mielin tämä nostokastoveri lähti, minkälaisin tuntein? Kas tällaisin: „Kaikkialla, minne minut määrättiin, koetin näyttää ansainneeni minulle osoitetun luottamuksen. Mutta tuota nostokkaaksi joutumista, joka teki minulle katkeran kepposen, en unohda koskaan. Minua on likaisesti häväisty. Haluni vetää kaikki päivänvaloon on jäänyt pelkäksi haluksi. Ei tehtaan ammattiliittokomitea, ei tehtaan hallinto eikä puoluesolu halunneet edes kuulla minua. Nostok-

kuudelle minä olen nyt kuollut, ja antakoot minulle vaikka kultaa kasoittain, — minä en suostu enää menemään minnekään“ („Trud“ lehti⁸² № 128 kesäkuun 9 pnä 1927).

Mutta tämähän on häpeäksi meille, toverit! Kuinka voidaan sietää moisia ruokottomuuksia?

Puolueen tehtävänä on, taistellen byrokratismia vastaan ja valtiokoneiston parantamiseksi, korventaa kuumalla poltinraudalla työstämme pois moiset ruokottomuudet, joista juuri puhuin.

e) **Leniniläisestä kulttuurivallankumouksen tunnuksesta.** Varmin keino byrokratismia vastaan on työläisten ja talonpoikain kulttuuritason kohottaminen. Valtionkoneistossa esiintyvää byrokratismia voidaan haukkua ja säättää, käytännöllisessä työssämme ilmenevää byrokratismia voidaan soimata ja naulata se häpeäpökaluun, mutta elleivät laajat työläisjoukot ole vissillä kulttuuritasolla, mikä loisi mahdollisuuden, halun ja taidon valvoa valtiokoneistoa alhaaltakäsin työväenjoukkojen omilla voimilla, niin byrokratismi jää elämään kaikesta huolimatta. Sen tähden työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen kulttuurikehitys ei ainoastaan luku- ja kirjoitustaidon kehittämisen mielessä, vaikka kirjantaito onkin kaiken kulttuurisuuden perusta, vaan ennen kaikkea siinä mielessä, että saataisiin tottumusta ja taitoa syventyä maan hallintotyöhön, — se on tärkein tekijä valtiokoneiston ja minkä tahansa muun koneiston parantamiseksi. Siinä juuri on kulttuurivallankumousta koskevan leniniläisen tunnuksen sisältö ja merkitys.

Lenin sanoi tämän johdosta maaliskuussa 1922, ennen puolueemme XI edustajakokouksen alkamista,

toveri Molotovin nimelle lähettämässään kirjeessä Keskuskomitealle:

„Pääasia, mitä meiltä puuttuu, — se on kulttuurisuutta, hallintotaitoa... Taloudellisesti ja poliittisesti uusi talouspolitiikka turvaa täydellisesti meille mahdollisuuden sosialistisen talouden perustan rakentamiseen*. Kysymys on „ainoastaan“ proletariaatin ja sen etujoukon kulttuurivoimista“⁸³.

Näitä Leninin sanoja ei saa unohtaa, toverit. (Ääniä: „Oikein!“.)

Tästä johtuu puolueen tehtävä: on tehostettava taistelua työväenluokan sekä talonpoikaiston työtätekevien kerrosten kulttuuritason kohottamiseksi.

* * *

Entä minkälainen on yhteenveto maamme sisäisestä poliittisesta tilanteesta?

Yhteenveto on se, että Neuvostovalta on kaikkein vankin valta kaikista maailmassa olevista valloista. (Myrskymyisiä suosionosoituksia.)

Mutta vaikka Neuvostovalta on vankin kaikista maailmassa olevista valloista, niin vankka, että sen vankkuutta voi kadehtia mikä porvarillinen hallitus tahansa, niin se ei vielä merkitse sitä, että meillä olisi kaikki kunnossa tällä alalla. Ei, toverit, meillä on kielteisiä seikkoja tälläkin alalla, ja sitä me bolševikkeina emme saa eikä meidän pidä salata.

Ensiksikin meillä on työttömyyttä. Se on vakava kielteinen seikka, joka meidän on voitettava tahi ainakin supistettava se minimimääräänsä hinnalla millä hyvänsä.

* Alleviivaus minun. J. St.

Toiseksi meillä on vakavia puutteita asuntojen rakentamisessa työläisiä varten, meillä on asuntopula, mikä meidän on niinikään voitettava tahi ainakin saatettava minimimääräänsä lähivuosina.

Meillä on erinäisiä juutalaisvihan versoja ei ainoastaan keskikerrosten tietyissä piireissä, vaan myöskin työläisten vussin osan keskuudessa ja puolueemmekin eräissä renkaissa. Tätä pahetta vastaan, toverit, on taisteltava kaikella säälimättömyydellä.

Meillä on vielä sellainenkin kielteinen seikka kuin uskonnonvastaisen taistelun heikkeneminen.

Ja vihdoin meillä on hirvittävästi takapajuisuutta kulttuurialalla ei ainoastaan sanan laajassa mielessä, vaan myöskin sen suppeassa mielessä, alkeellisen lukutaidon mielessä, sillä luku- ja kirjoitustaidottomien prosenttimäärä Neuvostoliitossa on yhä vielä melkoinen.

Kaikki nämä ja näiden kaltaiset kielteiset seikat on poistettava, toverit, jos me haluamme päästä eteenpäin enemmän tai vähemmän nopealla vauhdilla.

Lopettaakseni toimintaselostukseni tämän osan sallikaa lausua vielä muutama sana kuvaavimmista nimityksistä selostuskaudella. En ryhdy koskettelemaan Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston varapuheenjohtajien nimityksiä. En myöskään ryhdy koskettelemaan Neuvostoliiton Korkeimman Kansantalouseluoston, Kauppa-asiain kansankomissariaatin ja OGPU:n kansankomissaarien nimityksiä. Haluaisin kosketella kolmea nimitystä, jotka ovat merkitykseltään hyvin kuvaavia. Te tiedätte, että VSFNT:n Korkeimman Kansantalouseluoston puheenjohtajaksi on vahvistettu Lobov. Hän on metallityöläinen. Te

tiedätte, että Moskovan Neuvoston puheenjohtajaksi on Kamenevin tilalle valittu metallityöläinen Uhanov. Te tiedätte myös, että Leningradin Neuvoston puheenjohtajaksi on Zinovjevin tilalle valittu Komarov, joka on niinkään metallityöläinen. Siis molempien pääkaupunkien „lordi-määrit“ ovat metallityöläisiä. (Suosionosoituksia.) Tosin he eivät ole aatelismiehiä, mutta pääkaupunkien talousasiat he hoitavat paremmin kuin mitkään aatelismiehet. (Suosionosoituksia.) Te saatatte sanoa, että se on metallisoimistendenssi. Mielestäni ei siinä ole mitään pahaa. (Ääniä: „Päinvastoin, se on oikein hyvä“.)

Toivottakaamme kapitalistisille maille, toivottakaamme Lontoolle ja toivottakaamme Pariisille, että ne vihdoin saavuttaisivat meidät ja asettaisivat „lordi-määreikseen“ omat metallimiehensä. (Suosionosoituksia.)

III

PUOLUE JA OPPOSITIO

1. Puolueen tila

Toverit, en ryhdy selostamaan puolueemme lukumäärällistä enkä aatteellista kasvua, en ryhdy esittämään numeroita, sillä Kosior tulee tekemään teille seikkaperäisesti selkoa siitä.

En ryhdy puhumaan myöskään puolueemme yhteiskunnallisesta kokoonpanosta enkä esittämään siitä numeroita, sillä Kosior toimintaselostuksessaan esittää teille siitä tyhjentävät tiedot.

Haluaisin sanoa muutaman sanan puolueemme johtavan työn kohoamisesta, sen laadullisesta paran-

tumisesta talouden alalla samoin kuin politiikankin alalla. Oli aika, toverit, kaksi — kolme vuotta sitten, jolloin eräs osa tovereista, nähtävästi Trotskin johdolla (naurua, ääniä: „Nähtävästikö?“), moitti läänikomiteoitamme, aluekomiteoitamme ja Keskuskomiteaamme väittäen, että puoluejärjestöt eivät ole päteviä sekaantumaan maan taloudellisiin asioihin ja että ne suotta sekaantuvat niihin. Niin, oli sellainenkin aika. Tuskin kenenkään kieli kääntyy nyt enää heittämään puoluejärjestöille sellaista syytöstä. Se, että läänikomiteat ja aluekomiteat ovat oppineet talousasiain johtamistaidon, että puoluejärjestöt ovat taloudellisen rakennustyön johdossa eivätkä sen hantäpäässä, — se on niin silmäänpistävä tosiasia, että vain sokeat tai mielipuolet rohkenevat kieltää sen. Jo se tosiasia, että me päätimme asettaa tässä edustajakokouksessa kysymyksen kansantalouden rakennustyön viisivuotissuunnitelmasta, jo tämä tosiasia todistaa sitä, että puolue on päässyt pitkälle eteenpäin taloutemme rakennustyön suunnitelmallisessa johtamisessa niin paikkakunnilla kuin keskuksessakin.

Eräät luulevat, ettei siinä ole mitään erikoista. Ei, toverit. Se on jotakin erikoista ja tärkeätä, mikä on pantava merkille. Toisinaan vedotaan Amerikan ja Saksan talouselimiin, jotka muka samaten johtavat kansantaloutta suunnitelman mukaan. Ei, toverit, siellä ei siihen ole vielä päästy eikä päästä niin kauan, kun siellä vallitsee kapitalistinen järjestelmä. Jotta voitaisiin johtaa suunnitelman mukaan, pitää olla toisenlainen, sosialistinen eikä kapitalistinen teollisuusjärjestelmä, on oltava ainakin kansallistettu

teollisuus, kansallistettu luottojärjestelmä, kansallistetut maat, sosialistinen liittoyhteys maaseutuun, työväenluokan valta maassa j.n.e.

Tosin heilläkin on jotakin suunnitelmien tapaista. Mutta ne ovat ennustussuunnitelmia, arvailusuunnitelmia, jotka eivät velvoita ketään ja joiden perusteella on mahdoton johtaa maan taloutta. Toisin on meillä. Meidän suunnitelmamme eivät ole ennustussuunnitelmia eivätkä arvailusuunnitelmia, vaan suunnitelmamääräyksiä, jotka ovat johtaville elimille **velvoittavia** ja jotka **määrittelevät** taloudellisen kehityksemme suunnan **tulevaisuudessa koko** maan mitassa.

Kuten näette, tässä on **periaatteellinen** ero.

Sen tähden sanonkin, että jo yksistään se tosiasia, että edustajakokouksessa on asetettu kysymys kansantalouden kehityksen viisivuotissuunnitelmasta, jo tämä tosiasia on merkinä meidän suunnitelmallisen johtotyömme laadun kohoamisesta.

En ryhdy myöskään puhumaan laajemmin puolueen sisäisen demokratian kasvusta puolueessamme. Vain sokeat eivät näe sitä, että puolueen sisäinen demokratia, todellinen puolueen sisäinen demokratia, todellinen puoluejoukkojen aktiivisuuden nousu meillä kasvaa ja kehittyy. Jaaritellaan demokratiasta. Mutta mitä on demokratia puolueessa? Demokratiaa ketä varten? Jos demokratialla ymmärretään sitä, että muutamalle parille vallankumouksesta irtautuneita intelligenttejä annetaan vapaus jaaritella loppumattomiin, julkaista omaa painettua äänenkannattajaa j.n.e., niin sellaista „demokratiaa“ ei meillä tarvita, sillä se on demokratiaa mitättömän pienelle vähem-

mistölle, joka rikkoo valtavan enemmistön tahtoa. Jos taas demokratialla ymmärretään puolueen jäsenjoukoille kuuluvaa vapautta ratkaista rakennustyömme kysymyksiä, puolueen jäsenjoukkojen aktiivisuuden nousua, niiden saamista mukaan puolueen johtamistyöhön, sitä, että niissä kehittyä puolueen isännän tunto, niin sellainen demokratia meillä on olemassa, sitä meillä tarvitaan, ja me tulemme kehittämään sitä järkähtämättä, kaikesta huolimatta. (Suosionosoituksia.)

En, toverit, ryhdy myöskään puhumaan laajemmalti siitä, että yhdessä puolueen sisäisen demokratian kanssa meillä kehittyä askel askeleelta kollegiaalisuus johtamisessa. Katsokaapa Keskuskomiteamme ja Keskuskontrollikomiteamme. Ne muodostavat yhdessä 200—250 toveria käsittävän johtavan keskuksen, joka kokoontuu säännöllisesti ja ratkaisee rakennustyömme tärkeimmät kysymykset. Se on eräs kaikkein demokraattisin ja kollegiaalisimmin toimiva keskus, mitä puolueellamme on koskaan ollut. Ja mitä näemme? Eikö tosiasia ole se, että työtämme koskevien tärkeimpien kysymysten ratkaisu siirtyä suppean huippukerroksen käsistä yhä enemmän ja enemmän tälle laajalle keskukselle, jolla on mitä kiintein yhteys rakennustyön eri aloihin ja äärettömän maamme kaikkiin piireihin?

En ryhdy myöskään puhumaan laajemmin puoluekaadereittemme kasvusta. Kiistämätöntä on se, että näiden viime vuosien aikana puolueemme vanhojen kaadereiden lomaan on alhaalta noussut nuoria kaadereita, pääasiallisesti työläisistä. Kun me ennen laskimme kaadereitamme sadoissa ja tuhansissa, niin

nyt meidän on laskettava niitä kymmenissä tuhansissa. Luulen, että jos aloitamme laskea kaikkein alimmista järjestöistä, työosastojen ja työryhmien järjestöistä, ja menemme ylös asti koko Neuvostoliitossa, niin meillä on nyt vähintään 100.000 henkeä puoluekaadereita, jotka ovat valtaosaltaan työläisiä. Se merkitsee puolueemme suurenmoista kasvua. Se on meidän kaaderijoukkomme mitä valtavinta lisääntymistä, sen aatteellisen ja järjestöllisen kokemuksen karttumista, sen kommunistisen kulttuurin nousua.

Ja lopuksi vielä eräs kysymys, josta ei tarvitse pitkälti puhua, mutta josta olisi kuitenkin mainittava. Se on kysymys puolueen arvovallan kasvusta puolueettomien työläisten ja yleensä työtätekevien joukkojen keskuudessa maassamme, työläisten ja yleensä sorrettujen luokkien keskuudessa koko maailmassa. Tuskin voitane enää epäillä sitä, että meidän puolueemme on muodostumassa vapautuksen lipuksi koko maailman työtätekeville joukoille ja bolshevikin nimi työväenluokan parhaimpien ihmisten kunnianimeksi.

Sellainen, toverit, on yleiskuva saavutuksistamme puoluerakennustyön alalla.

Se ei merkitse sitä, toverit, ettei meillä olisi epäkohtia puolueessa. Ei, epäkohtia on, ja vakavia epäkohtia onkin. Sallikaa lausua muutama sana näistä epäkohdista.

Ottakaamme esimerkiksi talous- ja muiden järjestöjen johtamistyö puoluejärjestöjen taholta. Onko meillä siinä suhteessa kaikki kunnossa? Ei, ei ole. Ei ainoastaan paikkakunnilla, vaan keskuksessakin meillä usein ratkaistaan asiat niin sanoaksemme perhekuntaisesti, kotoisella tavalla. Jonkin järjestön

johtajiston jäsen Ivan Ivanovitsh on tehnyt esimerkiksi mitä karkeimman virheen ja pilannut asian. Mutta Ivan Feodorovitsh ei halua arvostella, ei halua penkoa hänen virheitään, oikaista hänen virhettään. Ei halua, koska hän ei halua „saada itselleen vihamiehiä“. Tekivät virheen, pilasivat asian — mitäpä tuosta nyt! Kukapa meistä ei tee virheitä? Tänään minä olen sääliväinen häntä, Ivan Feodorovitshia, kohtaan. Huomenna hän on sääliväinen minua, Ivan Ivanovitshia, kohtaan. Sillä mitä takeita on siitä, etten minäkin tee virhettä? Asia on hyvin ja järjestyksessä. Vallitsee sopu ja rauha. Sanotaan, että syvenemään päästetty virhe merkitsee jalon asiamme turmelemista? Ei mitään! Eiköhän tästä jotenkin selvitä vilpilläkin.

Sillä tavalla, toverit, eräät vastuunalaiset työntekijämme tavallisesti järkeilevät.

Mutta mitä se merkitsee? Jos me, bolshevikit, jotka arvostelemme koko maailmaa, jotka, Marxin sanoja käyttäen, rynnäköimme taivaita vastaan, jos me luovumme itsearvostelusta niiden tai näiden toverien mukavuuden vuoksi, — niin eikö ole selvää, ettei siitä voi olla muuta tulosta kuin se, että meidän jalo asiamme joutuu turmioon? (Ääniä: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

Marx on sanonut, että siinä proletaarinen vallankumous muun muassa eroakin kaikista muista vallankumouksista, että se itse arvostelee itseään ja että arvostelemalla itseään se lujittaa itseään⁸⁴. Tämä Marxin lausunto on erittäin tärkeä. Jos me, proletaarisen vallankumouksen edustajat, suljemme silmäme näkemästä puutteitamme, jos alamme ratkaista kysy-

myksiä perhetietä, vaieten toistemme virheistä ja ajaen tulehdukset puolue-elimistömme sisään, — niin kuka sitten korjaa nämä virheet, nämä epäkohdat?

Eikö ole selvää, että me lakkaamme olemasta proletaarisia vallankumousmiehiä ja että me tuhoudumme varmasti, jos emme raasta keskuudestamme pois tätä poroporvarillisuutta, tätä perhekuntalaisuutta rakennustyömme tärkeimpien kysymysten ratkaisemisessa?

Eikö ole selvää, että jos me kieltäydymme vilpittömästä ja avoimesta itsearvostelusta, kieltäydymme rehellisesti ja avoimesti oikaisemasta virheitämme, niin me suljemme itseltämme tien eteenpäin, asiamme parantamiselta, asiamme viemiseltä uusiin voittoihin?

Sillä eihän meidän kehityksemme käy tasaisena, summittaisena nousuna yhä ylöspäin. Ei, toverit, meillä on luokat, meillä on ristiriitoja maan sisällä, meillä on menneisyys, meillä on nykyisyys ja tulevaisuus, meillä on ristiriitoja niiden välillä, emmekä me voi edetä keinuen tasaisessa tahdissa elämän aalloilla. Meidän etenemisemme käy taistelun tietä, ristiriitojen kehittymisen tietä, näiden ristiriitojen voittamisen tietä, näiden ristiriitojen selvillesaamisen ja niiden hävittämisen tietä.

Niin kauan kuin on olemassa luokkia, ei meillä tule koskaan olemaan sellaista tilaa, että voitaisiin sanoa: no, luoja kiitos, nyt on kaikki kunnossa. Niin ei meillä koskaan tule olemaan, toverit.

Elämässä aina kuolee jotakin pois. Mutta se, mikä kuolee, ei halua kuolla ilman muuta, vaan se taistelee olemassaolostaan, se puolustaa aikansa elänyttä asiaansa.

Elämässä syntyy aina jotakin uutta. Mutta se, mikä syntyy, ei synny ilman muuta, vaan se kirkuu ja parkuu, puolustaen olemassaolo-oikeuttaan. (Ääninä: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

Taistelu vanhan ja uuden välillä, kuolevan ja syntyvän välillä — se on kehityksemme perusta. Panematta merkille ja ottamatta selville avoimesti ja rehellisesti, niin kuin bolshevikeille kuuluu, epäkohtia ja virheitä työssämme, me suljemme itseltämme tien eteenpäin. Mutta me haluamme päästä eteenpäin. Ja juuri sen tähden, että me tahdomme päästä eteenpäin, meidän on asetettava vilpitön ja vallankumouksellinen itsearvostelu erääksi tärkeimmistä tehtävistämme. Ilman sitä ei voi olla eteenpäin menoa. Ilman sitä ei ole kehitystä.

Mutta juuri sillä alalla meillä asiat yhä vielä ontuvat. Enemmänkin, vähäiset menestykset ovat riittäviä, jotta unohdetaan puutteet, rauhoitutaan ja aletaan pöyhkeillä. Pari — kolme suurta menestystä, ja jo menee päähän. Vielä pari — kolme suurta menestystä, ja jo aletaan pöyhkeillä: muka „leikiten teemme“! Mutta virheet jäävät, epäkohdat pysyvät, tulehdukset ajetaan puolue-elimistömme sisälle, ja puolue alkaa sairastella.

Toinen epäkohta. Se on sellainen, että hallinnollisia määräilymenetelmiä tuodaan puolueeseen, että vakuuttamismenetelmän tilalle, jolla on ratkaiseva merkitys puolueessa, otetaan hallinnollisen määräilymenetelmä. Tämä epäkohta on vähintään yhtä suuri vaara kuin ensimmäinenkin epäkohta. Minkä tähden? Sen tähden, että se synnyttää vaaran, että meidän puoluejärjestömme, jotka ovat omintakeisen toiminnan

järjestöjä, muuttuvat pelkiksi kansliatoimistoiksi. Jos lasketaan, että meillä on vähintään 60.000 aktiivisinta toimitsijaa, jotka ovat hajallaan kaikenlaisissa talous-, osuustoiminta- ja valtionvirastoissa ja jotka taistelevat niissä byrokratismia vastaan, niin on myönnettävä, että osa heistä, taistellessaan byrokratismia vastaan näissä laitoksissa, saa toisinaan itsekkin byrokratismin tartunnan ja tuo sitä puoluejärjestykseen. Eikä se ole meidän syyämme, toverit, vaan se on onnettomuutemme, sillä niin kauan kuin valtio on olemassa, tämä prosessi tulee jatkumaan suuremmassa tai pienemmässä määrässä. Ja juuri sen tähden, kun tällä prosessilla on jonkin verran juuria elämässä, juuri sen tähden meidän pitää aseistautua taistelemaan tätä epäkohtaa vastaan, nostattaen puolueen jäsenjoukkojen aktiivisuutta, saaden ne mukaan ratkaisemaan puoluejohtomme kysymyksiä, juurruttaen järjestelmällisesti puolueen sisäistä demokratiaa sallimatta vakuuttamismenetelmän vaihtamista hallinnollisen määräilyn menetelmään puolueemme käytännöllisessä toiminnassa.

Kolmas epäkohta. Tämä epäkohta on se, että monet tovereistamme haluaisivat mennä virran mukana, tasaisesti ja rauhallisesti, vailla perspektiivejä, vilkaisematta tulevaisuuteen, niin, että ympärillä olisi juhlallinen pyhäpäivätunnelma, että meillä olisi joka päivä juhlakokouksia, että kaikkialla kaikuisivat suosionosoitukset ja että jokainen meistä joutuisi vuoron perään kaikenlaisten puhemiehistöjen kunniajäseneksi. (Naurua, suosionosoituksia.)

Tämä hillitön halu nähdä kaikkialla juhlattunutta, tämä into lavastuksiin, kaikenlaisiin juhlalli-

suuksiin, aiheellisiin ja aiheettomiin, tämä halu mennä virran mukana niin kauan kuin se kantaa, tähyilemättä, minne se meitä oikein vie (naurua, suosionosoituksia), — kaikki tämä juuri onkin käytännöllisen puolueityömme kolmannen epäkohdan olemuksena, puutteellisuksiemme perustana puolueemme jokapäiväisessä elämässä.

Oletteko nähneet soutajia, jotka soutavat rehdisti, hiki päässä, mutta jotka eivät näe, minne virta heitä vie? Minä olen nähnyt sellaisia soutajia Jeniseillä. He ovat rehtejä ja uupumattomia soutajia. Mutta heidän onnettomuutensa on se, että he eivät näe eivätkä halua nähdä sitä, että aalto voi paiskata heidät kalliota vasten, missä heitä uhkaa tuho.

Samoin on eräiden toveriemme laita. He soutavat rehdisti, hetkeksikään hellittämättä, soluvat tasaisesti, antaen virran viedä, mutta minne se heitä vie, sitä he eivät tiedä eivätkä haluakaan tietää. Työntekoon vailla perspektiiviä, työskentelyyn vailla peräsintä ja purjeita — siihen se vie, kun halutaan mennä ehdottomasti myötävirtaa.

Entä seuraukset? Seuraukset ovat selvät: ensin he alkavat homehtua, sitten he käyvät harmaiksi, sitten he vajoavat poroporvarillisuuden suohon, ja sitten heistä tulee aivan tavallisia poroporvareita. Se juuri onkin todellisen rappeutumisen tie.

Tällaisia, toverit, ovat ne eräät epäkohdat puolueemme käytännöllisessä työssä ja puolueemme jokapäiväisessä elämässä, joista halusin lausua teille muutamia karvaita sanoja.

Ja nyt sallikaa siirtyä väittelyä ja niin sanottua oppositiotamme koskeviin kysymyksiin.

2. Väittelyn tulokset

Onko puolueväittelyllä jokin merkitys, jokin arvo?

Toisinaan sanotaan: piruako te panitte väittelyn käyntiin, kuka sitä tarvitsee, eikö olisi ollut parempi, että kiistakysymykset olisi ratkaistu omassa piirissä, päästämättä riitaa julkisuuteen? Se on väärin, toverit. Väittely on toisinaan välttämättömän tarpeellinen ja ehdottomasti hyödyksi. Koko kysymys on siitä, minkälaisesta väittelystä on puhe. Jos väittely käy toverillisissa puitteissa, puoluepuitteissa, jos sen tarkoituksena on rehellinen itsearvostelu, puolueen epäkohtien arvostelu, jos se siis parantaa asioitamme ja aseistaa työväenluokkaa, niin sellainen väittely on tarpeen ja hyödyllinen.

Mutta on toisenlaatuista väittelyä, jonka tarkoitusperänä ei ole yhteisen asiamme parantaminen, vaan sen huonontaminen, ei puolueen lujittaminen, vaan sen rappeuttaminen ja sen maineen mustaaminen. Sellainen väittely ei tavallisesti johda proletariaatin aseistamiseen, vaan sen aseistariisumiseen. Sellaista väittelyä me emme tarvitse. (Ääniä: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

Kun oppositio vaati väittelyn aloittamista koko Neuvostoliiton mitassa kolmisen kuukautta ennen edustajakokousta, ennen Keskuskomitean teesien laatimista, ennen näiden teesien julkaisemista, niin se yritti tyrkyttää meille senlaatuista väittelyä, joka olisi kiertämättä helpoittanut vihollistemme asiaa, työväenluokan vihollisten asiaa, puolueemme vihollisten asiaa. Juuri sen tähden Keskuskomitea vastusti opposition suunnitelmia. Ja juuri sen tähden, että

se vastusti opposition suunnitelmia, meidän onnistui ohjata väittely oikeille raiteille antamalla sille pohjan edustajakokousta varten laadittujen Keskuskomitean teesien muodossa. Nyt me voimme sanoa epäröimättä, että väittely kokonaisuudessaan koitui hyödyksi.

Mitä tulee riidan päästämiseen julkisuuteen, niin se on turhaa pelkoa, toverit. Me emme ole koskaan pelänneet emmekä pelkää arvostella avoimesti itseämme ja virheitämme koko puolueen edessä. Siinä oikeastaan onkin bolshevismin voima, ettei se pelkää arvostelua ja että se ammentaa epäkohtiensa arvostelusta tarmoa edelleen etenemistä varten. Nykyinen väittely on niin ollen puolueemme voiman merkki, sen mahdin merkki.

Ei pidä unohtaa sitä, että jokaisessa suuressa puolueessa ja varsinkin sellaisessa kuin meidän puolueessamme, joka on vallassa ja jossa on tietty osa talonpoikia ja toimitsija-aineksia, ajan mittaan kasaantuu erinäisiä välinpitämättömiä aineksia, joille puolueen käytännöllisen työn kysymykset ovat samantekeviä, jotka äänestävät ummessa silmin ja menevät virran mukana. Kun tällaisia aineksia on paljon, niin se on pahe, jota vastaan on taisteltava. Nämä ainekset ovat suona puolueessamme.

Väittely on vetoamista tuohon suohon. Oppositiolaiset vetoavat siihen saadakseen jonkun osan siitä temmatuksi mukaansa. Ja he saavat todellakin kiskaistuksi sen huonoimman osan. Puoluekin vetoaa siihen saadakseen siitä temmatuksi parhaimman osan mukaansa, osalliseksi aktiiviseen puolue-elämään. Tuloksena on, että suon on pakko määrätä kantansa kaikesta velttoudestaan huolimatta. Ja näiden vetoa-

misten seurauksena se todellakin määrää kantansa antaen riveistään osan oppositiolle ja toisen osan puolueelle ja lakkaa siten olemasta suona. Puolueemme kehityksen yleisessä yhteenvedossa se on myönteinen seikka. Nykyisen väittelyn seurauksena tuota suota on meillä vähemmän, se on joko kokonaan lakannut tai lakkaa olemasta. Se on myönteinen seikka väittelystä.

Väittelyn tulokset? Tulokset ovat tunnetut. Osoittautuu, että eiliseen saakka oli puolueen kannan puolesta äänestänyt 724.000 toveria ja opposition puolesta yli 4.000. Siinä on teille tulos. Oppositiolaiset pitivät meillä melua, että Keskuskomitea on irtaantunut puolueesta, että puolue on irtaantunut luokasta, että kunpa ja jospa marjat kasvais suuhun, niin kyllä he, oppositiolaiset, saisivat varmasti 99 prosenttia puolelleen. Mutta kun marjat eivät kasva suuhun, niin osoittautui, ettei oppositio saanut edes 1 prosenttia. Sellainen on tulos.

Kuinka saattoi käydä niin, että puolue kokonaisuudessaan ja sen mukana myöskin työväenluokka niin jyrkästi eristi opposition? Siellähän, opposition johdossa, on tunnettuja miehiä, joilla on nimeä ja jotka osaavat reklamoida itseään (ääniä: „Se on totta!“), ihmisiä, jotka eivät ole vaatimattomuudella pilattuja (suosionosoituksia), jotka osaavat kehua itseään ja näyttää tavaran parhain puolin.

Näin kävi siksi, että opposition johtava ryhmä osoittautui pikkuporvarilliseksi intelligenttiryhmäksi, joka on irtaantunut elämästä, irtaantunut vallankumouksesta, irtaantunut puolueesta ja työväenluokasta. (Ääniä: „Se on totta!“. Suosionosoituksia.)

Puhuin äsken työssämme saaduista menestyksistä, saavutuksistamme teollisuuden alalla, kaupan alalla, talouden alalla kokonaisuudessaan ja ulkopoliittikan alalla. Mutta oppositio vähät välittää näistä saavutuksista. Se ei näe niitä tahi ei halua nähdä. Ei halua nähdä osaksi tyhmyydessään, osaksi elämästä irtaantuneiden intelligenttien tunnetun uppiskaisuuden takia.

3. Peruserimielisyydet puolueen ja opposition välillä

Te kysytte, mistä loppujen lopuksi on erimielisyyttä puolueen ja opposition välillä, mitä kysymyksiä nämä erimielisyydet koskevat?

Kaikkia kysymyksiä, toverit. (Ä ä n i ä: „Oikein!“.)

Äskettäin luin erään puolueettoman työläisen lausunnon. Hän on Moskovasta ja liittyy tahi on jo liittynyt puolueeseen. Näin hän määrittelee kysymyksen puolueen ja opposition välisistä erimielisyyksistä:

„Ennen me etsimme, missä puolue ja oppositio ovat eri mieltä. Mutta nyt et enää löydä, missä oppositio olisi samaa mieltä puolueen kanssa. (Naurua, suosionosoituksia) Oppositio on puoluetta vastaan kaikissa kysymyksissä, ja senpä tähden minä en liittyisi puolueeseen, jos olisin opposition kannattaja“. (Naurua, suosionosoituksia.) (Kts. „Izvestija“ № 264.)

Näin sattuvasti ja samalla lyhyesti osaavat työläiset toisinaan lausua ajatuksensa. Mielestäni tässä on kaikkein sattuvimmin ja kaikkein oikeimmin luonnehdittu opposition suhtautuminen puolueeseen, sen ideologiaan, sen ohjelmaan, sen taktiikkaan.

Juuri sen tähden, että oppositio on kaikissa kysymyksissä eri mieltä kuin puolue, juuri sen tähden oppositio on ryhmä omine ideologioineen, omine

ohjelmiseen, omine taktiikkoineen ja omine organisaatioperiaatteineen.

Kaikki, mitä vain tarvitaan uutta puoluetta varten, kaikki se on oppositiolla olemassa. Puuttuu vain „vähäistä“, puuttuu vain voimia sitä varten. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Voisin mainita seitsemän peruskysymystä, joissa puolue ja oppositio ovat eri mieltä.

Ensimmäinen. Kysymys sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuudesta maassamme. En ryhdy vetoamaan opposition asiakirjoihin ja lausuntoihin tästä kysymyksestä. Ne ovat kaikille tunnettuja eikä ole syytä toistaa niitä. Kaikille on selvää, että oppositio kieltää sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuuden maassamme. Ja kieltäessään tämän mahdollisuuden se luisuu suoranaisesti ja avoimesti menshevikkien kannalle.

Tämä opposition kanta tässä kysymyksessä ei ole sen nykyisille johtajille uusi. Tämä kanta oli Kamenevin ja Zinovjevin lähtökohtana, kun he kieltäytyivät lähtemästä Lokakuun kapinaan. Silloin he sanoivat suoraan, että nostaessamme kapinan me joudumme perikatoon, että on odotettava Perustavaa kokousta, että ehdot sosialismia varten eivät ole kypsyneet eivätkä ne kypsy vielä kohtakaan.

Tätä samaa kantaa piti Trotski lähtökohtanaan, kun hän meni kapinaan. Sillä hän sanoi suoraan, että ellei voitokas proletaarinen vallankumous Lännessä ehdi avuksi enemmän tai vähemmän läheisessä tulevaisuudessa, niin olisi tyhmää luulla, että vallankumouksellinen Venäjä voi pitää puoliaan vanhoillista Eurooppaa vastaan.

Tosiaan, mitenkä silloin lähtivät kapinaan yhtäältä Kamenev ja Zinovjev, toisaalta Trotski ja kolmanelta taholta Lenin ja puolue? Se on sangen mielenkiintoinen kysymys, josta, toverit, kannattaisi mainita muutamalla sanalla.

Kuten tiedätte, Kamenev ja Zinovjev lähtivät kapinaan vain pakosta. Lenin ajoi heitä keppiä heristäen ja uhaten puolueesta erottamisella (naurua, suosionosoituksia), ja heidän oli pakko laahaantua kapinaan. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Trotski lähti kapinaan vapaaehtoisesti. Mutta hän ei lähtenyt kiertelemättä, vaan sellaisella pikku varauksella, mikä jo silloin lähensi häntä Kameneviin ja Zinovjeviin. On mielenkiintoista, että nimenomaan vähää ennen Lokakuuta, kesäkuussa 1917, Trotski katsoi sopivaksi julkaista Pietarissa uusintapainoksena vanhan kirjasensa „Rauhan ohjelma“, aivan kuin haluten siten sanoa, että hän mence kapinaan oman lippunsa alla. Mitä hän sitten sanoo tuossa kirjasessa? Hän polemisoi siinä Leniniä vastaan kysymyksessä sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa, hän pitää tätä Leninin ajatusta vääränä ja väittää, että valta pitää ottaa, mutta ellei ajoissa ehdi apu voittaneilta Länsi-Euroopan työläisiltä, niin on toivotonta luulla, että vallankumouksellinen Venäjä voisi pitää puoliaan vanhoillista Eurooppaa vastaan, ja ken ei usko tätä Trotskin arvostelua, häntä vaivaa kansallinen rajoittuneisuus.

Tässä ote Trotskin silloisesta kirjasesta:

„Muita odottamatta me aloitamme taistelun ja jatkamme sitä kansallisella maaperällä täysin varmoina siitä, että meidän aloitteemme antaa sysäyksen taistelulle muissa maissa; mutta

ellei tätä tapahtuisi, on toivotonta luulla — sitä todistaa niin historian kokemus kuin teoreettiset näkökohdatkin, — että esimerkiksi vallankumouksellinen Venäjä voisi pitää puoliaan vanhoillista Eurooppaa vastaan“... „Yhteiskunnallisen vallankumouksen perspektiivien käsittely kansallisissa puitteissa merkitsisi joutumista sen saman kansallisen rajoittuneisuuden uhriksi, joka muodostaa sosialipatriotismin olemuksen“. (Trotski, „1917“, III nide, 1. osa, s. 90.)

Tämä, toverit, on se Trotskin pikku varaus, joka monessa suhteessa selittää meille ne juuret ja sen maapohjan, mille hänen nykyinen blokkinsa Kamenevin ja Zinovjevin kanssa pohjautuu.

Entä mitenkä Lenin lähti kapinaan, mitenkä puolue lähti siihen? Samatenko pikku varauksin? Ei, Lenin ja hänen puolueensa lähtivät kapinaan varauksitta. Tässä on ote eräästä Leninin mainiosta kirjoituksesta „Proletaarisen vallankumouksen sotilaallinen ohjelma“, joka on julkaistu ulkomailla syyskuussa 1917:

„Yhdessä maassa voittanut sosialismi ei suinkaan sulje heti yhdellä kertaa pois yleensä kaikkien sotien mahdollisuutta. Se päinvastoin edellyttää niitä. Kapitalismin kehitys tapahtuu sangen epätasaisesti eri maissa. Muutenhan ei voi ollakaan tavaratuotannon vallitessa. Tästä seuraa eittämätön johtopäätös: sosialismi ei voi voittaa samanaikaisesti kaikissa maissa. Se voittaa ensi aluksi yhdessä maassa tai muutamissa maissa, muut maat jäävät joksikin ajaksi porvarillisiksi tahi esiporvarillisiksi. Tämän täytyy aiheuttaa ei ainoastaan kahnauksia, vaan myös muiden maiden porvariston suoranaisten pyrkimyksen sosialistisen valtion voitokkaan proletariaatin murskaamiseen. Näissä tapauksissa olisi sota meidän puoleltamme laillinen ja oikeutettu. Se olisi sotaa sosialismin puolesta, muiden kansojen vapauttamiseksi porvariston vallasta“. (Lenin, „Proletaarisen vallankumouksen sotilaallinen ohjelma“, „Lenin Instituutin julkaisuja“, II vihko, s. 7.⁸⁶)

Näette siis, että tässä meillä on kokonaan toinen kanta. Kun Trotski lähti kapinaan pikku varauksin, joka lähensi häntä Kameneviin ja Zinovjeviin, ja väittäen, että proletaarinen valta sinänsä ei voi olla mitään erikoista, ellei ajoissa ehdi apua ulkopuolelta, niin Lenin sitä vastoin lähti kapinaan varauksitta, väittäen, että proletaarisen vallan maassamme pitää tulla **tukikohdaksi**, jotta voitaisiin auttaa muiden maiden proletaareja vapautumaan porvariston ikeestä.

Näin siis bolshevikit lähtivät Lokakuun kapinaan, ja siksi siis Trotski ja Kamenev Zinovjevin kera pääsivät keskenään yhteisymmärryksen Lokakuun vallankumouksen kymmenentenä vuonna.

Voitaisiin esittää vuoropuhelun muodossa keskustelu toisaalta Trotskin ja toisaalta Kamenevin ja Zinovjevin välillä oppositioblokkia muodostettaessa.

Kamenev ja Zinovjev sanovat Trotskille: „No niin, näettekös, hyvä toveri, me olimme kuitenkin loppujen lopuksi oikeassa, kun sanoimme, ettei olisi pitänyt lähteä Lokakuun kapinaan, että olisi pitänyt odottaa Perustavaa kokousta j.n.e. Nyt kaikki näkevät, että maa rappeutuu, valta rappeutuu, me kuljemme perikatoa kohti, eikä meillä synny mitään sosialismia. Ei olisi pitänyt lähteä kapinaan. Mutta te lähditte kapinaan vapaaehtoisesti. Te teitte suuren virheen“.

Trotski vastaa heille: „Ei, hyvät kumppanit, te ette ole oikeudenmukaisia minua kohtaan. Kapinaan minä kylläkin lähdin, mutta miten minä lähdin, sen te unohditte sanoa. Minähän en lähtenyt kapinaan suoran, vaan varauksella. (Yleistä naurua.) Ja koska nyt on käynyt selville, ettei ulkopuolista apua ole mistään odotettavissa, niin on selvää, että

asiat menevät perikatoa kohti, kuten minä ennustinkin aikoinaan „Rauhan ohjelmassa“.

Zinovjev Kamenevin kanssa: „Niin se taitaa tosiaan olla. Me unohdimme tuon pikku varauksen. Nyt on selvää, että meidän blokkimme on aatteellisesti perusteltu“. (Yleistä naurua. Suosionosoituksia.)

Näin on syntynyt opposition kanta, joka kieltää voittoisan sosialistisen rakennustyön mahdollisuuden maassamme.

Entä mitä tämä kanta merkitsee? Se merkitsee antautumista. Kenen edessä? Ilmeisesti maamme kapitalististen ainesten edessä. Ja kenen edessä vielä? Koko maailman porvariston edessä. Entä vasemmistofraasit, vallankumoukselliset eleet, — minne ne ovat joutuneet? Ne ovat haihtuneet jäljettömiin. Ravis telkaa lujasti meidän oppositiotamme, heittäkää pois vallankumoukselliset fraasit, niin te näette, että heillä piilee pohjimmaisena antautumiskanta. (Suosionosoituksia.)

Toinen. Kysymys proletariaatin diktatuurista. Onko meillä proletariaatin diktatuuri vai eikö ole? Kysymys tuntuu hieman kummalliselta. (Naurua.) Siitä huolimatta oppositio asettaa sen jokaisessa lausunnossaan. Oppositio sanoo, että meillä on käynnissä thermidorilainen rappeutuminen. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, ettei meillä ole proletariaatin diktatuuria, että sekä talous että politiikka meillä menevät nurin ja taantuvat, että me emme kulje sosialismia, vaan kapitalismia kohti. Se on tietysti kummallista ja typerää. Mutta oppositio pitää kiinni kannastaan.

Siinä, toverit, on vielä eräs mielipide-eroavaisuus. Siihen juuri pohjautuukin Trotskin tunnettu teesi Clémenceausta. Jos valta kerran on rappeutunut tai rappeutumassa, niin kannattaako sitä sääliä, puoltaa ja suojella? On selvää, ettei kannata. Jos tulee otollinen tilanne tämän vallan „pyyhkäisemiseksi“ pois, jos, sanokaamme, vihollinen pääsee 80 kilometrin päähän Moskovasta, niin eikö ole selvää, että silloin on käytettävä tilannetta hyväksi sellaisen vallan lakaisemiseksi pois ja uuden, clémenceaulaisen, s.o. trotskilaisen, vallan asettamiseksi tilalle.

On selvää, ettei tuollaisessa „kannanotossa“ ole mitään leniniläistä. Se on mitä puhtainta menshevismiä. Oppositio on vajonnut menshevismiin.

K o l m a s. Kysymys työväenluokan blokista keskitalonpojan kanssa. Oppositio on koko ajan salannut kielteisen kantansa tällaisen blokin ajatukseen. Sen ohjelma ja sen vastateesit eivät ole merkillepantavia niinkään paljon siltä kannalta, mitä niissä on sanottu, kuin siltä kannalta, mitä oppositio on yrittänyt salata työväenluokalta. Mutta löytyi henkilö, I. N. Smirnov, myöskin eräs opposition johtohenkilöitä, jolla riitti miehuutta sanoa totuus oppositiosta, vetää se päivänvaloon. Ja mitä osoittautui? Osoittautui, että me „menemme perikatoa kohti“, ja jos haluamme „pelastua“, niin meidän on rikottava suhteet keskitalonpoikaan. Ei erikoisen järkevää. Mutta selvää.

Tässäkin ovat opposition menshevistiset korvat vihdoinkin tulleet kaikkien näkyviin.

N e l j ä s. Kysymys vallankumouksemme luonteesta. Kun kerran kielletään sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuus maassamme, kun sanotaan, ettei

meillä ole proletariaatin diktatuuria, kun kielletään työväenluokan ja talonpoikaiston välisen blokin välttämättömyys, niin mitä sitten jää jäljelle vallankumouksestamme, sen sosialistisesta luonteesta? On selvää, ettei siitä jää mitään, ei yhtään mitään. Proletariaatti tuli valtaan, vei porvarillisen vallankumouksen päätökseen, talonpoikaistolla ei ole enää mitään tekemistä vallankumouksen kanssa, koska se on jo saanut maat,—proletariaatti voi siis mennä tiehensä raivattuaan tilan muille luokille.

Siinä on teille opposition asenne, kun opposition katsomukset oikein perinjuurin tutkitaan.

Siinä on teille oppositiomme antautumiskannan kaikki juuret. Eihän bundilainen antautuja Abramovitsh turhaan ylistele sitä.

V i i d e s. Kysymys leniniläisestä asenteesta siirto-
maavallankumousten johtamisessa. Lenin piti lähtökohtana sitä, että on ero imperialististen maiden ja sorrettujen maiden välillä, että on ero kommunismin politiikalla imperialismin maissa ja kommunismin politiikalla siirtomaissa. Ottaen lähtökohdaksi tämän eron hän sanoi jo sodan aikana, että isänmaan puolustamisen aate, joka on kommunismille sopimaton ja vastavallankumouksellinen aate imperialismin maissa, on täysin sovelias ja oikeutettu sorretuissa maissa, jotka käyvät vapaussotaa imperialismia vastaan.

Juuri sen tähden Lenin piti vississä vaiheessa ja vissiksi ajaksi mahdollisena blokin ja vieläpä liitonkin muodostamista siirtomaiden kansallisen porvariston kanssa, jos se taistelee imperialismia vastaan ja jos se ei estä kommunisteja kasvattamasta työläisiä ja talonpoikaisköyhälistöä kommunismin hengessä.

Opposition syntiinlankeemuksena tässä on se, että se sanoutuu lopullisesti irti tuosta Leninin kannasta luisuen II Internationalen kannalle, joka kieltää niiden vallankumouksellisten sotien tukemisen tarkoituksenukaisuuden, joita siirtomaat käyvät imperialismia vastaan. Täten juuri ovatkin selitettävissä kaikki ne kovanonnen kolaukset, joita oppositiomme on saanut kokea Kiinan vallankumousta koskevassa kysymyksessä.

Siinä on teille vielä eräs mielipide-eroavaisuus.

K u u d e s. Kysymys yhteisrintamataktiikasta maailman työväenliikkeessä. Opposition syntiinlankeemuksena tässä on se, että se sanoutuu irti leniniläisestä taktiikasta kysymyksessä työväenluokan miljoonajoukkojen valloittamisesta aste asteelta kommunismin puolelle. Työväenluokan miljoonajoukot vallataan kommunismin puolelle ei ainoastaan sillä ehdolla, että puolueen politiikka on oikeaa. Puolueen oikea politiikka on suuri asia, mutta se ei vielä ole läheskään kaikki. Sitä varten, että työväenluokan miljoonajoukot siirtyisivät kommunismin puolelle, sitä varten on välttämätöntä, että joukot tulisivat itse omasta kokemuksestaan vakuuttuneiksi, että kommunismin politiikka on oikeaa politiikkaa. Ja siihen, että joukot tulisivat vakuuttuneiksi, tarvitaan aikaa, siihen tarvitaan puolueen taidokasta ja taitavaa työtä joukkojen saamiseksi omalle kannalleen, tarvitaan puolueen taidokasta ja taitavaa työtä miljoonajoukkojen saamiseksi vakuuttuneiksi siitä, että sen politiikka on oikeaa.

Me olimme aivan oikeassa vuoden 1917 huhtikuussa, sillä me tiesimme, että asiat kulkevat porva-

riston kukistamista ja Neuvostovallan pystyttämistä kohti. Mutta me emme silti silloin vielä kehoittaneet työväenluokan laajoja joukkoja kapinaan porvariston valtaa vastaan. Minkä takia? Sen takia, että joukoilla ei vielä ollut mahdollisuutta vakuuttautua meidän ehdottomasti oikean politiikkamme oikeellisuudesta. Vasta sitten, kun pikkuporvarilliset eserrä- ja menshevikkipuolueet olivat pilanneet lopullisesti maineensa vallankumouksen peruskysymyksissä, vasta sitten, kun joukot alkoivat tulla vakuuttuneiksi siitä, että meidän politiikkamme on oikeaa, vasta sitten me johdimme joukot kapinaan. Ja juuri siksi, että me johdimme joukot oikeaan aikaan kapinaan, juuri siksi me saimme silloin voiton.

Siinä juuri ovat yhteisrintama-aatteen juuret. Oikeastaan sitä varten Lenin onkin ottanut käyttöön yhteisrintamataktiikan, että kapitalistimaiden työväenluokan miljoonajoukoille, joihin on tarttunut sosialidemokraattisen sovittelupolitiikan ennakkoluoloja, tehtäisiin helpommaksi tulla omasta kokemuksestaan huomaamaan kommunistien politiikan oikeellisuus ja siirtyä kommunismin puolelle.

Opposition syntiinlankeemuksena on se, että se kieltää kokonaan tämän taktiikan. Ollessaan yhteen aikaan viehättynyt, tyhmästi ja järjettömästi viehättynyt yhteisrintamataktiikkaan, se tervehti kaikin tavoin sopimuksentekoa Pääneuvoston kanssa Englannissa olettaen, että tämä sopimus muodostuu „erääksi vakavimmista rauhan takeista“, „erääksi vakavimmista takeista interventiota vastaan“, erääksi mitä vakavimmista keinoista „tehdä reformismi Euroopassa vaarattomaksi“ (kts. Zinovjevin selostusta NKP(b):n

XIV edustajakokouksessa). Mutta petyttyään katkerasti toiveissaan saada reformismi „vaarattomaksi“ Purcellien ja Hiksien avulla se on sitten mennyt toiseen äärimmäisyyteen kieltäen kokonaan yhteisrintamataktiikan aatteen.

Tässä on teille, toverit, vielä eräs mielipide-eroavaisuus, joka todistaa opposition täydellistä luopumista leniniläisestä yhteisrintamataktiikasta.

Seitsemäs. Kysymys leniniläisestä puolueisuudesta, leniniläisestä yhtenäisyydestä NKP(b):ssa ja Kominternissa. Oppositio tekee tässä täydellisen pesäeron leniniläisestä kannasta organisatiokysymyksessä asettuen toisen puolueen perustamisen kannalle, uuden Internationalen perustamisen kannalle.

Tässä on teille seitsemän peruskysymystä, jotka todistavat sitä, että oppositio on kaikissa näissä kysymyksissä luisunut menshevismiin.

Voidaanko näitä opposition menshevistisiä katsantokantoja pitää yhteensoveltuvina puolueemme ideologian kanssa, puolueemme ohjelman kanssa, sen taktiikan kanssa, Kominternin taktiikan ja leninisin organisatioasenteen kanssa?

Ei missään tapauksessa, ei hetkeksikään!

Te saatatte sanoa: miten meillä on saattanut syntyä tuollainen oppositio, missä piilevät sen yhteiskunnalliset juuret? Mielestäni oppositio yhteiskunnalliset juuret piilevät siinä tosiasiasa, että kehitys-oloissamme kaupunkien pikkuporvarilliset kerrokset köyhtyvät, ne piilevät näiden väestökerrosten tyytymättömyydessä proletariaatin diktatuurin järjestelmään, näiden väestökerrosten pyrkimyksessä muuttaa

tätä järjestelmää, „parantaa“ sitä porvarillisen demokration pystyttämisen hengessä.

Olen jo ylempänä sanonut, että meidän etenemisliikkeemme tuloksena, meidän teollisuutemme kasvun tuloksena, sosialististen talousmuotojen ominaispainon kasvun tuloksena pikkuporvariston, erityisesti kaupunkilaisporvariston eräs osa köyhtyy ja painuu pohjaan. Oppositio ilmentää näiden kerrosten napinaa ja tyytymättömyyttä proletaarisen vallankumouksen järjestelmään.

Sellaiset ovat opposition yhteiskunnalliset juuret.

4. Kuinka edelleen?

Miten on edelleen meneteltävä opposition suhteen?

Ennen kuin siirryn tähän kysymykseen, haluaisin kertoa teille, miten kävi eräässä kokeilussa ryhtyä yhteistyöhön Trotskin kanssa, jonka Kamenev teki vuonna 1910. Se on varsin mielenkiintoinen juttu. Sitä suuremmalla syyllä, kun se voisi antaa meille tavallaan avaimen siihen, että asetettu kysymys otettaisiin oikealta kannalta. Vuonna 1910 oli Keskuskomiteamme täysistunto ulkomailla. Se käsitteli kysymyksen bolshevikkien suhteista menshevikkien, muun muassa Trotskiin (me olimme silloin osa samasta, menshevikkien kanssa yhteisestä puolueesta, ja nimitimme itseämme sen fraktioksi). Täysistunto asetui sovinnon teon kannalle menshevikkien suhteen, siis myöskin Trotskin suhteen, vastoin Leninin kantaa, Leninin vastustaessa sitä. Lenin jäi vähemmistöön. Entä Kamenev? Kamenev otti ryhtyäkkeen yhteistoimintaan Trotskin kanssa. Eikä hän ryhtynyt

tähän yhteistoimintaan Leninin tietämättä ja ilman hänen suostumustaan, sillä Lenin halusi todistaa Kameneville kokemuseräisesti, miten vahingollista ja sopimatonta on yhteistoiminta Trotskin kanssa bolshevismia vastaan.

Kuulkaapa, miten Kamenev kertoo siitä:

„Vuonna 1910 fraktiomme enemmistö teki yrityksen sopia ja saada aikaan sovinnon тов. Trotskin kanssa. Vladimir Iljitsh vastusti jyrkästi tätä yritystä ja aivan kuin „rangaistukseksi“ siitä, että minä niin sitkeästi yritin saada sovintoa aikaan Trotskin kanssa, hän vaatimalla vaati, että Keskuskomitea lähettäisi juuri minut edustajakseen тов. Trotskin sanomalehden toimitukseen. Syksyyn mennessä vuonna 1910 — työskenneltyäni joitakin kuu-kausia tuossa toimituksessa — tulin vakuuttuneeksi siitä, että Vladimir Iljitsh on oikeassa suhtautuessaan kielteisesti minun „sovittelevaan“ kantaani, ja hänen suostumuksellaan minä jäin pois тов. Trotskin lehden toimituksesta. Meidän silloinen suhteiden katkomisemme тов. Trotskiin merkittiin useissa jyrkkäsanaissa kirjoituksissa puolueen Pää-äänenkannattajassa. Juuri silloin Vladimir Iljitsh kehoittikin minua kirjoittamaan kirjasen, jossa tehtäisiin yhteenveto erimielisyyksistämme sekä menshevikkilikvidaattorien että тов. Trotskin kanssa. „Te kokeilitte sovinnontekoa bolshevisminvastaisten ryhmäkuntien kaikkein vasemmistolaisimman (trotskilaisen) sivustan kanssa, te tulitte vakuuttuneeksi sovinnon mahdottomuudesta, juuri teidän siis onkin kirjoitettava kirjanen yhteenvedoksi“, sanoi Vladimir Iljitsh minulle. Luonnollisesti Vladimir Iljitsh vaati erikoisesti sitä, että juuri bolshevismia ja sen, mitä me silloin nimitimme trotskilaisuudeksi, välisistä suhteista olisi kaikki sanottu... aivan selväksi“. (L. Kamenevin esipuhe kirjaseensa „Kaksi puoluetta“.)

Entä minkälaiset tulokset siitä saatiin? Kuunnella edelleen:

„Kokemus yhteistyöstä Trotskin kanssa, — uskallan väittää, että minä kokeilin sitä aivan vilpittömästi, jota Trotskin nyt hyväkseen käyttämät kirjeeni ja yksityiskeskusteluni vain

todistavatkin,— osoitti, että sovittelunhalu vie väkisin likvidaat-
toruuden puolustamiseen, että se johtaa kokonaan viimeksimaini-
tun kannalle“. (L. Kamenev, „Kaksi puoluetta“.)

Ja edelleen:

„O, jos „trotskilaisuus“ olisi päässyt voitolle mielialana
puolueessa, — mikä vapaus se olisikaan likvidaatторuudelle, otzo-
vismille, kaikille puoluetta vastaan sotiville suuntauksille“
(sama).

Siinä on teille, toverit, kokemus yhteistyöstä
Trotskin kanssa. (Ä ä n i: „Opettavaista kokemusta“.)
Tämän kokeen tulokset Kamenev esitti silloin erikoi-
sessa kirjasessa, joka ilmestyi vuonna 1911 nimellä
„Kaksi puoluetta“. En epäile sitä, etteikö tämä kirja-
nen ollut suureksi hyödyksi kaikille niille tovereille,
joilla vielä oli harhakuvia yhteistoiminnasta Trotskin
kanssa.

Ja nyt teen tällaisen kysymyksen: eiköhän Kame-
nev yrittäisi kirjoittaa vielä toisen kirjasen. samalla
otsakkeella „Kaksi puoluetta“, tästä nykyisestä
yhteistyökokemuksestaan Trotskin kanssa? (Yleistä
naurun hohotusta. Suosionosoituksia.)
Ehkäpä se olisi hyödyksi. Tietenkään en voi antaa
Kameneville takeita siitä, ettei Trotski nyt, samoin
kuin silloinkin, käyttäisi hänen kirjeitään ja intii-
mejä keskustelujaan häntä vastaan. (Yleistä nau-
rua.) Mutta tuskinpa sitä kannattaa pelätä. Joka
tapauksessa tässä on tehtävä valinta: joko pelko, että
Trotski käyttää hyväkseen Kamenevin kirjeitä ja
päästää julkisuuteen tämän salaiset keskustelut
Trotskin kanssa, ja silloin on vaara jäädä pois puo-
lueesta, tahi on heitettävä pois kaikenlainen pelko ja
jäättävä puolueeseen.

Näin on nyt kysymys, toverit: jompikumpi.

Sanotaan, että oppositiolla on aikomus esittää edustajakokoukselle jonkinlainen ilmoitus siitä, että se, oppositio, alistuu ja tulee alistumaan kaikkiin puolueen päätöksiin (ääni: „Samatenko kuin lokakuussa 1926?“), laskee hajalle ryhmänsä (ääni: „Sen me olemme kuulleet jo kahdesti!“) ja tulee puolustamaan näkökantojaan, joista se ei luovu (ääniä: „Ohoo“. „Ei, sitten on parempi, että me itse hajoitamme heidät!“), puolueen sääntöjen puitteissa. (Ääniä: „Pikku varauksin siis“. „Ei meillä puitteet ole kumista“.)

Luulen, toverit, ettei siitä tuumasta tule mitään. (Ääniä: „Oikein!“. Jatkuvia suosionosoituksia.) Meillä, toverit, on myös eräänlaista kokemusta ilmoituksista (suosionosoituksia), eräänlaista kokemusta kahdesta ilmoituksesta (ääniä: „Oikein!“), lokakuun 16 päivältä 1926 ja elokuun 8 päivältä 1927. Mihin tuloksiin tämä kokemus on johtanut? Vaikka en aiokaan kirjoittaa kirjasta „Kaksi puoluetta“, niin silti rohkenen sanoa, että tämä kokemus on johtanut mitä kielteisimpiin tuloksiin (ääniä: „Oikein!“), puolueen pettämiseen kahteen kertaan ja puoluekurin hölytymiseen. Mitä perusteita oppositiolla nyt on vaatia meiltä, että me, suuren puolueen edustajakokous, Leninin puolueen edustajakokous, voisimme tällaisen kokemuksen jälkeen uskoa heihin pelkkien sanojen perusteella? (Ääniä: „Se olisi tyhmästi tehty“. „Kuka uskoo, siihen kolahtaa“.)

Sanotaan, että he asettavat niinkään kysymyksen erotettujen ottamisesta takaisin puolueeseen. (Ääniä: „Siitä ei tule mitään“. „Menkööt menshevistiseen

suohon“.) Minun nähdäkseni ei siitäkään tule mitään. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Minkä tähden puolue erotti Trotskin ja Zinovjevin? Sen tähden, että he ovat koko puoluevastaisen oppositiopuuhan järjestäjiä (ääniä: „Oikein!“), sen tähden, että he asettivat päämääräkseen rikkoa puolueen lait, sen tähden, että he luulivat liian suuria itsestään, ettei heihin uskalleta koskea, sen tähden, että he tahtoivat luoda itselleen aatelisaseman puolueessa.

Mutta haluaisimmeko me, että puolueessa olisi etuoikeutettuja aatelismiehiä ja talonpoikia, jotka olisivat vailla näitä etuoikeuksia? Ryhtyisimmekö me, bolshevikit, jotka olemme kitkeneet pois aatelisäädyn juuriaan myöten, nyt palauttamaan sitä puolueessamme? (Suosionosoituksia.)

Te kysytte: minkä tähden me erotimme Trotskin ja Zinovjevin puolueesta? Sen tähden, että me emme halua pitää puolueessa aatelismiehiä. Sen tähden, että meillä puolueessa on yksi ainoa laki, ja kaikilla puolueen jäsenillä on samat oikeudet. (Huutoja: „Oikein!“.) (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Jos oppositio haluaa pysyä puolueessa, niin alistukoon puolueen tahtoon, sen lakeihin, sen määräyksiin varauksitta ja kieräilemättä. Ellei se halua sitä, niin menköön sinne, missä se voi vapaammin olla. (Ääniä: „Oikein!“.) (Suosionosoituksia.) Me emme halua säätää emmekä säädä mitään uusia lakeja, joissa olisi helpotuksia oppositiolle. (Suosionosoituksia.)

Tiedustellaan ehtoja. Meillä on vain yksi ehto: opposition pitää riisuutua aseista kokonaan ja täy-

dellisesti, sekä aatteellisessa että organisatoorisessa mielessä. (Huutoja: „Oikein!“. Jatkuvia suosionosoituksia.)

Sen on luovuttava bolshevisminvastaisista katso- muksistaan avoimesti ja vilpittömästi, koko maailman nähden. (Huutoja: „Oikein!“. Jatkuvia suosionosoituksia.)

Sen on tuomittava tekemänsä virheet, virheet, jotka ovat muodostuneet rikokseksi puoluetta koh- taan, ja tehtävä se avoimesti ja vilpittömästi, koko maailman edessä.

Sen on luovutettava meille solunsa, jotta puo- lueella olisi mahdollisuus laskea ne hajalle viimeistä myöten. (Huutoja: „Oikein!“. Jatkuvia suosionosoituksia.)

Joko niin, tahi menkööt tiehensä puolueesta. Ja elleivät lähde itse, niin me ajamme heidät pois. (Huutoja: „Oikein!“. Jatkuvia suosionosoit- uksia.)

Näin, toverit, on asianlaita opposition suhteen.

IV

YLEINEN YHTEENVETO

Minä lopetan, toverit.

Minkälainen on yleinen yhteenveto selostuskau- delta? Yhteenveto on seuraava:

1) me olemme saaneet säilytetyksi rauhan meitä ympäröivien valtioiden kanssa valtavista vaikeuksista huolimatta, „suurvaltojen“ porvariston provokatoori- sista hyökkäilyistä huolimatta;

2) me olemme lujittaneet Neuvostoliiton työväen- luokan liittoyhteyttä imperialististen maiden ja

siirtomaiden työläisten kanssa lukuisista esteistä huolimatta, lahjottavan satasuisen porvarillisen lehdistön harjoittamasta parjaustulvasta huolimatta;

3) me olemme nostaneet proletaarisen diktatuurin arvovaltaa työtätekevien miljoonajoukkojen keskuudessa kaikissa maanosissa;

4) puolueena me olemme auttaneet Kominternia ja sen jaostoja lujittamaan vaikutustaan maailman kaikissa maissa;

5) me olemme tehneet kaiken, mitä yksi puolue suinkin tehdä voi, maailman vallankumousliikkeen kehittämiseksi ja jouduttamiseksi;

6) me olemme kohottaneet sosialistista teollisuuttamme nostaen sen kehitysvauhdin ennätystasolle ja lujittaen sen hegemonian koko kansantaloudessa;

7) me olemme luoneet liittoyhteyden sosialistisen teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä;

8) me olemme lujittaneet työväenluokan liittoa keskitalonpojan kanssa nojautuen köyhälistöön;

9) me olemme lujittaneet proletariaatin diktatuuria maassamme vihamielisestä kansainvälisestä ympäristöstä huolimatta ja näyttäneet kaikkien maiden työläisille, että proletariaatti ei osaa ainoastaan hävittää kapitalismia, vaan myöskin rakentaa sosialismia;

10) me olemme lujittaneet puoluetta, suojanneet leninismin ja lyöneet hajalle opposition.

Sellainen on yleinen yhteenveto.

Mikä on johtopäätös? Johtopäätös on se, että me olemme oikealla tiellä, että puolueemme politiikka on oikea. (Ääniä: „Oikein!“ Suosionosoituksia.)

Ja tästä taas seuraa, että tätä tietä kulkien me pääsemme aivan varmasti sosialismin voittoon maassamme, sosialismin voittoon kaikissa maissa. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Se ei vielä merkitse, ettei meillä tulisi olemaan vaikeuksia tiellämme. Vaikeuksia tulee olemaan. Mutta me emme pelkää niitä, sillä me olemme vallankumouksen tulessa karaistuneita bolshevikkeja.

Vaikeuksia tulee olemaan. Mutta me voitamme ne, samoin kuin olemme voittaneet tähänkin saakka, sillä me olemme bolshevikkeja, jotka raudanluja Leninin puolue on takonut taistelemaan vaikeuksia vastaan ja voittamaan ne eikä ruikuttamaan ja valittamaan.

Ja juuri sen tähden, kun me olemme bolshevikkeja, me voitamme varmasti.

Toverit! Eteenpäin — kommunismin voittoon maassamme, kommunismin voittoon koko maailmassa! (Myrskyisiä ja jatkuvia suosionosoituksia. Kaikki nousevat seisomaan ja osoittavat kunniaa toveri Stalinille. Lauletaan „Internationale“.)

LOPPULAUSUNTO KESKUSKOMITEAN POLIITTISEEN TOIMINTASELOSTUKSEEN

joulukuun 7 pnä

Toverit! Lukuisten edustajien puheiden jälkeen ei minulle ole jäänyt paljon sanottavaa. Jevdokimovin ja Muralovin puheista minulla ei ole sanottavana mitään oleellista, koska ne eivät sisällä aineistoa sitä varten. Heistä voitaisiin vain sanoa, että: antakoon Allah heille heidän syntinsä anteeksi, sillä he eivät itsekään tiedä, mitä jaarittelevat. (Naurua, suosionosoituksia.) Haluaisin pysähtyä Rakovskin puheeseen ja erityisesti Kamenevin puheeseen, joka oli kaikkein farisealaisin ja kaikkein valheel'isin kaikista oppositiolaisten pitämistä puheista. (Ääniä: „Oikein!“.)

I

RAKOVSKIN PUHEESTA

a) Ulkopolitiikasta. Mielestäni Rakovski aivan suotta kosketteli täällä sodan ja ulkopolitiikan kysymystä. Kaikki tietävät, että Moskovan konferenssissa Rakovski puhui tyhmyyksiä sotaa koskevasta kysymyksestä. Hän tuli tänne ja otti puheenvuoron nähtävästi korjatakseen tekemänsä tyhmyyden. Mutta

tuloksena oli vieläkin suurempi tyhmyys. (Naurua.) Mielestäni Rakovskin olisi ollut viisainta olla vaiti ulkopoliitikasta.

b) Vasemmasta ja oikeasta. Rakovski väittää, että oppositio on vasemmistosektori puolueessamme. Sitähän jo hevosetkin nauravat, toverit. Poliittisesti vararikkoutuneet esittävät tällaisia väitteitä nähtävästi lohduttaakseen itseään. On todistettu, että oppositio on menshevistinen sivusta puolueessamme, että oppositio on luisunut menshevismiin, että oppositio on objektiivisesti muodostunut porvarillisten ainesten aseeksi. Kaikki se on todistettu moneen kertaan. Mitä puhetta tässä voi olla opposition vasemmistolaisuudesta? Missä on kuultu, että menshevistinen ryhmä, joka on objektiivisesti muodostunut „kolmannen voiman“, porvarillisten ainesten aseeksi, että sellainen ryhmä olisi enemmän vasemmalla kuin bolshevikit? Eikö ole selvää, että oppositio on oikeistolainen, menshevistinen sivusta NKP(b):ssa?

Rakovski on näköjään mennyt kokonaan sekaisin ja sekoittanut, mikä on oikea ja mikä vasen. Muista-kaapa Gogolin Selifania: „Voi, sinua, mustakinttu... Et tiedä edes, missä on oikea ja missä vasen!“.

c) Opposition tarjoamasta avusta. Rakovski sanoo, että oppositio on valmis tukemaan puoluetta, jos imperialistit hyökkäävät kimppuumme. Kas vaan, kuinka suurta armeliaisuutta! He, piskuinen ryhmä, joka käsittää tuskin puoli prosenttia puolueestamme, he lupaavat armollisesti meille apua, jos imperialistit hyökkäävät maamme kimppuun. Me emme luota teidän apuunne emmekä me sitä tarvitse! Me pyydämme teiltä vain yhtä: älkää häiritkö meitä, lakatkaa häi-

ritsemästä meitä! Kaiken muun me teemme itsein, siitä voitte olla varmoja. (Ääniä: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

d) „Hälyyttäjistä“. Rakovski sanoo edelleen, että oppositio hälyyttää meille vaaroista ja vaikeuksista, maamme „perikadosta“. On siinä tosiaankin „hälyyttäjiä“, jotka pelastavat puoluetta „perikadosta“, vaikka itse tuhoutuvat ja ovat todella pelastuksen tarpeessa! Itse tuskin pysyvät jaloillaan, mutta pyrkivät pelastamaan toisia! Eikö se olekin naurettavaa, toverit? (Naurua.)

Kuvitelkaa pientä venettä, joka hädin tuskin pysyy merenpinnalla ja on uppoamaisillaan, ja kuvitelkaa oivallista laivaa, joka halkoo mahtavasti aaltoja ja etenee varmasti tietään. Mitä sanoisitte, jos tuo vähäinen venhe pahanen tuppautuisi pelastamaan suurta höyrylaivaa? (Naurua.) Sehän olisi enemmän kuin naurettavaa, eikö totta? Juuri sellaisessa asemassa ovat nyt nämä oppositioon kuuluvat „hälyyttäjämme“. He hälyyttävät meille vaaroista, vaikeuksista, „perikadosta“ ja kaikesta muusta, mistä tahansa, vaikka itse painuvat pohjaan, huomaamatta sitä, että he ovat jo vajonneet pohjaan.

Puhuessaan itsestään „hälyyttäjinä“ oppositiolaiset haluavat siten päästä johtamaan puoluetta, työväenluokkaa, koko maata. Kysytään, millä perusteella? Ovatko he, oppositiolaiset, sitten näyttäneet todella pystyvänsä johtamaan yleensä jotakin, puhumattakaan puolueen, luokan, koko maan johtamisesta? Eikö tosiasia ole se, että oppositio, jonka johdossa ovat sellaiset miehet kuin Trotski, Zinovjev ja Kamenev, on nyt jo kaksi vuotta johtanut ryhmäänsä ja tätä ryhmäänsä

johtaessaan opposition johtomiehet ovat vieneet sen lopulliseen tuhoon? Eikö tosiasia ole se, että oppositio on näiden kahden vuoden aikana johtanut ryhmäänsä tappiosta toiseen? Mitä muuta tämä osoittaa, ellei sitä, että opposition johtohenkilöt ovat osoittautuneet kelpaamattomiksi, että heidän johtonsa on ollut tappiollista johtamista eikä voittoon vievää? Mutta kun kerran opposition johtohenkilöt ovat osoittautuneet kelvottomiksi pienessä asiassa, niin mitä perusteita on luulla, että he osoittautuisivat kykeneviksi suuressa? Vai eikö ole selvää, että sellaisille miehille, jotka ovat kärsineet vararikon pientä ryhmää johtaessaan, ei kukaan voi uskoa niin suurta johtamistehtävää kuin puolueen, työväenluokan, koko maan johtamista?

Sitä eivät meidän „hälyyttäjämme“ halua ymmärtää.

II

KAMENEVIN PUHEESTA

Siirryn käsittelemään Kamenevin puhetta. Tämä puhe on kaikkein valheellisin, kaikkein farisealaisin, kaikkein petollisin ja huijarimaisin kaikista oppositio-laisten puheista, joita täällä, tältä puhujalavalta on pidetty. (Ääniä: „Se on totta!“ . Suosionosoituksia.)

a) **Kaksi naamaa samassa persoonassa.** Ensi töikseen Kamenev ryhtyi puheessaan peittämään jälkiä. Puolueen edustajat puhuivat täällä puolueemme saavutuksista, rakennustyömme menestyksistä, työmme parantumisesta j.n.e. Edelleen he puhuivat oppositio-laisten menshevistisestä syntiinlankeemisesta, siitä, että nämä ovat luisuneet menshevismiin kieltäessään

sosialismin menestyksellisen rakentamisen mahdollisuuden maassamme, kieltäessään proletariaatin diktaatturin olemassaolon Neuvostoliitossa, kieltäessään työväenluokan ja keskitalonpojan välisen liittopolitiikan tarkoituksenmukaisuuden, levittäessään parjausta thermidorista j.n.e. He puhuivat vihdoin siitä, että opposition tuollaiset katsantokannat eivät sovi yhteen puolueeseemme kuulumisen kanssa, että opposition on luovuttava näistä menshevistisistä katsomuksistaan, jos se haluaa jäädä puolueeseen.

Ja kuinka kävi? Kamenev ei löytänyt mitään sen järkevämpää kuin kiertää nämä kysymykset, peittää jälkiä ja mennä ohi. Häneltä vaaditaan vastausta ohjelmamme, politiikkamme ja rakennustyömme tärkeimpiin kysymyksiin. Mutta hän kiertää ne, aivan kuin ne eivät häntä koskisikaan. Voidaanko tätä Kamenevin menettelyä sanoa vakavaksi suhtautumiseksi asioihin? Miten tämä opposition menettely on selitettävissä? Se voidaan selittää vain yhdellä tavalla: vain haluksi pettää puoluetta, turruttaa sen valppautta, puijata vielä kerran puoluetta.

Oppositiolla on kaksi naamaa: toinen farisealaisesti mielistelevä, toinen — menshevistis-vastavallankumouksellinen. Kun puolue painostaa sitä ja vaatii sitä luopumaan ryhmätoiminnasta ja hajoituspolitiikasta, niin se näyttää puolueelle farisealaisen mielistelevän naamansa. Mutta kun se alkaa vedota epäproletaarisiin voimiin, kun se alkaa vedota „katuaineksiin“ puoluetta vastaan, Neuvostovaltaa vastaan, niin se näyttää menshevistis-vastavallankumouksellisen naamansa. Nyt, kuten näette, se kääntyy meihin näyttäen farisealaista mielistelevää naamaansa, halu-

ten pettää vielä kerran puoluetta. Senpä tähden Kamenev koettikin peittää jälkiä kiertäen erimielisyyksiemme tärkeimmät kysymykset. Voidaanko sieittää edelleen tätä kaksinaisuutta, tätä kaksinaamaisuutta?

Jompikumpi: joko oppositio haluaa puhua puolueen kanssa vakavasti, — ja silloin sen on riisuttava naamionsa; tahi se aikoo säilyttää edelleenkin kahdet kasvonsa, mutta silloin sen on jätävä pois puolueesta. (Ääniä: „Oikein!“.)

b) Bolshevismin perinnäistavoista. Kamenev uskottelee, ettei puolueemme perinnäistapoihin, bolshevismin perinnäistapoihin, kuulu se, että puolueen jäseneltä voitaisiin vaatia luopumista joistakin katsomuksista, jotka eivät sovi yhteen puolueemme ideologian kanssa, ohjelmamme kanssa. Pitääkö se paikkansa? Ei tietenkään. Enemmänkin, se on valhetta, toverit!

Vai eikö tosiasia ole se, että me kaikki, yhdessä Kamenevin kanssa, erotimme puolueesta Mjasnikovin ja mjasnikovilaiset? Minkä takia me heidät erotimme? Sen takia, että heidän menshevistiset katsomuksensa eivät soveltuneet yhteen puolueen katsomusten kanssa.

Eikö tosiasia ole se, että me kaikki, yhdessä Kamenevin kanssa, erotimme puolueesta „työläisopposition“ erään osan? Minkä takia me sen erotimme? Sen takia, että sen menshevistiset katsomukset eivät soveltuneet yhteen puolueemme katsomusten kanssa.

Entä mistä syystä Ossovski ja Dashkovski erotettiin puolueesta? Minkä takia Maslov, Ruth Fischer, Katz ja muut erotettiin Kominternista? Sen takia, että

heidän katsomuksensa eivät soveltuneet yhteen Komin-
ternin ideologian, NKP(b):n ideologian kanssa.

Meidän puolueemme ei olisi leniniläinen puolue, jos se pitäisi sallittavana leniniläisvastaisten ainesten kuulumisen järjestöihimme. Miksei siinä tapauksessa otettaisi puolueeseemme menshevikkejäkin? Miten on meneteltävä niiden henkilöiden suhteen, jotka kuulu-
en puolueeseemme ovat luisuneet menshevismiin ja propagoivat leniniläisvastaisia katsantokantojaan? Mitä yhteistä voi olla leniniläisen puolueen ja tuollaisten henkilöiden välillä? Kamenev parjaa puoluet-
tamme, hän sanoutuu irti puolueemme perinteistä, hän sanoutuu irti bolshevismien perinteistä, kun hän väit-
tää, että puolueessamme voidaan sietää henkilöitä, jotka tunnustavat ja saarnaavat menshevistisiä kat-
santokantoja. Ja juuri sen tähden, kun Kamenev ja hänen mukanaan koko oppositio polkee jalkoihinsa puolueemme vallankumoukselliset perinnäistävät, — juuri sen takia puolue asettaa kysymyksen niin, että opposition on luovuttava leniniläisvastaisista katso-
muksistaan.

c) **Opposition näennäinen periaatteellisuus.** Kame-
nev uskottelee, että hänen ja muiden oppositiolaisten on vaikea luopua katsantokannoistaan, sillä he ovat tottuneet bolshevistisesti puolustamaan kantaansa. Hän sanoo, että oppositio menettelisi periaatteetto-
masti, jos se luopuisi katsantokannoistaan. Siis ikään kuin opposition johtohenkilöt olisivat peräti periaat-
teellista väkeä. Pitääkö se paikkansa, toverit? Pitä-
vätkö he, nämä opposition johtohenkilöt, todellakin periaatteitaan, katsantokantojaan ja vakaumuksiaan niin suuressa arvossa? Ei se siltä näytä, toverit. Ei

se siltä näytä, kun katsomme asiaa oppositioblokin muodostumishistorian kannalta. (Naurua.) Asia on aivan päinvastoin. Historia osoittaa ja tosiasiat osoittavat, että kukaan ei ole vielä hyppinyt niin keveästi yksistä periaatteista toisiin, kukaan ei ole vielä ennen vaihdellut niin helposti ja vapaasti katsantokantojaan kuin oppositiomme johtohenkilöt. Miksi he eivät voisi nytkin luopua katsantokannoistaan, kun puolueen edut sitä vaativat?

Tässä muutamia esimerkkejä trotskilaisuuden historiasta.

On tunnettua, että kootessaan puolueen rivejä Lenin kutsui koolle vuonna 1912 bolshevikkien konferenssin Prahaan. On tunnettua, että tällä konferenssilla oli mitä valtavin merkitys puolueemme historiassa, sillä se veti rajaviivan bolshevikkien ja menshevikkien välille ja yhdisti bolshevistiset järjestöt kautta maan yhtenäiseksi bolshevistiseksi puolueeksi.

On tunnettua, että samana vuonna 1912 pidettiin Trotskin johtaman Elokuun blokin menshevistinen neuvottelukokous. Edelleen on tunnettua, että tämä neuvottelukokous julisti sodan bolshevikkien konferenssille ja kehoitti työväenjärjestöjä likvidoimaan Leninin puolueen. Mistä Trotskin Elokuun blokin neuvottelukokous syytti silloin Prahassa pidettyä bolshevikkien konferenssia? Kaikista kuolemansynneistä. Se syytti sitä vallananastuksesta, lahkolaisuudesta, „valtiokumouksen“ järjestämisestä puolueessa ja pirtties mistä kaikesta.

Elokuun blokin neuvottelukokous sanoi silloin Prahassa pidetystä bolshevikkien konferenssista II Internationalelle osoittamassaan julkilausumassa näin:

„Neuvottelukokous lausuu julki, että tuo konferenssi (bolshevikkien konferenssi Prahassa vuonna 1912. J. St.) on sen henkilöryhmän, joka on aivan tahallaan vienyt puoluetta kahtiajakoon, avoin yritys anastaa puolueen lippu, ja neuvottelukokous lausuu syvän valittelunsa sen johdosta, että muutamat puoluejärjestöt ja toverit ovat joutuneet tämän petoksen uhriksi ja ovat siten edesauttaneet Leninin lahkokunnan hajoitus- ja vallankaappauspolitiikkaa. Neuvottelukokous lausuu vakaumuksenaan, että kaikki puoluejärjestöt Venäjällä ja ulkomailla tulevat protestoitmaan suoritettua valtiokumousta vastaan, eivät tunnusta konferenssin valitsemia keskustelimiä ja tulevat kaikin keinoin edistämään yhtenäisyyden palauttamista puolueessa kutsumalla koolle todellisen yleisen puoluekonferenssin“. (Elokuun blokin II Internationaalelle esittämästä julkilausumasta, joka julkaistiin „Vorwärts“ lehdessä maaliskuun 26 pnä 1912.)

Kuten näette, siinä on mitä vain: sekä Leninin lahkokunta, vallankaappaus että „valtiokumous“ puolueessa.

Ja kuinka kävi? Kului muutamia vuosia, — ja Trotski luopui näistä katsantokannoistaan bolshevikki-puolueeseen nähden. Eikä ainoastaan luopunut, vaan tulipa mahallaan ryömien bolshevikkipuolueeseen liittyen siihen yhdeksi sen aktiivijäsenistä. (Naurua.)

Mitä syytä on kaiken tämän jälkeen luulla, etteivät Trotski ja trotskilaiset voisi vielä kerran luopua puolueemme thermidorilaispyrkimyksiä, vallankaappauksista y.m.s. koskevista katsantokannoistaan?

Toinen esimerkki samalta alalta.

On tunnettua, että vuoden 1924 lopulla Trotski julkaisi kirjasen nimellä „Lokakuun opetuksia“. On tunnettua, että tässä kirjasessa Trotski luonnehti Kamenevin ja Zinovjevin puolueemme puolittain menshevistiseksi oikeistosivustaksi. On tunnettua, että Trotskin kirjanen aiheutti kokonaisen väittelyn puoluees-

samme. Ja kuinka kävi? Kului kaiken kaikkiaan vain vuoden verran,— ja Trotski luopui katsantokannoistaan julistaen, etteivät Zinovjev ja Kamenev olekaan puolueemme oikeistosivusta, vaan sen vasemmisto, sen vallankumouksellinen sivusta.

Vielä eräs esimerkki, nyt jo zinovjevilaisen ryhmän historian alalta. On tunnettua, että Zinovjev ja Kamenev ovat kirjoittaneet kokonaisen röykkiön kirjasia trotskilaisuutta vastaan. On tunnettua, että vielä vuonna 1925 Zinovjev ja Kamenev julistivat yhdessä koko puolueen kanssa, ettei trotskilaisuus sovi yhteen leninismien kanssa. On tunnettua, että Zinovjev ja Kamenev yhdessä koko puolueen kanssa ajoivat niin puolueemme edustajakokouksissa kuin Kominternin V kongressissakin läpi päätöslauselmia trotskilaisuuden pikkuporvarillisesta poikkeamasta. Ja kuinka kävi? Ei kulunut vuottakaan siitä, kun he jo luopuivat katsantokannastaan, hylkäsivät sen ja julistivat, että Trotskin ryhmä onkin tosileniniläinen ja vallankumouksellinen ryhmä puolueessamme. (Ä ä n i: „Amnestoivat toisiaan!“.)

Sellaisia, toverit, ovat tosiasiat, joiden lukua voitaisiin lisätä, jos haluttaisiin.

Eikö tästä käy selville, että se opposition johdmiesten ylevä periaatteellisuus, josta Kamenev täällä kertoi meille, on vain satua, jolla ei ole mitään yhteistä todellisuuden kanssa?

Eikö olekin selvää, ettei periaatteistaan luopuminen ole käynyt keneltäkään puolueessamme vielä niin helposti ja vapaasti kuin Trotskilta, Zinovjeviltä ja Kameneviltä? (N a u r u a.)

Herää kysymys: mitä syytä on arvella, että opposition johtohenkilöt, jotka ovat useita kertoja luopuneet periaatteistaan ja katsomuksistaan, eivät voisi vieläkin kerran luopua niistä?

Eikö olekin selvää, että meidän vaatimuksemme siitä, että oppositio luopuisi menshevistisistä katsantokannoistaan, eivät ole niinkään mahdottomia opposition johtohenkilöille kuin Kamenev koettaa kuvailla? (N a u r u a.) Eivät he ensi kertaa luovu katsantokannoistaan, — mikseivät he voisi luopua niistä vieläkin kerran? (N a u r u a.)

d) **Joko puolue tahi oppositio.** Kamenev uskottelee, ettei voida vaatia oppositiolaisia luopumaan eräistä katsantokannoistaan, jotka ovat tulleet yhteensoveltumattomiksi puolueen ideologian ja ohjelman kanssa. Puhuin jo siitä, ettei tätä Kamenevin uskottelua voida ottaa vakavalta kannalta oppositioblokin menneisyyden ja nykyisyyden huomioon ottaen. Mutta oletta-kaamme hetkiseksi, että Kamenev on oikeassa. Mitenkä siinä tapauksessa käy? Voiko puolue, meidän puolueemme, luopua katsantokannoistaan, vakaumuksistaan, periaatteistaan? Voidaanko meidän puolueeltamme vaatia, että se luopuisi katsantokannoistaan ja periaatteistaan? Puolueelle on muodostunut selvä vakaumus, että opposition on luovuttava leniniläisvastaisista katsomuksistaan, että muuten sen on pakko lentää pois puolueesta. Ellei oppositiolta voida vaatia, että se luopuisi vakaumuksistaan, niin miksi puolueelta voidaan vaatia, että sen pitäisi luopua katsantokannoistaan ja vakaumuksistaan opposition suhteen? Mutta Kamenevillahan on sellainen käsitys, että oppositio ei voi luopua leniniläisvastaisista katsantokannoistaan,

mutta puolueen pitää luopua siitä käsityskannastaan, ettei oppositiota voida jättää puolueeseemme, ellei oppositio luovu leniniläisvastaisista katsantokannoistaan. Mitä logiikkaa siinä on? (Naurua. Suosionosoituksia.)

Kamenev uskottelee, että oppositiolaiset ovat miehuullista väkeä, jotka puolustavat vakaumuksiaan loppuun saakka. Minä en paljoa usko opposition johtohenkilöiden miehuullisuuteen ja periaatteelliseen johdonmukaisuuteen. Varsinkaan en usko paljoakaan esimerkiksi Zinovjevin tai Kamenevin miehuullisuuteen (naurua), jotka eilen haukkuivat pahanpäiväisesti Trotskia, mutta tänään syleilevät häntä. (Ääni: „Ovat tottuneet leikkimään kuperkeikkaleikkiä“.) Mutta olettaamme hetkiseksi, että oppositiomme johtohenkilöillä on tosiaan säilynyt vielä hitunen miehuullisuutta ja periaatteellista johdonmukaisuutta. Mitä syytä on olettaa, että puolueella on vähemmän miehuullisuutta ja periaatteellista johdonmukaisuutta kuin sanokaamme Zinovjevillä, Kamenevilla tai Trotskilla? Mitä perusteita on olettaa, että puolueen on helpompi luopua vakaumuksistaan oppositioon nähden, siihen nähden, etteivät sen menshevistiset katsantokannat sovi yhteen puolueen ideologian ja ohjelman kanssa, kuin opposition johtohenkilöiden, jotka vaihtavat katsantokantojaan vähän väliä kuin hansikkaita, on luopua omista katsantokannoistaan? (Naurua.)

Eikö tämän jälkeen ole selvää, että Kamenev vaatii puoluetta luopumaan oppositiota ja sen menshevistisiä virheitä koskevista katsantokannoistaan? Eiköhän Kamenev sentään mene liian pitkälle? Eiköhän hän

sentään suostuisi tunnustamaan, että on vaarallista mennä näin pitkälle?

Kysymys on näin: joko puolue tahi oppositio. Joko oppositio luopuu leniniläisvastaisista katsantokannoistaan, tahi se ei sitä tee, — ja silloin puolueeseen ei jää muistoakaan siitä. (Ääniä: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

e) **Oppositio on sanoutunut irti bolshevismien perinnäistavoista.** Kamenev väittää, ettei bolshevistisiin perinnäistapoihin kuulu se, että puolueen jäseniltä vaadittaisiin luopumista katsantokannoistaan. Puhujat ovat todistaneet täydellisesti, ettei se pidä paikkaansa. Tosiasiat vahvistavat, että Kamenev puhuu suoranaista valhetta.

Mutta herää kysymys: kuuluuko se, mitä oppositio on sallinut ja yhä sallii itselleen, kuuluuko se bolshevistisiin perinnäistapoihin? Oppositio on muodostanut ryhmän ja tehnyt siitä puolueen meidän bolshevistisen puolueemme sisällä. Mutta onko sellaista kuultu, että bolshevistiset perinnäistavat sallisivat jonkun menetellä noin ruokottomasti? Kuinka voidaan puhua bolshevistisistä perinnäistavoista sallien samalla hajaannuksen puolueessa ja uuden, bolshevisminvas-taisen puolueen muodostamisen siinä?

Edelleen. Oppositio järjesti illegaalisen kirjapainon, järjesti blokin porvarillisten intelligenttien kanssa, jotka puolestaan osoittautuivat olevan blokissa ilmeisten valkokaartilaiden kanssa. Kysytään: kuinka voidaan puhua bolshevismien perinnäistavoista sallien moista ruokottomuutta, mikä lähentelee suoranaista puolueen ja Neuvostovallan kavaltamista?

Vihdoin, oppositio järjesti puoluevastaisen, neuvostovastaisen mielenosoituksen vedoten „katuväkeen“, vedoten epäproletaarisiin aineksiin. Mutta kuinka voidaan puhua bolshevistisista perinnäistavoista vedoten samalla „katuväkeen“ omaa puoluettaan vastaan, omaa Neuvostovaltaansa vastaan? Missä on kuultu, että bolshevistiset perinnäistavat sallisivat moista ruokotomuutta, joka hipoo suoranaista vastavallankumouksellisuutta?

Eiköhän ole selvää, että Kamenev puhuu bolshevismien perinnäistavoista verhotakseen sitä, että hän itse on sanoutunut irti näistä perinnäistavoista bolshevisminvastaisen ryhmänsä etujen vuoksi?

„Katuväkeen“ vetoamisesta ei oppositiolla tullut mitään, sillä se osoittautui piskuseksi ryhmäksi. Mutta se ei ollut opposition vika, vaan sen onnettomuus. Entä jos oppositiolla olisi ollut jonkun verran enemmän voimaa? Eikö olekin selvää, että „katuväkeen“ vetoaminen olisi muodostunut suoranaiseksi mellakaksi Neuvostovaltaa vastaan? Eihän liene vaikea ymmärtää, että tämä opposition yritys ei oikeastaan eroa mitenkään vasemmistoeserräin tunnetusta yrityksestä vuonna 1918? (Ä ä ni ä: „Oikein!“.) Tällaisista yrityksistä meidän olisi pitänyt oikeastaan vangituttaa opposition aktiiviset toimihenkilöt marraskuun 7 päivänä. (Ä ä ni ä: „Oikein!“.) Jatkuvia suosionosoituksia.) Sitä me emme tehneet vain sen tähden, että säälimme heitä, olimme jalomielisiä ja halusimme antaa heille mahdollisuuden tulla järkiinsä. Mutta he pitivät meidän jalomielisyyttämme heikkoutena.

Eikö ole selvää, että Kamenevin puheet bolshevistisista perinnäistavoista ovat tyhjää ja valheellista

jaarittelua, joka on tarkoitettu verhoamaan sitä, että oppositio on sanoutunut irti bolshevismien perinnäistavoista?

f) Näennäisestä yhtenäisyydestä ja todellisesta yhtenäisyydestä. Kamenev veisasi täällä yhtenäisyydestä. Hän suorastaan viserteli pyytäen puoluetta tulemaan avuksi ja panemaan toimeen yhtenäisyyden „hinnalla millä hyvänsä“. He, opposition johtohenkilöt, nähkääs, vastustavat kahden puolueen politiikkaa. He, nähkääs, kannattavat puolueen yhtenäisyyttä „hinnalla millä hyvänsä“. Ja kuitenkin me vallan hyvin tiedämme, että juuri samalla hetkellä, kun Kamenev lauloi täällä puolueen yhtenäisyydestä, hänen hengenheimolaisensa tekivät salaisissa kokouksissaan päätöslauselmia siitä, että oppositio ilmoitus yhtenäisyydestä on manööveri, jonka tarkoituksena on heidän voimiensa säilyttäminen ja hajotuspolitiikkansa jatkaminen. Toisaalta — oppositiolaiset laulavat leniniläisen puolueen edustajakokouksessa puolueen yhtenäisyydestä. Toisaalta — oppositiolaiset tekevät maanalaisuudessa työtään puolueen kahtiajakamiseksi, toisen puolueen järjestämiseksi, puolueen yhtenäisyyden murtamiseksi. Sitä he sanovat yhtenäisyydeksi „hinnalla millä hyvänsä“. Eiköhän ole jo aika lopettaa tuo rikollinen, veijarimainen peli?

Kamenev puhui yhtenäisyydestä. Yhtenäisyydestä kenen kanssa? Yhtenäisyydestä puolueen vaiko Shtsherbakovin kanssa? Eiköhän ole jo aika ymmärtää, ettei leniniläisiä ja herroja Shtsherbakoveja voida yhdistää samaan puolueeseen?

Kamenev puhui yhtenäisyydestä. Yhtenäisyydestä kenen kanssa? Maslovin ja Souvarine'in kanssa vaiko

Kominternin ja NKP(b):n kanssa? Eiköhän ole jo aika ymmärtää, ettei voida puhua yhtenäisyydestä NKP(b):n ja Kominternin kanssa, pitäen edelleenkin yhtä Maslovin ja Souvarine'in kanssa? Eiköhän ole jo aika ymmärtää, ettei voida yhdistää leniniläisiä katsantokantoja opposition menshevististen katsantokantojen kanssa?

Yhdistettäväkö Lenin ja Abramovitsh? Ei, toverit! On jo aika lopettaa tuo veijarimainen peli.

Siksi Kamenevin puheet yhtenäisyydestä „hinnalla millä hyvänsä“ ovat mielestäni farisealaista peliä, jonka tarkoituksena on puolueen pettäminen.

Me tarvitsemme todellista yhtenäisyyttä emmekä yhtenäisyyspeliä. Onko meillä olemassa oikea, leniniläinen yhtenäisyys puolueessamme? On kyllä. Kun 99% puolueestamme äänestää puolueen puolesta oppositiota vastaan, niin se on todellista ja oikeata proletaarista yhtenäisyyttä, jollaista puolueessamme ei ole vielä ennen ollut. Tässä meillä on puolueen edustajakokous, jonka kokoonpanossa ei ole yhtään oppositiolaisedustajaa. (Suosionosoituksia.) Mitä muuta se on, ellei leniniläisen puolueemme yhtenäisyyttä? Sitä me juuri nimitämmekin bolshevikki-puolueen leniniläiseksi yhtenäisyydeksi.

g) „**Riittää jo oppositiota!**“ Puolue on tehnyt kaiken, mikä suinkin on voitu tehdä, saadakseen ohjatuksi opposition leniniläiselle tielle. Puolue on menetellyt äärimmäisen hellävaroen ja jalomielisesti antaakseen oppositiolle mahdollisuuden tulla järkiinsä ja korjata virheensä. Puolue on kehoittanut oppositiota luopumaan avoimesti ja rehellisesti, koko puolueen edessä, leniniläisvastaisista katsantokannoistaan.

Puolue on kehoittanut oppositiota tunnustamaan virheensä ja tuomitsemaan ne vapautuakseen niistä kerta kaikkiaan. Puolue on kehoittanut oppositiota riisuutumaan täydellisesti aseista sekä aatteellisesti että organisatorisesti.

Mihin puolue sillä pyrkii? Se pyrkii siihen, että tehtäisiin loppu oppositiosta ja siirryttäisiin myönteiseen työhön. Se pyrkii siihen, että lopultakin likvidoidaan oppositio ja saadaan mahdollisuus käydä välittömästi käsiksi suureen rakentavaan työhömmе.

Lenin sanoi X edustajakokouksessa: „Nyt ei tarvita oppositiota... oppositiolle on nyt tullut loppu, riittää, meillä on jo ollut kylliksi oppositioita!“⁸⁶.

Puolue haluaa sitä, että tämä Leninin tunnus toteutetaan vihdoinkin puolueemme riveissä. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

Hyvä on, jos oppositio riisuutuu aseista. Ellei se halua riisuutua, niin me itse riisumme sen. (Ääniä: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

III

YHTEENVETO

Kamenevin puheesta näkyy, ettei oppositiolla ole aikomusta riisuutua täydellisesti aseista. Opposition ilmoitus joulukuun 3 päivältä osoittaa samaa. Näköjään oppositio pitää edullisempana jäädä puolueen ulkopuolelle. No, mikäpäsiinä, — jääköön puolueen ulkopuolelle. Siinä, että he katsovat edullisemmaksi jäädä puolueen ulkopuolelle, siinä, että he iskevät itsensä irti puolueesta, — siinä ei ole mitään hirveätä, ei mitään erikoista eikä ihmeellistä. Jos tarkastellaan

puolueemme historiaa, niin käy selväksi, että puolueemme määrätyissä vakavissa käänteissä vissi osa vanhoista johtohenkilöistä on aina tipahtanut pois bolshevikkien puoluerattailta tehden tilaa uusille ihmisille. Käänteenteko on vakava asia, toverit. Käännne on vaarallinen niille, jotka eivät istu lujasti puoluerattailla. Käänteessä ei jokainen pysty pitämään tasapainoa. Kun kääntää rattaat, niin huomaakin, että yksi ja toinen on tipahtanut niiltä. (Suosionosoituksia.)

Ottakaamme vuosi 1903, puolueemme toisen edustajakokouksen kausi. Se oli puolueelle käänteen kausi sovinnosta liberaalien kanssa armottomaan taisteluun liberaalista porvaristoa vastaan, tsarisminvastaisen taistelun valmistelusta avoimeen taisteluun sitä vastaan tsaarivallan ja feodalismien murskaamiseksi täydellisesti. Puolueen johdossa oli silloin kuutosryhmä: Plehanov, Zsulitsh, Martov, Lenin, Axelrod ja Potresov. Käännne osoittautui kohtalokkaaksi tämän kuutosryhmän viidelle jäsenelle. He putosivat rattailta. Lenin jäi yksin paikalleen. (Suosionosoituksia.) Kävi niin, että puolueen vanhat johtohenkilöt, puolueen perustajat (Plehanov, Zsulitsh, Axelrod) ynnä kaksi nuorempaa (Martov ja Potresov) olivat yhtä, myöskin nuoriin kuuluvaa, vastaan, Leniniä vastaan. Jospa tietäisitte, miten paljon silloin oli ulinaa, parkua ja voivottelua siitä, että puolue tuhoutuu, ettei puolue kestä, ettei ilman vanhoja johtohenkilöitä tulla toimeen. Ulina ja valitukset kuitenkin raukesivat, mutta tosiasiat jäivät. Ja tosiasiat olivat sellaisia, että juuri viisikön poistuminen auttoi puoluetta selviytymään tielle. Jokaiselle bolshevikille on nyt

selvää, että ellei Lenin olisi taistellut jyrkästi viisikköä vastaan, ellei viisikköä olisi työnnetty syrjään, ei puolueemme olisi kyennyt liittymään lujaksi bolshevikkipuolueeksi, joka kykeni johtamaan proletarit vallankumoukseen porvaristoa vastaan. (Ääniä: „Oikein!“.)

Ottakaamme seuraava kausi, vuosien 1907—1908 kausi. Se oli puolueellemme käännekausi avoimesta vallankumoustaistelusta tsaarivaltaa vastaan kiertoiteitä käytävään taisteluun, kaikkien ja kaikenlaisten julkisten mahdollisuuksien käyttämiseen — vakuutus-kassoista aina Duuman puhujalavaan saakka. Se oli perääntymiskausi sen jälkeen, kun meidät oli lyöty vuoden 1905 vallankumouksessa. Tämä käänne vaati meiltä uusien taistelumenetelmien omaksumista sitä varten, jotta koottuamme uudelleen voimamme olisimme voineet lähteä uudelleen avoimeen vallankumoustaisteluun tsarismia vastaan. Mutta tämä käänne osoittautui useille vanhoille bolshevikeille kohtalokkaaksi. Aleksinski putosi rattailta. Hän oli yhteen aikaan kerrassaan kelpo bolshevikki. Bogdanov putosi pois. Hän oli eräs puolueemme vakavimpia johtohenkilöitä. Pois putosi Rozhkov — entinen puolueemme Keskuskomitean jäsen. Ja niin edelleen. Ulinaa ja voivottelua puolueemme joutumisesta perikatoon oli silloin ehkä vähintään yhtä paljon kuin vuonna 1903. Ulina kuitenkin raukesi, mutta tosiasiat jäivät. Tosiasiat taas puhuivat siitä, että puolueemme ei olisi kyennyt selviytymään tielle uusissa taisteluoloissa, ellei se olisi puhdistanut itseään horjuvista ja vallankumouksen asiaa jarruttavista henkilöistä. Mitä Lenin silloin halusi? Vain yhtä: vapauttaa puolue mitä pikimmin epävarmoista ja rui-

kuttavista aineksista, etteivät ne olisi haittana jaloissa. (Suosionosoituksia.)

Näin, toverit, on puolueemme kasvanut.

Meidän puolueemme on elävä elimistö. Siinäkin, samoin kuin kaikissa elimistöissä, tapahtuu aineenvaihto: vanha ja kuoleva aines karisee pois (suosionosoituksia), uusi ja kasvava elää ja kehittyy. (Suosionosoituksia.) Yhdet menevät menojaan, niin ylhäällä kuin alhaallakin. Uusia kasvaa tilalle sekä ylhäällä että alhaalla, vieden asiaa eteenpäin. Siten on puolueemme kasvanut. Siten se tulee kasvamaan edelleenkin.

Samaa on sanottava vallankumouksemme nykyisestä kaudesta. Me elämme nyt käännekautta teollisuuden ja maatalouden kuntoonpalauttamisesta koko kansantalouden udestirakentamiseen, sen uusimiseen uudella teknillisellä perustalla, jolloin sosialismin rakentaminen ei ole enää vain perspektiivi, vaan elävää käytännön työtä, joka vaatii sekä sisäistä että ulkoista laatua olevien mitä vakavimpien vaikeuksien voittamista.

Te tiedätte, että tämä käänne on ollut kohtalokas oppositiomme johtohenkilöille, jotka pelästyivät uusia vaikeuksia ja aikoivat käännyttää puolueen antautumiskannalle. Ja jos nyt rattailta putoaa joitakin johtohenkilöitä, jotka eivät halua istua vankasti rattailta, niin ei siinä ole mitään ihmeteltävää. Se vain vapauttaa puolueen sellaisista henkilöistä, jotka hyörivät jaloissa ja häiritsevät puolueen eteenpäin menoa. Näköjään he haluavat vakavasti päästä pois meidän puoluerattailtamme. No, mikäpäsi siinä, jos eräät vanhoista, hylyksi muuttuvista johtomiehistä aikovat pudottautua

rattailta, — niin lykkää tykö! (Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia. Kaikki edustajakokouksen osanottajat nousevat seisomaan ja osoittavat kunniaa toveri Stalinille.)